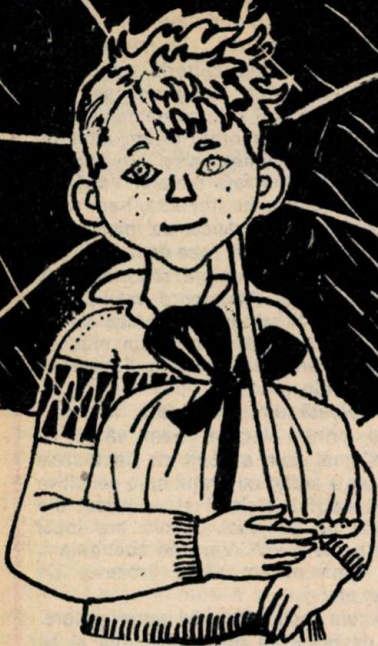

Mămănea „Libelula”

Schiță de GICA IUTES

Mama ținea cu tot dinadinsul să mă facă tobă de engleză. Ce-i drept săltasem binisor, nu atât în privința gramaticii, care pînă la urmă nu e cine știe ce, cît, mai ales, mi se dezlegase limba, se pare că Tușalia mă dezbărase de «engleza mea de baltă». Ba chiar luasem și un zece la teză! Și vestea zburase pe fir direct de la noi, din Balta Albă, pînă în Valea Jiului, spre satisfacția tuturor, dar mai ales a dragei tușici, care nu-și mincase sufletul de pomană cu mine trei vacanțe la rînd, în comparație cu Unchiurelu, care se lăsase rău pe tînjeală cu engleza lui. Asta din pricină că nu-l mai interesa decît havezele lui din abataje. De cîte ori Tușalia aducea vorba despre «haveză», Unchiurelu se umfla în pene: «Ai să vezi tu pînă la urmă! Habar n-ai ce înseamnă să fii nevastă de inventator»...

Aș fi vrut să văd și eu mașina asta construită special pentru tăiatul straturilor de cărbune din mină, construită după proiectul lui Unchiurelu. Oricum, mi-o făgăduise, dar nu mă luase niciodată în abataj.

Îmi plăcea să vin la ei în vacanțe, cu atât mai mult cu cît limba engleză încetase să mai fie un canon. Constatasem chiar că o retroversiune mă distra exact ca dezlegarea unui rebus. Asta i-o datoram, desigur, Tușeilia, care, după zecele de la teza de engleză, îmi scrisese într-o scrisoare: «Dragă Paulică, abia te aștept să vii. După ce pleci tu, casa mi se pare goală și pustie! Aș vrea să am și eu un băiețuș ca tine!» În urma acestei scrisori, chiar din prima zi de vacanță, i-am spus mamei să-mi pregătească bagajele.

Și iată-mă acum: Unchiurelu a venit să mă ia de la gară cu Dacia lui 1300, galbenă ca gălbenușul. Eram pregătit să aud ca de obicei: «Poftim cheile; friptura e în frigider; tușă-ta a făcut un chech grozav în cîntea ta. Simte-te și tu, ia niște bilete la cinema sau la teatru, orientează-te. Vezi că are ore la seral. Treci și ia-o de la școală, scoate-o și tu în lume! Poate vin și eu, dar nu sînt sigur... depinde...» Grăbindu-mă să cobor pe peron, mă și pregăteam să-i repet acest memorabil text în limba lui Shakespeare!

Dar cum am coborît din tren și l-am văzut, retroversiunea memorabilului text mi-a zburat din minte! Am rămas cu gura căscată. Unchiurelu era de nerecunoscut: purta acum niște haine noi, bleumarin, cămașă albă, cravată albas-

tră, și ochii îi scînteiau parcă mai albaștri și așa, ars de soare, cum ridea la mine semăna cu o reclamă de pastă Clorofila.

— Ei, ce zici că m-am pus la patru ace? Și, dîndu-mi un ghiont dragăstos în coaste, mă anunță: «Ai picat la țanc, șogore! Azi avem o zi mare în familia noastră! Poftim cheile și bagă de seamă: ai o misiune importantă. Instrucțiunile sînt pe masă în sufrageria La ora paispe fix te duci la Cofetăria «Libelula» și preiei tortul comandat de tușă-ta Lia. Un tort de ciocolată de trei chile: îl pui în panerul ăla, știi tu, rotund, cu capac, și-l duci direct acasă la ai mei. La șapte punct, adică la orele nouăsprezece, sosim și noi. Vezi, ai grijă, poate mai e cîte ceva de făcut pe-acolo pe la bătrîni mei. Petre baci s-a dus după vinars, tu ocupă-te de apa minerală, eu am să aduc șampania. Azi le sărbătorim nunta de aur!»

— Ce nuntă de aur? am îngăimat, după atîta potop de instrucțiuni. Pe cuvîntul meu, nu înțelegeam mai nimic.

— Nuntă de aur, înseamnă cincizeci de ani de căsnicie, șogore, nu pricepi? Asta-i sărbătoare, nu glumă! Prin cîte-au trecut bătrîni mei, să ajungă la ziua asta, nu-i floare la ureche! Mi-e necaz numai că s-a înnoat, și iaca s-a așternut pe ploaie! Unchiurelu puse ștergătoarele în funcțiune și adăugă îngrijorat: «Sper că ăia de la «Libelula» s-or tine de cuvînt, nu-i așa? Și dacă plouă, să nu uiți umbrela!»

Și Unchiurelu mă lăsă pe trotuar cu cheile într-o mină și cu valiza în cealaltă mină. Instrucțiunile găsite pe masă erau cît se poate de clare: Tușalia mă ruga să descup povestea cu tortul de la «Libelula». Să iau și checurile, și sărățelele făcute de ea...

Cu tortul n-a fost nici o problemă: nu numai că era gata, dar tot colectivul cofetăriei «Libelula» părea să fie la curent cu destinația lui. Insuși maestrul cofetar în persoană mi-l prezentă pe-o tavă specială, regretînd că nu poate expune măcar un ceas în vitrină o asemenea operă de artă, tortul adică. Ornamentația nu era una oarecare, ci reprezenta un lămpăș de mină, împrejurul căruia erau înscrise cele două nume ale părinților lui Unchiurelu: Maria și Petre — La mulți ani!

Iată-mă așadar, în plină misiune cu panerul cu capac într-o mină, cu umbrelă în cealaltă, călcînd voinicește prin ploaia mărunță, dar îndesată. Îmi aminteam bine că la răsplată străzii ce urca

în sus, spre vechea colonie, era cuptorul. Unul din acele străvechi cuptoare de piatră, ce mai puteau fi văzute încă la cîte-o răsplată de uliță, păstrate, desigur, ca niște «monumente ale trecutului», cum spunea Unchiurelu, care era miner din tată în fiu și cunoștea fiecare ulicioară, fiecare piatră, cu povestea ei. Cuptorul ce mi-l arătase el avea asupra mea o putere nevăzută. Mă făcea să mă opresc, mă țintuia în loc și nu mă puteam stăpîni de fiecare dată să nu mă uit în gura lui neagră, prin care numai vîntul țiuia subțire. Parcă o vedeam pe Marineni și pe vecinele ei cu șorțuri lungi cenușii «prăznuind», cum zicea Unchiurelu, acolo, în fața focului aprins. Sărbătoarea pîinii pe care minerii o îmbrăcau în afundul minei la lumina lămpașelor. Dar cuptorul pe care-l știam dispăruse. Să-l fi dărîmat cineva? Acum, pe toată partea aceea se ridicau blocuri noi de cîte patru, cinci etaje și, în bătaia uniformă și neconținută a ploii, fațadele lor cu balcoane înflorite păreau acolo de cînd lumea. Nu puteam să înțeleg, aș fi jurat să știu drumul pînă la Petrebaci și cu ochii închiși, doar în fiecare vacanță veneam să-i dau de veste c-am venit, să-i aduc din partea alor mei o cutie mare de tutun «Marinar» și o pipă nouă de cîreș. Petrebaci și Marineni aveau o căsuță cocoțată pe un pînten pietros din capul uliței, ca un porumbac sub cer, mică și albă, cu cercei de iederă sub streșină, cu pâlmarul răsfațat de doi leandri înfloriți, cu porțiță veche de lemn, pe care tatăl lui Unchiurelu cioplise cu mina lui Soarele și Luna, căci, în tinerețea lui, el fusese lemnar de mină. Disparația cuptorului străvechi mă zăpăcise. Mi se părea imposibil să-l fi dărîmat cineva. Nu mai încăpea îndoială că o luasem pe altă stradă ori că mă rătăcisem. Am ocolit blocurile și-am dat peste altele la fel, numai că acestea aveau balcoane acoperite cu sticlă verde. M-am oprit dezorientat în mijlocul unei alei, pline cu trandafiri roșii ca focul, și iar m-am întors. Nu vedeam nici o uliță care să urce spre vechea colonie a Vulcanului, «Cocoșvar». Strada urca, într-adevăr, dar și aici toate casele păreau noi, case de piatră, cu cercei de iederă și mușcate. Cum ploaia se întetise bine, m-am refugiat sub streșina lată a unei porți cu băncuță să mă gîndesc. Unde-i Unchiurelu, să mă vadă cum m-am rătăcit ca un nătîntoc? Speram să apară careva să mă scoată la liman. Dar nu venea nimeni, ploaia acum tare de tot și mă gîndeam cu jînd la plîta mare de teracotă albă pe care sfîrșia, desigur, o mulțime de bunătăți pregătite pentru marea sărbătoare a lui Marineni și a lui Petrebaci. M-am hotărît să împing poarta lîngă care stăteam și să caut acolo pe cineva care să mă scoată din încurcatură. Ceea ce am și făcut. Am traversat o grădiniță plină de hortensii. O ale mică pietruită ducea spre pridvorul cu trepte înguste de piatră. Din prima clipă m-a izbit zugrăveala neobișnuită a cerdacului: tot peretele era ocupat de-un cal roșu ce păștea niște stele pe un cîmp verde. Am sunat la ușă, am ciocănit în fereastră, nimeni. Numai calul roșu mă privea cu un ochi auriu, așa că gîtul întins parcă zbura, avea un gît lung de lebădă și cu toate astea jurai că-i cal adevărat. Dar ce să caute stelele pe cîmp verde? Ploaia acum tare de tot, turna cu găleata. Și casa, din care nu răspundea nimeni, îmi dădea o stare ciudată, un gol în stomac. În plus trebuia neapărat pus la adăpost panerul. Ce să fac oare? M-am rezemat de ușă să mă gîndesc și atunci am descoperit ceva grozav: faimosul pictor al calului

Cititorilor Revistei
„Integritate”
Cu drag
Scriitorul

BIBLIOGRAFIE (selectivă)

- TAINA DETAȘAMENTULUI (schite)
- ATENȚIUNE CAROLINA (roman)
- RĂPIREA MIETEI (roman)
- DABADA ȘI NUBANU (schite)
- MĂR ROȘU (roman)

În pregătire:

- MĂR ROȘU, vol. II
- ANISOARA ALANDALA

cu gît de lebădă nu era altul decît Mija Aurel. Se iscălise cu vopsea roșie în stînga jos, sub copitele calului. Faimosul Mija Aurel, unul din cei trei frați Mija. Ia te uită! Nu știam că grozavii ăștia în afară de nota unsprezece la engleză pe care Tușalia nu putea să le-o dea mai aveau și talente de pictori. În clipa aceea poarta scriji.

O bătrînă înaltă, cu o umbrelă mare cît o streșină (bunica fraților Mija, mi-am zis), veni spre mine repede, repede. Avea o față uscată și sprîncene negre, groase ca niște lipitori.

— Ei, ce faci aici, mă întrebă ea puțin încrunțată. Băieții sînt plecați în vacanță! Și panerul ăsta ai cui e?

— Păi, am bolborosit eu, să vedeți... Am crezut că-i cineva acasă, nu știam că Mija Aurel... De fapt, m-am rătăcit... Mă duceam la Marineni și Petrebaci.

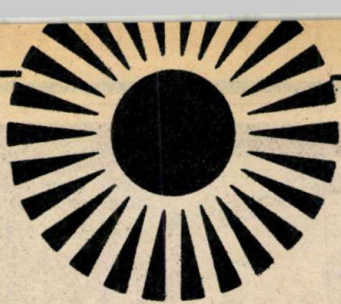
Bătrîna scoase niște chei din buzunarul fustei cenușii, am văzut cît de tare îi tremurau mîinile cînd descuia ușa, bombăni oarecum binevoitoare. «Haide, intră în casă! Îmi pare că ești nepotul de la București, Paulică, nu?» «Paulică»... am bolborosit eu: «Să caut niște nucșoară pentru Mari și mergem împreună, a spus bunica fraților Mija care deținea toate informațiile cu privire la comanda de la Cofetăria «Libelula».

— Bănuți aruncați în vînt! mă asigură ea cu un dispreț vădit. Păi tortă cum știu eu și Mari să facem, nu știe nimeni. Cuptorul? Cine ar îndrăzni să-l dărîme? E acolo, la locul lui. Te-ai rătăcit din cauză că nu ești din partea locului. Trebuia să ții drumul drept, că îndată, după căminul de tineret, la stînga, intri în fostul Cocoșvar. Dar pe aici este drumul cel mai scurt; asta-i ulița Pîinii și uită-te colo cuptorul...

Și împinse porțița cunoscută: porțița veche de lemn, cu Soarele și Luna. Și apoi leandrii cu florile lor de trandafir și begoniile acoperind geamlicul cerdacului. M-am oprit trîsnit în mijlocul bucătăriei: Marineni trona pe un scaun înalt cu spătar și vecinele îi împleteau beteală în părul alb, împletit ca o coroană de împărăteasă.

ORIZONT

STIINȚIFIC

DIN JURNALUL UNUI ECOLOG

Din trenul alergînd pe ruta București-Sinaia, privesc pe fereastra vagonului. În zona mai umedă se văd florile albe de soc, florile roz de trandafir sălbatic, aninul cu frunzele lipicioase, bozia cu sistemul foliar abundent, brusturul (lipanul), filipendula cu tija florală înaltă — vegetație tipică de zăvoi. Din lipsă de lumină, ierburile sînt mai puține.

Sinaia, orașul vacanțelor și al odihnei, este un loc ideal de cercetare a impactului civilizației moderne cu natura. În punctul Carieră, spre Cota 1400, se întîlnesc efectele poluării și ale turismului. Cuiburile cu cupolă, mușuroaie ale furnicilor roșii de pădure, Formica rufa, obiect de studiu pentru biologi, sînt ținta jocului «de-a demolarea» al unor copii nesupravegheați și neinstruiți.

Un cuib de furnici roșii de pădure (cu important rol în păstrarea sănătății pădurii și în producerea mierii de mană) a fost stricat de un tractor. Furnicile rămase și-au reconstruit cuibul într-un loc înșorit, mai ferit — exemplu de plasticitate ecologică.

Duminică, 8 iunie, la ora 6 dimineața, în pădurea de fag și molid din preajma laboratorului de ecologie terestră de pe Calea Codrului (Sinaia) se aude cîntînd numai mierla. Mai tîrziu încep să cînte cucul și pițigoi.

Ornitologul și studenta care-și pregătește lucrarea de diplomă în domeniul ornitologiei întind plasele pentru vînarea fără armă a păsărilor.

Plouă. La intervale de 15 minute se inspectează plasele: prima pasăre prinsă este mierla, a doua, măcăleandru; li se măsoară aripile, coada, greutatea (prin introducerea, cu capul în jos, într-o pungă de plastic ce se suspendă de cîrligul unui cîntar special), se înlează și apoi, pe fereastră, păsările sînt lansate în aer ca să-și ia zborul normal. Cîte vor fi prinse din nou, unde și peste cît timp?

În tramvaiul 30, la București, pe ușa deschisă a vagonului, a nimerit o mierlă speriată de zgomote. Am prins-o, am dus-o la institut, am înelat-o și am eliberat-o. Ecologul nu-și face meseria numai «pe teren».

Vînătorii stăteau la pîndă pentru găinșă de munte. A apărut un minunat exemplar de rîs. Un vînător gîndea: «Il las să se apropie și-l ciuruesc cu încărcătura pe care o am.» Celălalt vînător a vrut să-și schimbe încărcătura din armă. Rîsul a auzit și s-a făcut nevăzut.

Vuietul muntelui la miezul nopții. Păsările pădurii tac. Se aud: trenul, cîinii, puil de găină, cîte un șobolan fugind, apoi oamenii, mașinile, adierile vîntului, torenții. Arar îngînă un sunet sesizabil. Lumina atrage în casă, prin fereastra deschisă, doar fluturii de noapte și moliile (bioritmurile sînt o moștenire de preț a tuturor speciilor).

Pădurea răsună cu miros de ciuperci (bureți, mai ales). Ieri am văzut «culegătorii» de păstrăvi desfăcîndu-și marfa.

Poluarea din marile orașe determină căutarea «liniștii» în stațiunile montane și marine («liniștirea» prin foșnetul frunzelor și valurilor, prin culorile naturii, mirosul florilor, al rășinii, al peștilor etc.).

Măreția peisajului natural îl calmează pe omul modern. Așa-zisele parcuri englezești reproduc ceva din natura sălbatică.

În iunie, polenul (de brad, molid, castan, larice, carpen, fag, brusture, ierburi...) formează dungi galbene de-a lungul străzii, la Sinaia. Natura se apără de dispariție prin producerea unui imens număr de elemente necesare reproducerii.

Alergia la polenul purtat de vînt (polinoza) este un efect dăunător al nevinovatei naturi (de la cîmpie, de la

deal, de la munte). Există însă remedii: hiposensibilizarea cu extracte polinice specifice.

Dorin venise la odihnă și recreere: a urcat pînă la Vîrfu cu Dor prin pădurea ozonată și, pe culme, s-a oprit «să se relaxeze» cu o țigară, aruncînd pe nas coloane de fum. Îi «lumina», zicea el, panorama muntelui.

Un nuc, lingă o fîntînă părăsită. Pe scoarța lui, calusul formase binecunoscutele excrescențe ale vandalismului: «1977 — CIOBANU Nelux». Un melc (*Helix pomatia*) stătea mirat, cu coarnele tremurînd de emoție, sub această semnătură săpată cu briceagul. Știu bine că nucul crește foarte greu și este deosebit de prețios. Copacii trebuie îngrijiți, nicidecum maltratați.

Un flăcăiș oferă narcise trecătorilor de pe lingă terenul de fotbal. O bătrînă îi mustră că a devastat Poiana Narciselor, declarată rezervație. Mă întrebam, ascultînd discuția, cine-i vinovat? Rezervațiile și monumentele naturii sînt destinate științei și istoriei, ca mărturie a «esteticii naturale» a trecutului.

Biologia este știința secolului XX. Ecologia este o ramură a biologiei care trebuie să rezolve multe probleme ale acestui deceniu (poluarea, urbanizarea etc.). Ecologul este implicat în luarea deciziilor importante în economie și, de aceea, are nevoie de cunoștințe multidisciplinare. Așa-numita «criză ecologică» impune eforturi tuturor vîrstelor.

O poetă scria:
«Natură,
la-mă de suflet pînă la iarnă».

Ecologul ia de suflet natura pentru totdeauna. El este un poet al naturii.

CRISTIAN RAICEV-ARCAȘU

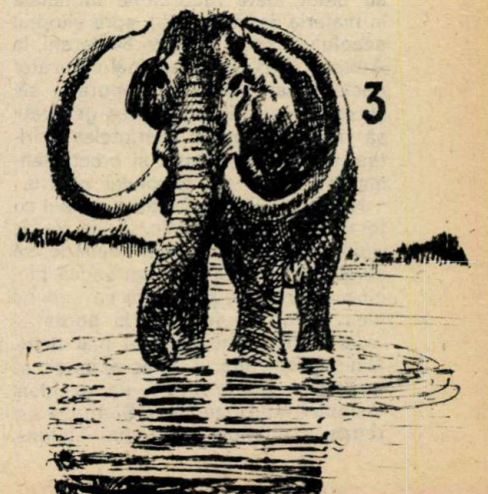
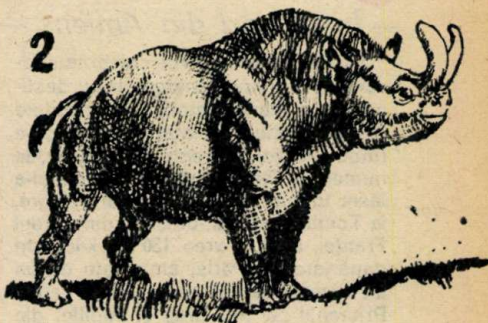
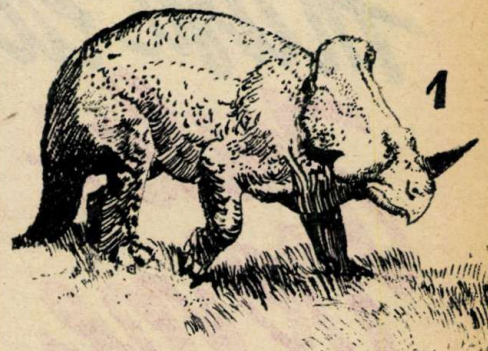
DIN TAINILE VIEȚII

Continuăm publicarea marelui atlas al devenirii vieții. Marea varietate a formelor faunistice din erele trecute pledează pentru imensa forță a vieții, pentru nesfîrșita ei capacitate de adaptare la condițiile materiale de existență. Ea explică și nesfîrșita varietate a formelor pe care le îmbracă în prezent viața pe neasemuita planetă Pămînt.

1. Cu imensul său guler de os, *Moonoclonius* era o prezență inedită în savanele preistoriei.

2. Brontotieriul, deși mai puțin impresionant prin dimensiuni (măsura numai 2,5 metri lungime), era temut pentru forța sa.

3. Cel mai gigantic dintre mamuți a fost *Mammuthus imperator*. Colții lui măsurau 4 metri.

Sahul continuă să figureze pe unul din primele locuri în clasamentul sporturilor favorite. Instantaneul nostru îl prezintă pe marele maestru internațional Anatoli Karpov ținând piept ofensivei celor mai tineri șahiști într-un palpitant simultan desfășurat la Las Palmas, în Insulele Canare.

1 APRILIE

ORIZONTAL: 1) Cap fără... coadă! Dă un pronostic celor care se lasă păcăliți. 2) Păcălit de vulpe, și-a pierdut coada (pl.). Compoziție muzicală de Mozart, intitulată «Nunta lui Figaro», în care contele Almaviva este amarnic păcălit. 3) Raționament (abr.). Divizibil cu doi. Tănase Florin. 4) Eroul unor «viclenii» într-o comedie de Molière. Localitate în estul Somaliei. 5) Pe scenele lor și-a depănat minciunile și farsele neîntrecutul baron de Munchhausen. 6) Păcăleală. Localitate în R.P. Ungară. 7) Inițial păcălit! Păcălit! Pinză de corabie. 8) Păcălite (fig.). Vine în rindul al treilea (pl.). 9) Fără glumă. Diviziune de timp. 10) Trași pe sfoară.

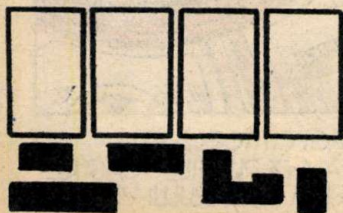
VERTICAL: 1) Șiretlic. La revedere. 2) Fără viață de vie pe el, ar fi o... păcăleală! Festă. 3) Țări. Gol la mijloc. 4) Printre alpinisti! Grotă. 5) Loc de vânzare a castraveților. Puțin ilari! 6) Moment tematic de vîrf. În mijloc. 7) Luna păcălelilor (abr.). Opus față de est. 8) În general! Nu admite farsa. 9) Priceperea de a glumi. Nu-i aceea! 10) Celebru fabulist francez (1621-1695), autor al fabulei «Cărbul și vulpea».

DICȚIONAR: SAO, VAT

NICOLAE AXIOTI

TEST DE ÎNDEMÎNARE

Plasați suprafețele negre în cele patru dreptunghiuri ale desenului alăturat, astfel încît să obțineți numele unui cunoscut poet și romanțier francez din secolul trecut.

„ATLETUL FĂRĂ GLORIE“

După cum știți — și motivul e lesne de bănuț — scrisorile anonime n-au nici o șansă să pătrundă în spațiul rubricii noastre. Fac astăzi o excepție întrucît autorul celei despre care va fi vorba mai jos încheie astfel: «Vă rog să mă scuzați, că, ținînd seama de întîmplarea prin care am trecut, mi-e rușine să-mi dau numele».

Prin ce întîmplare a trecut acest bucureștean în vîrstă de 14 ani? Pe scurt: unul din colegii fumează. Simțind că dirigintele efectua un control, și-a strecurat țigările în servieta corespondentului nostru. Acesta i le-a zvrilit speriat înapoi. Fumătorul s-a ales cu o pedeapsă în urma căreia i-a dat nevinovatului faimosul «avertisment»: Miine, cînd vii la școală, te aștept la colț. O să fie vai de pielea ta!

A doua zi, «atletul fără glorie» făcea, într-adevăr, de caraulă în jurul școlii, ca să-și pună promisiunea în aplicare. Corespondentul meu a încercat tot felul de variante pentru a pătrunde în școală, dar, ori încotro se îndrepta, dădea cu ochii de nemilosul adversar. «Pînă la urmă, de frică, am luat-o la fugă înapoi spre casă. În ziua aceea am lipsit de la școală».

Carmen Doriană Zănea, Școala generală nr. 36, Constanța. M-au bucurat mult veștile — bune, de această dată — despre colega ta, cu care ai reușit să te împrietenești, ajutînd-o în acest fel să se schimbe. Aș dori însă mai multe amănunte.

Adriana și Doina Aniței, Casa de copii școlari nr. 1, Botoșani. Vă mulțumesc mult și pentru scrisoare, și pentru mărtisor. Nici eu nu am uitat acea zi deosebit de frumoasă și emoționantă petrecută alături de voi, de colegile voastre mai mici și mai mari. Mi-ar face multă plăcere dacă mi-ați scrie mai des.

Delia Frunzea, Școala generală Rupea — Brașov. Bineînțeles, mi-am amintit imediat de tine. Aștept totuși scrisoarea aceea lungă, promisă, și nu numai de la tine, ci și de la colegii tăi.

Tuturor prietenelor mele care au solicitat citeva rețete rapide și gustoase, ușor de pregătite, le recomand:

PASTĂ DE PATEU

1 cutie mică de pateu de ficat, 1/2 pachet de unt, 2 ouă fierte, 2 tire

Regret foarte mult că n-am avut tăria să-l înfrunt.»

Eu cred că nu trebuie să regreti faptul că n-ai răspuns provocării la încăierare! Băiatul acela este un neserios arogant și un bătaș jalnic. Eu îi zic «atletul fără glorie», dar nici măcar metafora asta n-o merită. De ce să-ți fie rușine că nu te-ai luat de pîr cu el? Ar fi fost o scenă respingătoare și periculoasă. Singur spui că «dacă ar fi fost vorba de un motiv serios, de exemplu să apăr un prieten sau s-o ferească de jigniri pe mama sau pe o tovarășă profesoră, aș fi riscat». Nu trebuie să-ți fie rușine că ai evitat o păruială fără rost. Îți revine însă obligația de a discuta cu colegii cărora, ca și ție, le este silă de grosolanii. Te asigur că ei reprezintă marea majoritate. Împreună, ajutați de profesori și mai ales de activul pionieresc, ați putea instaura o atmosferă de colegialitate fermă, care să le facă atît bătașului cît și eventualilor săi citrici imposibil un alt mod de comportare decît cel firesc — adică omenos, rațional, civilizat.

...Dar pe la voi prin cartier, prin școală, pe stradă, stimați cititori, cum mai stau lucrurile din acest punct de vedere? Vă necăjește vreun «atlet fără glorie»? Reușiți totuși să vă descurcați? Cum? Aștept să-mi povestiți și mie, și, în acest fel, tuturor cititorilor acestei rubrici.

Ovidiu Zotta

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea «Un milion de prieteni», purtînd, desigur, numele și prenumele autorului, școala, clasa, localitatea.

de ceapă verde. 2 căței de usturoi, sare și piper.

Se freacă bine untul. În el se adaugă treptat, amestecînd pateul, ouăle tocate mărunt, ceapa verde, mărunțită bine și ea, usturoiul dat pe răzătoarea mică. Se potrivește de sare și piper.

Pe felioare de pîine subțiri se întinde pasta, apoi se ornează fiecare sandviș cu ceapă verde mărunțită, cu roze de ridichi, castraveci acri, măsline sau albus de ou fiert.

SALATĂ ASEZONATĂ

4-5 cartofi, 2 ouă, 50 g telemea, 15-20 măsline, 1 ceapă sau 4 fire de ceapă verde, 2 căpățîni de salată verde, 2 linguri de ulei, 1 lingură de otet, sare, piper.

Cartofii se fierb întregi, în coajă, adăugînd în apă sare și citeva picături de otet pentru a nu se sfărîma la tăiat. Cînd sînt fierbinți, se curăță coaja, se taie în rondele și se stropesc cu citeva linguri de supă, pentru a fi mai gustoși. Ouăle se fierb și se taie rondele, iar telemeaua în cubulețe. Rondelele de ceapă se freacă ușor cu puțină sare, ca să-și piardă din iuteală. Salata se spală bine, frunză cu frunză, și se taie. Toate elementele componente se amestecă într-o salateră și se potrivește de sare și piper.

Această salată asezonată poate constitui ea însăși un fel de mîncare sau poate fi servită ca garnitură, îmbogățind valoarea nutritivă și calitățile gustative ale unei fripturi sau ale unui șnițel. Trebuie preparată doar cu o jumătate de oră înaintea servirii, ca să nu-și piardă prospețimea.

Olguta

CLUBUL LOGICIENILOR

Prezintă prof. univ. dr.
EDMOND NICOLAU

RĂSPUNS LA PROBLEMA DIN NUMĂRUL TRECUT

Maria este o elevă bună, deci nu a greșit. Aceasta înseamnă că exercițiul e scris în altă bază de numerație decît 10. Întrucît utilizează și cifra 8, baza e mai mare ca 9. Pentru a rezolva problema, scriem $4b + 0 = 64$ — transcriind în baza 10 calculul din caietul Mariei, unde b este baza căutată. Rezultă imediat $b = 16$. Maria scrisese deci exercițiul în baza hexazecimală, utilizată la calculatoarele moderne.

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjuncț:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr:
CONSTANTIN DIACONU
Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAS

Redacția: Piața Științei nr. 1,
București 33. Telefon: 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura «Știința»
TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENT: prin oficiile și agențiile
P.T.T.R. Cititorii din străinătate
se pot abona adresîndu-se la
ILEXIM — departamentul export-
import presă P.O.B. 136—137 telex:
11225, București.

12 PAGINI, 1 LEU

Index 41633

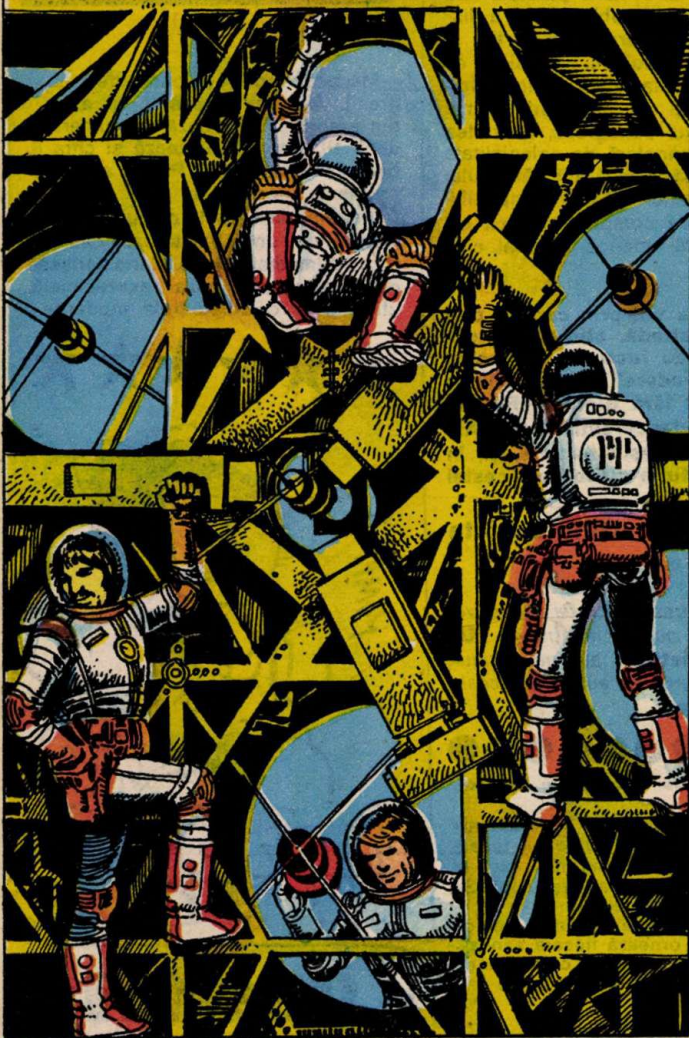

ÎNȚILNIRE ÎN SPAȚIU

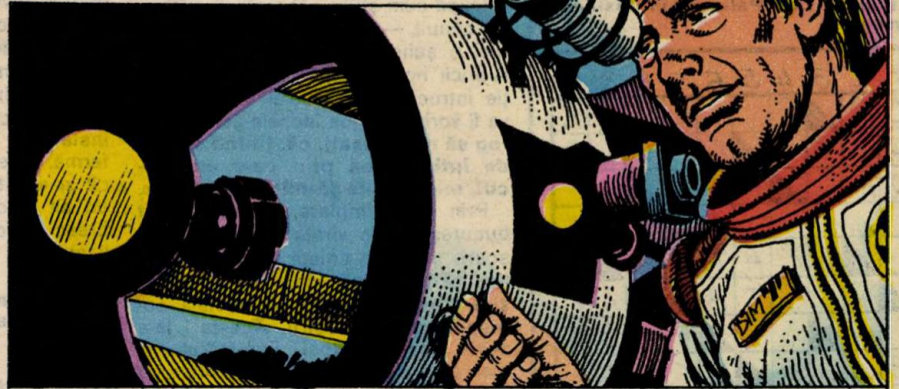
Scenariu: Horia Aramă
Desene:
Valentin și Liana Tănase
PARTEA A DOUA

EPISODUL 3

PRIMELE SĂPTĂMÎNI S-AU SCURS ÎN PUNEREA LA PUNCT A NUMEROASE ACȚIUNI PARALELE. INSTALAREA COLONIEI, PREPARATIVELE PENTRU VIITOARELE MIȘIUNI ÎN DIFERITE ZONE ALE PLANETEI OCUPAU TOT TIMPUL EXPEDITIONARILOR.

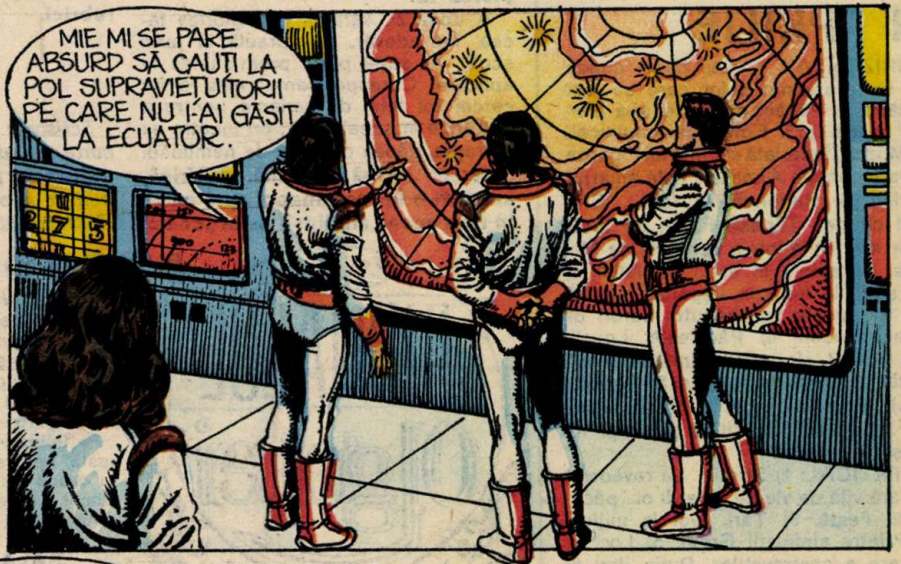

DIM ABIA AȘTEPTA SĂ PUNĂ LA ÎNCERCARE NOUA SA INVENTIE - BUSOLA STELARĂ. ÎN CONDIȚIILE ANOMALIILOR MAGNETICE ALE PLANETEI ÎNȚESATE CU MINEREU DE FIER, SINGURĂ ORIENTAREA DUPĂ STELE MAI PUTEA FI SIGURĂ. COMPUTERIZATĂ, BUSOLA LUI TIM TINEA CONT FIREȘTE, DE POZIȚIA STELELOR PE FIRMAMENTUL LUI MARTE LA DIFERITE ORE ALE NOPTII.

ÎNȚRE TIMP NIC PREPARA O EXPEDIȚIE POLARĂ. DAR NU ÎNȚREG ECHIPAJUL ÎMPĂRȚĂȘEA PUNCTUL LUI DE VEDERE.

MIE MI SE PARE ABSURD SĂ CAUȚI LA POL SUPRAVIEȚUȚORII PE CARE NU I-AI GĂSIT LA ECUATOR.

AM CONVENIT CĂ MARTIENII POT EXISTA DE VREME CE LA SOSIREA NOASTRĂ ROBOTUL CONSTRUIT DE EI SE MAI AFLA ÎN FUNCȚIUNE.

ROBOTUL PUTEA SĂ FUNCȚIONEZE AUTOMAT DE SUTE DE ANI!

NU VI SE PARE CĂ EXISTENȚA ENERGIEI NECESARE LUI AR TREBUI SĂ NE FACĂ OPTIMIȘTI?

DAR DE CE SĂ CERCETĂM LA POL?

FIINDCĂ NU I-AM GĂSIT NICI LA ECUATOR, NICI ÎN ZONELE INTERMEDIARE, SI MAI ESTE UN MOTIV. 'NU-L GHICIȚI?'

DAR VOI, DRAGI CITITORII, AȚI GHICIT? AȘTEPTĂM DEDUCTIILE VOASTRE ÎNAINTE DE APARIȚIA NUMĂRULUI VIITOR.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

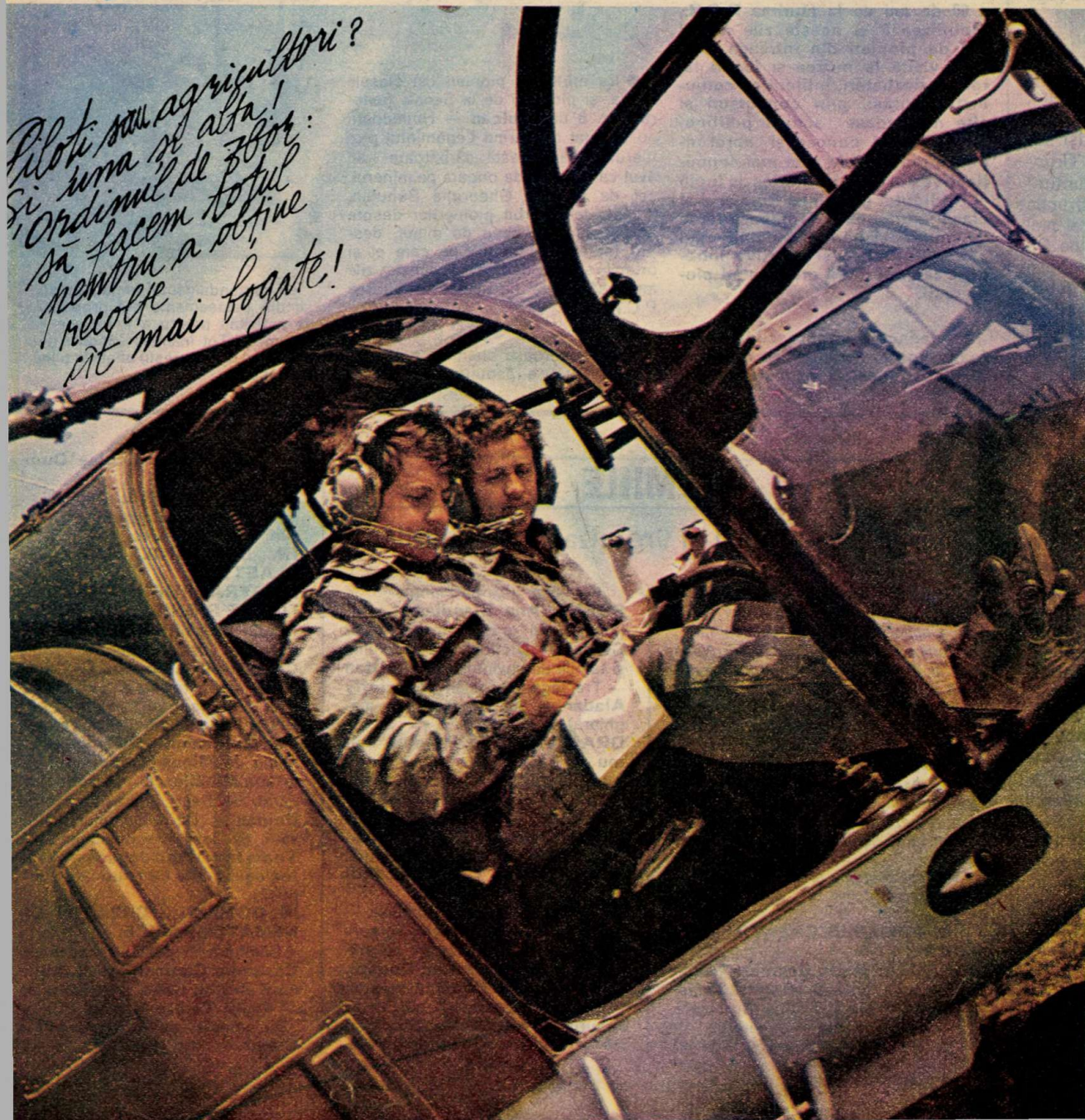
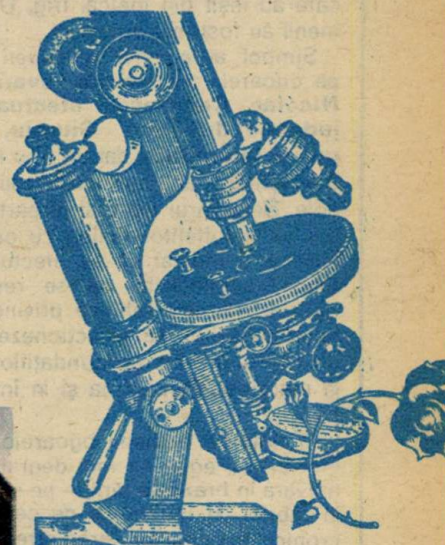
15

JOI, 9 APRILIE 1981,
ANUL XVI (NR. 706)

ÎN ACEST NUMĂR:

Să decolăm împreună spre
constelația de aur a marilor
recolte!

● CE ESTE UN FITOTRON? ● POVEȘTILE...
CERNOZIOMULUI! ● ARE CUVÎNTUL PĂ-
DUREA! ● PIONIERII DESCOPERĂ, ÎN-
VATĂ ȘI ACȚIONEAZĂ ÎN AMFITEATRUL
CÎMPIEI, GRĂDINII ȘI LIVEZII!

*Piloți sau agricultori?
Si una si alta!
Si Ordinul de Zbor:
sa facem totul
pentru a obtine
recolte
cit mai bogate!*

CADRAN POLITIC Cutezătorii

Ne apropiem de jumătatea lunii aprilie, ne apropiem de miezul primăverii. La ordinea zilei, debutul în acest prim an al noii revoluții agrare. Debut care înseamnă gândire, organizare, muncă plină de abnegație. Clima ne-a fost întrucitva împotriva; ploi multe, riuri care au ieșit din matcă, frig. Dar oamenii au fost mai puternici.

Simbol al acestei primăveri dirze pe ogoarele țării, vizita tovarășului **Nicolae Ceaușescu** efectuată în județele dunărene **Giurgiu, Călărași și Ialomița**, a dat un nou impuls desfășurării actualei campanii agricole. Secretarul general al partidului, într-un însuflețitor dialog cu oamenii muncii, a indicat să se efectueze la timp însămînțările, să se respecte riguros normele tehnice privind calitatea lucrărilor, să se acționeze energic pentru prevenirea inundațiilor. Aici, la marginea Dunării, ca și în întreaga țară.

În timp ce oamenii ogoarelor, prin efortul lor, aduc cît mai degrabă primăvara în brazdele țării — pe șantiere, în fabrici, în institutele de cercetare, cronică succesorilor înregistrează noi fapte. Minerii din Valea Jiului își suplimentează angajamentele, la Tîrgoviște se termină construcția unui turn de televiziune, la Turnu, construcția hidrocentralei care constituie cel mai mare obiectiv de acest gen de pe Olt se află în stadiul final, la Cluj-Napoca se află într-o fază avansată de fabricație noi medicamente românești, la Combinatul chimic din Rimnicu Vilcea a fost integrată în producție o nouă premieră tehnică românească și enumerarea succesorilor ar putea continua.

Un aprilie al efortului pe toate platurile muncii, în acest miez de primăvară care își propune să intre în Mai și să întâmpine cea de-a 60-a aniversare a făuririi partidului cu legitima mîndrie a succesului.

În cadrul pregătirii și marcării în 1985 a Anului Internațional al Tinerețului, de curînd la Viena au avut loc lucrările primei sesiuni a Comitetului consultativ al ONU pentru Anul Internațional al Tinerețului. Noul organism-reprezentînd 24 de state printre care și România — are menirea de-a stimula acțiunile la nivel local, național, regional și mondial dedicate sporirii contribuției tinerei generații în viața internațională. Exprimînd prețuirea de care se bucură pe plan internațional țara noastră ca membru activ al ONU, președintele ei, Comitetul a ales prin consens, în funcția de președinte al său pe tovarășul **Nicu Ceaușescu**, secretar al C.C. al U.T.C., președintele Asociației tineretului și studenților din România pentru Națiunile Unite.

PIONIERII CINTESC GLORIOASA ANIVERSARE A PARTIDULUI!

Aflată în plină desfășurare, faza de masă a marii acțiuni republicane «Tot înaintea!», dedicată aniversării a 60 de ani de la făurirea P.C.R., mobilizează în aceste zile mii și mii de pionieri din întreaga țară. Prin vizite la muzee și locuri istorice, dezbateri, întîlniri cu comuniști fruntași, prin concursuri și alte numeroase acțiuni politico-educative ei cunosc și aprofundează momentele cele mai semnificative din trecutul glorios de luptă al Partidului Comunist Român și al clasei muncitoare. Frumoașe fapte de muncă și hărnicie, manifestări cultural-artistice și sportive întregesc tabloul marii manifestări pionierești.

La redacție primim zilnic telefoane, corespondențe prin care pionierii semnalează aspecte semni-

ficative din multitudinea acțiunilor la care participă.

● La cluburile de dezbateri politico-ideologice de la Școlile generale **Vadu Sorești** și **Fundeni**, Buzău, Școala generală **Dorna Candrenilor**, Suceava, Școala generală nr 3 **Doicești**, Dimbovița, ca și la oel de la Casa pionierilor și șoimilor patriei **Rucăr**, Argeș, pionierii au participat la antrenante concursuri «Cine știe cîștigă» avînd ca temă «File din glorioasa istorie a P.C.R.».

● De la Școala generală **Biled**, Timiș, pionierul **Cristian Popescu**, locuitor al președintelui C.N.O.P., ne relatează despre o frumoasă acțiune cultural-artistică și sportivă la care au participat toți pionierii din unitate. La acțiunea lor pionierii din Biled au avut și numeroși invitați — părinți și săteni.

● Ca mulți alți pionieri din clasele a V-a, și pionierii de la Școala generală nr. 6 din **Vulcan** — Hunedoara au semnat de curînd Legămîntul pionierului. La această sărbătoare l-au avut ca oaspete de onoare pe minerul, șef de brigadă, **Gheorghe Buhuțan**. Acesta le-a vorbit pionierilor despre bărbăteasca meserie de miner, despre faptele de muncă pe care el și ortacii săi le dedică în aceste zile aniversării a 60 de ani de la făurirea P.C.R.

● La generoasa chemare a acțiunii «Tot înaintea!» a răspuns cu entuziasm

și unitatea noastră — ne scrie pioniera **Adina Gheorghe**, de la Școala generală **Colanu**, comuna **Ulmi**, Dimbovița. «Ca expresie fierbinte a dragostei de partid și de țară, de muncă și învățătură, am cuprins în ordinul de acțiune și numeroase activități care să ducă la o nouă calitate în cadrul muncii patriotice». Astfel, detașamentele unității din Colanu au participat la curățirea izlazului comunal, la reamenajarea cu forțe proprii a bazei sportive, la pregătirea lotului școlar pentru viitoarele recolte. Tot în aceste zile pionierii s-au îngrijit de răsădните școlii unde cresc peste 10 000 de răsăduri de legume. Acestor frumoase succese, pionierii din Colanu le-au adăugat altele, printre care și colectarea unor însemnate cantități de materiale recuperabile.

● Frumoașe fapte de hărnicie au înscris și pionierii unității din **Drajna**, Călărași, care în numai cîteva zile au plantat 1 000 de puieți. În același timp colegii lor din comuna **Horia**, Tulcea, au plantat pe străzile comunei lor 200 de pomi fructiferi, au efectuat importante lucrări în sera școlii și au curățat 5 ha de izlaz.

La comandamentul unității au sosit din detașamentele noi propuneri de activități pentru a fi incluse în acțiunea «Tot înaintea!» (Școala generală nr. 3, București) aflată în plină desfășurare.

PREMIILE

Consiliului Național al Organizației Pionierilor

Simbătă, 4 aprilie, a avut loc la Casa Centrală a pionierilor și șoimilor patriei din Capitală festivitatea de acordare a premiilor anuale ale Consiliului Național al Organizației Pionierilor, pentru cele mai bune lucrări destinate copiilor în domeniul literaturii, creației muzicale, creației plastice și cinematografeiei, pentru anul 1980.

Selecția creațiilor premiate s-a realizat pe baza consultării unor largi jurii, formate din specialiști, editori și creatori, reprezentanți ai Consiliului Culturii și Educației Socialiste și ai Uniunilor de creație.

Au fost acordate premii pentru următoarele creații:

ÎN DOMENIUL CREAȚIEI LITERARE:

PROZĂ: **Marta Cozmin** — Croitorul de povești; **Grigore Băjenaru** — Mărețul rege Burebista; **Ovidiu Zotta** — Jucătorul de rezervă; **Rolf Bossert** — Mi și Mo

și Balthazar (lb. germană).

POEZIE: **Ana Blandiana** — Întîmplări din grădina mea; **Tudor George** — Dicționar de omonime și familii de cuvinte; **Tiberiu Utan** — Trei legende române; **Laszlóffy Aladár** — Joc de rouă (lb. maghiară).

DRAMATURGIE: **Eugenia Zaimu** — Bagheta fermecată; **Emanuel Engel** — Cinci băieți toți isteți.

PREMIUL SPECIAL PENTRU LITERATURA DE INFORMARE: **Tudor Oprea** — Uzina Flora. **ÎN DOMENIUL CREAȚIEI MUZICALE:**

MUZICĂ CORALĂ: România — muzica: **Teodor Caciora**, versuri: **Dimitrie Rachici**; Demni de mărgeția ta — muzica: **Anton Dogaru**, versuri: **Nicușor Constantinescu**; Cîntec de excursie — muzica și versurile: **Iovan Miclea**; Dulce vatră — muzica: **Alexandru Vele-**

horsch, versuri: **Nicolae Dumbravă**.

MUZICĂ UȘOARĂ: Ei, copii — muzica: **Gelu Solomonescu**, versuri: **Ina Sterescu**.

ÎN DOMENIUL CREAȚIEI PLASTICE:

ILUSTRAȚII DE REVISTE DESTINATE PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI: **Valentin Tănase** — ilustrație pentru revista **Cutezătorii**; **Livia Rusz** — ilustrație pentru revistele **Șoimii patriei** și **Napsugar**.

GRAFICĂ: (ilustrație de carte): **Val Munteanu** — Aventurile șahulului, de **Mihail Sadoveanu**; **Adriana Mihăilescu** — Aleodor împărat, de **Petre Ispirescu**; **Helga Unipan** — Din viața unui pierde vară, de **Joseph von Eichendorff**; **Toma Ion**, **Virgil Jansen** — Atlas zoologic (carte de informare științifică).

ÎN DOMENIUL CREAȚIEI CINEMATOGRAFICE:

Călătorie în plantă — scenariu **Casandra Căruțeru**, regia: **Liliana Petruțiu**; De-aș fi o zîna bună — Regia: **Tereza Bartha**; Copilul meu iubește caii — Regia: **Luiza Ciolac**.

Ziua aceea din săptămână era așteptată întotdeauna cu nerăbdare, așa că, și de data aceasta, imediat după ore, cei de-a opta, între care se mai amestecaseră și unii mai mici, se grăbeau către S.M.A. Ploua mărunț, cu picături reci.

— Bine că-i vremea așa, o să-i găsim acolo pe toți, se bucură Nicolae Mărgărit, un puști de-a șasea.

— Da' tu ce te ții după noi? Mai ai pînă să te urci pe tractor, îi opri elanul Radu Sîrbu, un băiat brunet, îndesat și cu pasul iute.

— Lasă-l, nu știi că tatăl lui e mecanic la S.M.A.? Interveni împăciuitoare o fată.

— Și-apoi, chiar și voi, fetele... mai mormăi Radu nemulțumit la gîndul că și așa sînt prea mulți cei care vor să învețe mecanica.

Dar nimeni nu-i mai dădu atenție. Se aflau deja în fața porților mari ale

hrana, și apa, și... mătura mecanică. Oamenii care lucrează acolo au hăletele albe ca neaua. Asta pentru că-i de ajuns să se îmbolnăvească o singură găină de pesta, că ar pieri toate. La noi nu s-a întîmplat niciodată. Știu sigur!

...Dar ce nu știu pionierii despre comuna lor, despre munca părinților? Care sînt cele mai noi case? Unde sînt curțile cu cei mai mulți pomi? Unde putem vedea iepuri? Dar nutrii? Sau păsări frumoase? Solarii, sere?... Oricăreia dintre aceste întrebări pionierii îi vor răspunde cu promptitudine și cu mîndria de a-și arăta propriile gospodării. Dacă, uneori, moș Ion Florescu, cel mai bătrîn om din comună care se apropie de 90 de ani, le amintește că pe vremea sa numai cinci erau toți cei care reușiseră să meargă la învățătură, gîndurile copiilor aleargă de îndată la cele trei școli generale din

LA ȘCOALA MARILOR RECOLTE

intrării. Le împinseseră și acestea se dădura cu ușurință în lături. De îndată apărură paznicul.

— Bună ziua, copii, le zise bucuros. Vă așteptam. Am o vorbă pentru voi. Ai noștri au plecat cu tractoarele încă din noapte. Ziceau că ar trebui să aveți răbdare un timp. Acum nu-i vreme. Sînt multe de făcut și nu vor să întîrzie nici măcar cu o zi lucrările.

Copiii privesc curtea largă în care erau obișnuți să vadă șirurile de tractoare. Toată iarna se învîrtiseră în jurul lor. Azi ar fi urmat să le și pună în funcțiune (bineînțeles, fără a le urni din loc, întrucît la această vîrstă nu au voie să le conducă). Dar... rămăseseră numai combinele, recoltatoarele de sfeclă, prășitoarele, discuitoarele. Și nici un mecanic. Așa că se convinseseră că, în ziua aceea, aici

comună cu peste 1000 de elevi, la noul liceu agroindustrial în care învață peste 700 de viitori specialiști în agricultură, în instalațiile moderne care trebuie s-o deservească. «Cine ar vrea să meargă la oraș?» O întrebare la care copiii se uită mirați unii la alții. În cooperativă, acum, peste 170 de membri sînt tineri sub 30 de ani. Cei mai mulți, absolvenți ai liceului din localitate. Iar în anul acesta, din cele trei clase a opta, majoritatea elevilor tot la liceul agroindustrial sînt hotărîți să meargă. Cu gîndul de a lucra apoi în cooperativă.

Cînd, împreună cu pionierii, ne-am dus la cooperativa agricolă de producție, președintele era, ca de obicei, foarte ocupat. Cu toate acestea, după ce a luat o serie de măsuri organizatorice, s-a arătat dispus să ne însoțească o bucată de drum.

— Tot voiam să trec pe la sere, ne-a spus.

A mers însă cu pionierii, pretutindeni. Și la ferma de ovine, și la grajdurile tăușilor, și la păsări, și la S.M.A. Peste tot am întîlnit părinți de-ai pionierilor. Mama și tatăl lui Aurel Filip ne-au prezentat tăușii, tatăl lui Radu Sîrbu ne-a arătat o mulțime de cai

Caii sînt nerăbdători să pornească la drum. Mai ales cînd au însoțitori atît de tineri.

Aici se va înălța încă un complex pentru păsări.

nu mai aveau nimic de făcut.

— Dacă am venit pînă aici, haideti la ferma avicolă, lansă ideea Ionela Glăvan, o fetiță blondă, cu părul cîrionțat. Știu de la tovarășul economist Petre Tîrcop că acolo găinile au devenit atît de harnice, încît oamenii nu mai prididesc cu așezarea ouălor în cofraje. O să aflăm și despre rezultatele experiențelor lor. Auzeam că în funcție de orele la care sînt culcate găinile, de mîncarea pregătită au obținut și... două ouă pe zi! Sau ouă cu două gălbenușuri.

— Ne-ai convins! Mai ales că ne și îmbracă ca pe niște adevărați cosmonauți, se bucură Cornel Nicolae de idee. Am văzut că e o curățenie acolo de nici n-ai zice că trăiesc găini. Totul se face automat. Pe bandă vine și

Aniversare

Sub soare griul tînăr ne zîmbește
Ca un copil în brațe de țărani,
Prin el pămîntul țării ne vorbește:
Slăviți, copii, acești șazeci de ani!

Livada mea, cînd frunza-și primenește
Din rădăcini ce-ajung pîn' la strămoși,
Prin muguri și prin flori ea ne șoptește:
Cîntați, copii, șazeci de ani frumoși!

Și ciocîrlile în jocul lor
Pornesc văzduhul liber să-nconjoare.
Spre comunism ne avîntăm în zbor —
Cîntați, copii, la Marea Sărbătoare!

Și cînd cu dragoste mă-ndrept spre școală
Cu viitorul sînt contemporan;
Lumina, bucuria, poporul mă-nconjoară —
Și-s mîndru că-s mlădiță din cei șazeci de ani.

Violeta Băjan
cl.a.V-a, Șc. generală Cerna,
județul Tulcea

Împreună cu președintele cooperativei agricole de producție la ferma avicolă.

tineri și frumoși, la S.M.A. tocmai venise după piese de rezervă tatăl pionierului Nicolae Mărgărit, iar la Stațiunea de cercetări agricole am stat de vorbă cu un tovarăș agronom, tatăl Marilenei Ivănică.

— Pionierii sînt harnici? Îl întrebăm, spre sfîrșitul vizitei, pe tovarășul președinte.

— Sînt întotdeauna dornici să fie folositori. Am făcut însă o convenție cu ei: nu toată ziua-bună ziua să ne facem de lucru împreună. Fiecare are îndatoririle lui. Și pe acelea să și le

Elena Mănescu

Foto: Grigore Prepeliță

(Continuare în pag. 5)

SILVICULTORII DIN

**Donde
Arini**

Codrii de molid din Bucovina reprezintă o adevărată capodoperă a naturii pământului românesc, oferindu-ne cu generozitate un peisaj incântător. El constituie, totodată, un nesecat izvor de material lemnos care ia drumul fabricilor de cherestea, de celuloză și hârtie. Dar copacii, tăiați de muncitorii forestieri, trebuie înlocuiți, căci pădurea de molid trebuie să fie veșnic tinără.

De întinerirea codrilor de molid de pe teritoriul Dorna-Arini, județul Suceava, și-au propus să se ocupe membrii cercului de silvicultură de la Școala generală nr. 1 din comuna de la poalele Pietrosului Bistriței. Cercul a luat ființă în anul 1975, din dorința purtătorilor cravatei roșii cu tricolor de a-și dovedi dragostea față de ținutul natal, prin plantarea puieților în parchetele de pădure.

Pionierii de aici, mari iubitori ai pădurii, și-au planificat în acest an, pentru fiecare anotimp în parte, lucrări diferite; dintre acestea, unele se vor desfășura în «Pepiniera silvică Bărnărel» din districtul 1 al Ocolului silvic Vatra-Dornei. Dealtfel, o suprafață de 15 ari din această pepinieră a fost repartizată cercului de silvicultură, care efectuează toate lucrările, începând de la pregătirea terenului pentru semănat pînă la obținerea puie-

ților de molid în vîrstă de 3 ani, pe care
tot ei îi plantează în pădure.

Acum, la câmpuna dintre anotimpuri, entuziaștii silvicultori aplică îngrășăminte naturale pentru fertilizarea solului. Îndată după topirea zăpezii, inimoșii silvicultori din clasa a VIII-a a Școlii generale Dorna-Arini au trecut la pregătirea terenului, la semănatul și îngrijirea puieților. Și-au propus, de asemenea, să facă repicajul a 90 mii de puieți de molid din solar în pepinieră pe o suprafață de 150 de metri pătrați; să planteze puieți de molid, îngrijiți de ei pe o suprafață de 3,7 hectare de pădure, până la data de 8 mai 1981, ziua aniversării a 60 de ani de la făurirea Partidului Comunist Român. Așadar, pepiniera «Bărnărele» din comuna Dorna-Arini este nu numai o școală de puieți de molid, ci și una de... viitori silvicultori, iubitori ai pădurii, care îmbină cunoștințele de silvicultură cu practica, sub îndrumarea profesoarei de biologie Lucia Afachi și asistența de specialitate a tehnicianului Gheorghe Dunga.

Cecilia Cîrdei, cl. a VIII-a,
Școala generală Dorna-Arini,
judetul Suceava

ATELIER DE PRESĂ

COMENTARIUL

prezintă DUMITRU TABACU
publicist la «România liberă»

Ce este comentariul? Ca gen gazetăresc își extrage obârșia de la cuvântul latin **commentator**, ceea ce înseamnă a cugeta, a explica, a dezbate sau — în cazul nostru, mai precis spus — a comenta un anumit fapt de evidentă actualitate. Fără a simplifica lucrurile, comentariu facem cu toții de când ne naștem și primele silabe exclamative referitoare la lumea înconjurătoare sau prima cugetare dintr-o inocentă copilărie înseamnă, de fapt, gânduri și întrebări ce-și caută un răspuns. Asta nu ne conferă însă titulatura de comentatori. Până acolo mai e un drum lung. Începând cu Neculce și strămoșii noștri cronicari, de la Mihai Eminescu, luceașul graiului românesc, care își scria strălucitele articole în ziarul **"Timpul"**, și până în zilele noastre, comentariul s-a înveșmântat în litere de tipar sau, în vremile moderne, pe calea teledurilor, devenind mijlocul concret de a comunica între cel care scrie și cel care citește. Tudor Arghezi, Camil Petrescu, Cezar Petrescu, N.D. Cocea, Zaharia Stancu — ca să mă refer numai la câțiva scriitori care și-au dedicat timpul și articolului din ziar sau de revistă — au conferit o autentică noblete acestui gen trecut cu litere majuscule în istoria presei noastre.

Jurnalistica modernă îl implică pe ziarist în miezul faptelor, cerindu-i să-și imprime personalitatea asupra fiecărui rând scris și să-și exprime cu fidelitate opiniile izvorite dintr-o profundă conștiință socială. Presa de astăzi, poate mai mult ca oricând, ne angajează deschis în viața cetății. După părerea mea, într-un anumit fel fiecare rând trebuie să fie un comentariu. Rețete exacte, firește, nu se pot confecționa. Am să închei cu o întimplare petrecută cu un deceniu în urmă. Mă aflat pe frontul inundațiilor în mijlocul Transilvaniei, acolo unde viiturile loveau în oameni și locuri. Într-o dimineață am poposit cu o barcă pneumatică la Ilia, o localitate lângă Deva, și pe un dimb de deal am găsit doi copii care priveau înlăcrimați cum le luseră apele școala. Imaginați-vă o școală întreagă, cu clase cu tot, dusă de valuri. Unul dintre ei mi-a spus: «Știi, ne-a luat apa și clopoțelul care ne anunța recreația». Peste un sfert de ceas, încheiam în felul următor articolul pe care îl transmiteam telefonic «României libere»: «Copii din toată țara, fac un apel către voi. Copiii din Ilia nu mai au clopoțel, nu mai au școală». Am aflat după aceea că pe adresa școlii din Ilia, nou construită, au venit mii și mii de clopoței...

Scrisesem oare un comentariu? Vă rog să-mi răspundeți. Până atunci, primiți un gând bun de la viitorul dumneavoastră confrate și coleg...

învățătură și cu fapte înscrise în cronica hărniceii.

Astfel am hotărât să amenajăm, în curtea Casei pionierilor și șoimilor patriei din Costești-Argeș, o răsadniță și un solar. Pentru «documentare», am vizitat serele și solarile din luna Telemorului, aflate la marginea orașelului nostru. Aici am fost primiți de tovarășul inginer **Marian Chiliment** și de tovarășul maistrutehnician **Florea Berindei** care ne-au condus prin serele și solarile în care lucrările erau deja în toi. Nenea Berindei care iubește mult copiii, căci are o mulțime de nepoți, ne-a arătat unde le place mai mult roșiilor să crească. Dar nu am fost aici numai

«vizitator»), ci am lucrat și noi alături de muncitorii din sere (printre ei erau și părinți de-ai noștri). Am ajutat la presarea cubulețelor de pământ în care urmau să fie fixate plantele (foto 1) și am întins foliile pe care trebuiau așezate aceste cubulețe (foto 2). Apoi am replantat gîngășele răsaduri de roșii, ardei, varză (foto 3.). Iată-ne și

FOTOREPORTAJ PIONIERPRES

Monica, sora mea, care este în grupa mijlocie la grădiniță, spunea că, în zborul ei spre noi, primăvara și-a prins veselele în crengile unui pom de pe dealul din apropiere și aștepta un vânt prielnic pentru a scăpa și veni la noi. Și noi o așteptăm, dar dacă am fi știut care-i pomul acela care o reținea, am fi mers pentru a o elibera mai devreme!

De fapt, ne-am pregătit s-o întîmpinăm așa cum le stă bine unor adevărați pionieri: cu rezultate bune la

„BAROMETRUL” ARATĂ DIN NOU CER SENIN

Cine nu dorește ca «barometrul» clasei, al detașamentului din care face parte să arate întotdeauna «timp frumos»? Adică toți pionierii să-și onoreze îndatoririle lor de școlari, de colegi, de pionieri, în toate împrejurările. Se întâmplă însă ca, uneori, pe cerul clasei să mai apară câte un «nor» ce nu aduce bucurie nimănui și pentru risipirea căruia pun umărul cu toții.

Așa s-a întâmplat, la un moment dat, în detașamentul clasei a VI-a B de la Școala generală nr. 12 din Botoșani. Totul a început într-o oră de limbă engleză, când Ovidiu Ciocan a fost chemat să răspundă la lecție. Pentru ziua aceea băiatul nu-și făcuse tema, nu-și învățase lecția, iar nota primită a fost — așa cum era de așteptat — un patru. Când i s-a cerut carnetul de elev pentru trecerea notei, Ovidiu, cu un ton din care dispăruse orice urmă de politețe, a refuzat. «Nu dau carnetul, asta nu e notă pentru mine», a spus el și, supărat, a ieșit din bancă părăsind ora.

Peste clasă s-a așternut o liniște grea, pe chipurile copiilor își făcuse loc uimirea și mulți obraji au roșit atunci pentru gestul colegului lor. E adevărat că băiatul nu avea note dintre cele mai bune și, uneori, în timpul orelor, din banca lui se mai auzea câte un zgomot sau fișit de hirtii care-i deranja. I-au atras atenția de câteva ori, dar Ovidiu Ciocan nu-i lua în seamă, și ei, colegii, n-au mai insistat. Nimeni nu și-ar fi imaginat însă că de la micile

acte de indisciplină, cărora nu le-au pus capăt la momentul potrivit, să se ajungă la scena din ora de engleză.

În recreație s-a văzut înconjurat de colegii lui de clasă, care supărați, i-au cerut explicații. Băiatul i-a privit de sus, ca și cum le-ar fi zis: «E adevărat, nu sînt fruntaș la învățătură și la disciplină, în schimb sînt un bun sportiv, fac parte din echipa de volei a școlii, echipă campioană pe județ. Nu-i de ajuns?»

Sigur că nu-i de ajuns! În școală sînt atîția copii care învață bine, obțin rezultate sportive dintre cele mai frumoase, iar comportarea lor este ireproșabilă.

«Nu te mai lăsam să faci trăsna! — i-au spus, în recreație aceea, Ana Țicalu și Ovidiu Polonovici, comandantul de detașament. Nu te gîndești că ne-ai făcut de rușine? Ce vor spune părinții tăi cînd vor afla ce note ai și cum te comporți? Ei muncesc, se îngrijesc să ai tot ce-ți trebuie, iar tu ce bucurii le aduci? Dacă ți-e greu să înveți și să te porți cum se cuvine, te vom ajuta noi. Vom începe chiar de mîine!» a fost hotărîrea clasei.

Ovidiu n-a refuzat ajutorul, dar cînd colegii i-au propus să învețe împreună s-a arătat supărat din nou: «Cum adică, eu nu pot învăța și singur? Credeți că nu pot fi disciplinat? Ehe, o să vedeți voi ce pot eu!» Dar în catalog au continuat să curg notele proaste. «Barometrul» clasei arăta în continuare «timp noros», pînă în ziua în care Ovidiu Ciocan a fost invitat la o nouă discuție, la comandamentul unității. Au luat loc lingă el și cîțiva dintre colegii de clasă.

De data aceasta, în timpul discuțiilor, colegii n-au mai citit pe chipul lui nepăsarea. Ovidiu își dădea seama

că e vinovat, dar un sentiment de mîndrie greșit înțeleasă îl oprea s-o recunoască. Ar fi dorit să le spună cît de rău îi părea pentru timpul irosit fără rost, cît a pierdut lipsind de la unele ore sau nepregătindu-se pentru altele, că-și dă seama cît a pierdut și clasa din cauza comportării sale, că ar vrea să-și poată privi din nou colegii, profesorii, cu seninătatea elevului care-și face pe deplin datoria.

Cîteva zile l-au frămîntat aceste gînduri pe elevul Ovidiu Ciocan. Și la puțin timp, clasa a VI-a B a trăit din nou o surpriză. Într-o oră, tot într-o oră de engleză, cînd tovarășa profesoară a întrebat cine vrea să răspundă la lecție, Ovidiu Ciocan a ridicat mîna. Răspunsurile date i-au surprins pe colegi. Ele dovedeau că în ziua aceea băiatul se pregătise, iar nota 7 pe care a primit-o era o promisiune pentru altele și mai bune.

Notele bune, rod al efortului pe care Ovidiu îl făcea zi de zi, pentru a recu-pera ceea ce pierduse, au început să lumineze rubricile din catalog, astfel încît corigențele ce amenințau să se instaleze au fost alungate. Din banca în care stă nu se mai aud nici zgomote, nici fișit de hirtii. Și Ovidiu Ciocan e fericit că recreațiile au devenit din nou foarte plăcute alături de colegii lui.

Din întîmplarea aceasta au învățat cu toții ceva: că o greșală mică, neîndreptată la vreme, poate aduce după sine o altă, mult mai mare, mai gravă, pentru îndreptarea căreia se cere mult mai multă grijă, mult mai mult efort din partea tuturor. Numai așa «barometrul» a revenit din nou la «timp frumos», cerul clasei a VI-a B fiind din nou senin.

Ecaterina Roșca

LA ȘCOALA MARILOR RECOLTE

(urmăre din pag. 3)

facă bine. Am vrea ca ei să învețe cît mai mult și cît mai temeinic. Numai așa, cînd vor veni aici, alături de noi, vor fi folositori. Cooperativa este dotată cu utilaje moderne, practicăm irigațiile, facem propriile noastre cercetări, adaptăm plante și soluri noi.

— Am înțeles de la copiii comunei, mai ales de la pionierii mari, că ei cunosc foarte bine și discută cu pasiune despre probleme cum ar fi ridicarea fertilității solului, eficiența irigațiilor, valorificarea fiecărei palme de pămînt. Nu socotim că sînt totuși probleme prea serioase pentru ei?

— Deloc. Cred că n-ați observat la nici unul că ar repeta niște lucruri învățate pe de rost. Sînt fiii noștri, ai satului. Li deprimem cu munca cîmpului, le pretindem să învețe bine, le împărtășim deci și planurile noastre de viitor, sarcinile care ne așteaptă. Îmi dau seama că pentru ei a devenit cu adevărat pasionant să meargă la Casa agronomului, de pildă. Pionierii pasionați de biologie răscolesc documentarea, cei interesați de mecanizare învață manevrarea unor mașini din agricultură. Mulți vădesc interes pentru creșterea «științifică», cum a-

daugă ei întotdeauna, a animalelor. De fapt și acasă au grădini de îngrijit, animale mici de care se preocupă cu plăcere. În fine, ne putem pune, într-adevăr, nădejde în ei.

Am simțit, oriunde ne-am aflat în

ziua aceea la Drăgănești-Vlașca, că oamenii, țărani care trăiesc în această frumoasă și bogată așezare din Cîmpia Română, muncesc cu dăruire și pasiune, aceeași dăruire și pasiune pe care o insuflă și fiilor și fiicelor lor, viitori lucrători ai ogoarelor.

CARTE DE VIZITĂ

Cele 2410 familii reunite în cooperativa agricolă de producție din comuna Drăgănești-Vlașca, județul Teleorman, cooperativă distinsă de 5 ori cu Ordinul Muncii clasa I, al cărui președinte, Radu Riciu, este Erou al Muncii Socialiste, muncesc cu dăruire și pricepere pentru bunăstarea comunei, pentru sporirea avuției obștești.

Alături de părinți, pot fi întîlniți, în fiecare anotimp, și copiii comunei, ca adevărați ucenici ai ogoarelor, ai recoltelor bogate, conștienți că mîine vor fi chemați să preia ștafeta muncii, fiind, în același timp, investiți cu înaltă responsabilitate de a gospodări zestrea comunei.

● pe o suprafață cultivabilă de peste 3500 ha (în curs de extindere prin ameliorarea și valorificarea de noi suprafețe) se află 4 ferme vegetale, 120 ha reprezentînd ferma legumicolă;

● sectorul zootehnic cuprinde Complexul avicol (210 000) găini cu o producție anuală de 36 milioane de ouă; complexul de taurine (3500 de taurasi); fermă de ovine;

● sectorul mecanic deține toate utilajele necesare bunei desfășurări a lucrărilor agricole;

● producția globală: 71 milioane de lei, din care numai producția zootehnică reprezintă 47 milioane de lei;

● planuri de viitor: extinderea complexului de taurine, întîlnirea unui nou complex de creștere a puilor de gîină, extinderea irigațiilor.

Richard Tușcă
corespondent special al
revistei «Cutezători»

SĂ DESCOPERIM ÎMPREUNĂ

E posibil, oare, să existe, adunate la un loc, pe o suprafață mai mică decât jumătatea unui teren de fotbal, toate diferențele climatice și de sol de pe glob? Să ai, adică, alături, frigul de la Cercul Polar și arșița din inima Saharei, umezeala apăsătoare din jungla Amazonului și răcoarea reconfortantă a pădurilor noastre de foioase, cernoziomul cel mai roditor învecinat cu solul sărătos sau nisipos. Da, e posibil, toate aceste condiții fiind oferite de către...

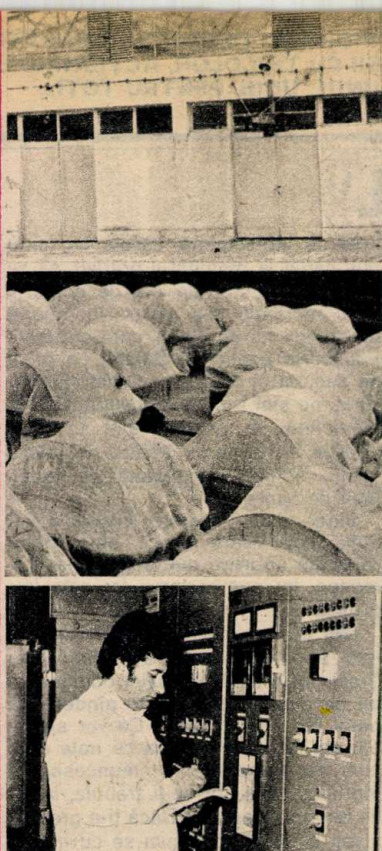
FITOTRON:

O „MINĂ DE AUR” PENTRU AGRICULTURĂ

La Institutul de cercetări pentru cereale și plante tehnice de la Fundulea, fitotronul constituie un eficient instrument de lucru la îndemina sutelor de cercetători, angajați într-o continuă și complexă luptă pentru descoperirea căilor și mijloacelor de sporire a roadelor pământului nostru.

Privită de la oarecare distanță, de dincolo de porțile institutului, clădirea — din fier și sticlă — seamănă cu hala unei fabrici. Dacă te apropii de ea însă, geamurile mari îți permit să descoperi, dincolo de ele, sub acoperiș, și el transparent, sumedenie de planțe — porumb, mazăre, floarea-soarelui și altele —, de la cele abia răsărit până la cele pe rod și, dacă nu ești avizat crezi că ai de-a face cu o seră. Dar de cum i-ai trecut pragul, te convingi că nu-i vorba despre așa ceva. Aparatele de control de pe coridoare — cu tablouri de comandă, cu afișaje automate —, numeroasele încăperi (boxe, cum le spun specialiștii) în care e împărțit spațiul, diversele culturi care cresc în... tăvi de plastic sau în ghivece puse pe mese, deasupra cărora își revarsă lumina puternice becuri cu vapori de mercur, te fac să înțelegi că te afli nu într-o seră, ci într-un mare și modern laborator agricol. Unul dintre zecile de oameni în halate albe care lucrează aici, tânărul genetician Nicolae Pîrvu, ne explică ce se petrece aici, care-i rostul fitotronului și al activității de fiecare zi a cercetătorilor:

— Fitotronul ne oferă posibilitatea să cultivăm în orice anotimp numeroase plante în condiții climatice dirijate și să efectuăm astfel multiple cercetări de mare interes și de mare importanță pentru agricultură. La dispoziția noastră se află 38 de boxe, fiecare în suprafață de 100 mp, în care putem crea, manevrând doar niște butoane, temperaturi de la minus 10

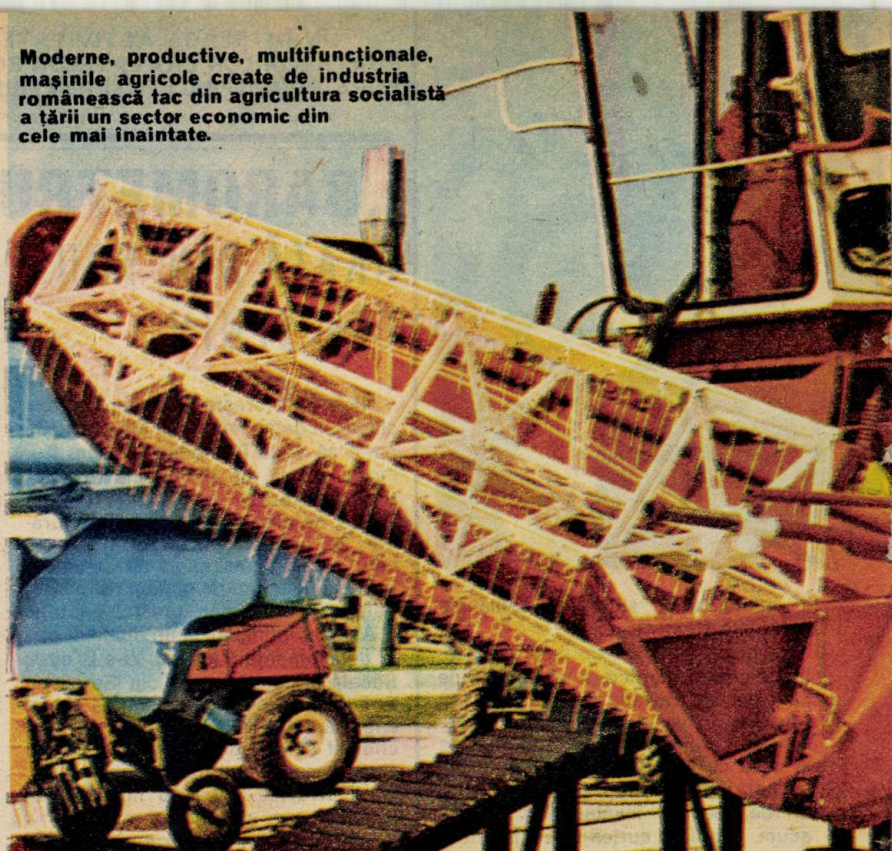
la plus 50 de grade, o atmosferă de la cea mai săracă până la cea mai bogată în umiditate, având, totodată, la dispoziție, întreaga gamă de soluri. Urmărind creșterea și comportarea plantelor în aceste condiții diverse și efectuând experiențe, selecții și încrucișări, reușim în doar 5 ani, față de minimum 10 cât ne-ar fi necesari în câmp, să obținem noi soiuri de plante — cereale și legume —, deosebit de rezistente la boli și la intemperii, cât mai adaptate la tipurile de sol și, totodată, de mare productivitate.

Cu alte cuvinte, fitotronul este un fel de... retortă uriașă în care, sub bagheta competenței și pasiunii cercetătorilor, apar noi și noi soiuri de porumb și de grâu, de roșii și de cartofi, de floarea-soarelui și de sfeclă de zahăr, «strănepoții» incomparabil mai sănătoși, mai viguroși și mai roditori, ai unor «străbuni» ce nu mai corespund azi exigențelor unei agriculturi moderne, de la care se cere, an de an, tot mai multe produse.

Doar câteva boabe, din câteva sute...

Ni se oferă, pe viu, un exemplu concret al acestei neconținute și fascinante deveniri a plantelor. Pășim într-una din boxe. Ne-nvăluie, brusc, o atmosferă caldă și umedă. În cele câteva tăvi, din stratul de pământ se ivesc, sub lumina becurilor, câteva sute de plante de-o șchioapă. Unele sînt, evident, mai mari și mai verzi, altele mai mici și mai decolorate, câteva chiar ofilite de tot. E o cultură de floarea-soarelui. Fiecare rînduleț, de 5—10 plante, își are eticheta lui. Sînt diverse soiuri, luate cu bobul din fondul de semințe al institutului (în care există, în cantități mici, de la câteva grame la câteva kilograme, peste 45 000 de soiuri) și semănate la fel. În boxă au fost create condiții ideale pentru apariția celei mai frecvente și mai dăunătoare boli a acestei culturi: mana. Ni se arată, pe partea de dedesubt a frunzelor unora dintre plante, niște pete uleioase, închise la culoare. Sînt semnele atacului de mană. Cercetă-

Moderne, productive, multifuncționale, mașinile agricole create de industria românească fac din agricultura socialistă a țării un sector economic din cele mai înaintate.

torul culege aceste frunze și prepară din ele o soluție în care spori de mană se dezvoltă și mai mult, devin și mai agresivi. Cu această soluție stropește toate celelalte plante care, deocamdată, sînt încă sănătoase și... așteaptă. Așteaptă urmărind și corectînd, cînd e cazul, mersul neîntrerupt al instalațiilor, al sofisticatelor aparate de măsură și de control, de dirijare automată a complexelor fenomene de sub cupola fitotronului — o superbă îngemănare a tehnicilor noi, de vîrf, cu atît de străvechea și de tradiționala agricultură. Multe dintre plante nu vor rezista acestui «șoc», se vor îmbolnăvi și se vor ofili, unele însă (uneori doar 7—8 exemplare din cîteva sute), cele mai viguroase (cu fondul genetic cel mai bun, cum spun cercetătorii), vor rămîne... indiferente și vor continua să crească, să se dezvolte. Acestea sînt cele câteva «boabe de aur», pe care oamenii în halate albe au reușit să le aleagă, după o îndelungată și migăloasă muncă, dintre mii de... boabe de nisip. Cu ele, în podul palmei, vor porni mai departe: jumătate — 3, 4, 5 — vor fi recultivate în condiții normale, tot în fitotron, pentru a spori numărul de semințe din soiul rezistent la mană; celelalte vor fi și ele cultivate și apoi încrucișate cu semințe obținute în altă boxă, în care condițiile au fost de arșiță și de soluri sărace, obținîndu-se astfel un alt soi, rezistent și la mană, și, totodată, capabil să dea producții bune și pe soluri sărătușoare sau nisipoase.

...și sute de tone din cîteva boabe

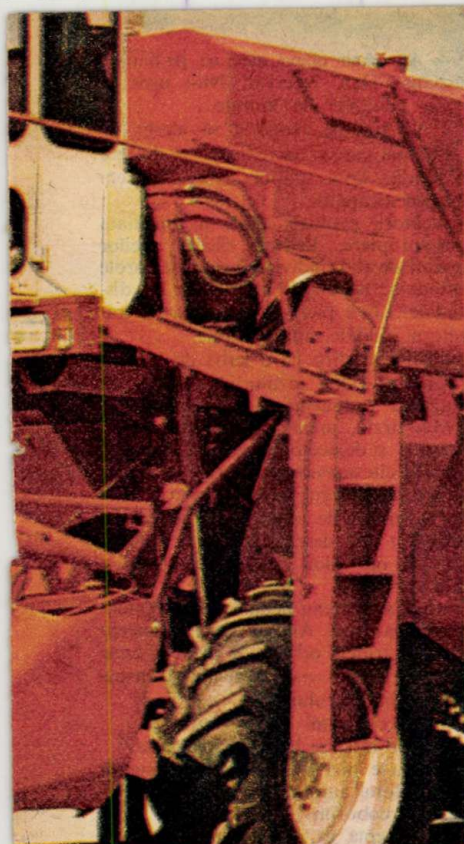
Cînd miinile cercetătorului, făcute căuș, pot fi umplute cu semințele unui soi, acestea părăsesc fitotronul și iau drumul câmpului. Sînt cultivate și sporite mai întîi pe loturile experimentale ale institutului, apoi pe loturile altor stațiuni din țară, ajungîndu-se astfel de la cîteva boabe la sute și chiar mii de tone de semințe. Și-n timp ce soiul respectiv crește și rodește pe mii și mii de hectare, în fitotron, lucră-

torii institutului de la Fundulea, păstrînd o permanentă și reciprocă legătură cu specialiștii din producția mare — cum spun ei culturilor din câmp —, pregătesc nașterea altuia nou, mai rezistent, mai productiv, mai bine adaptat condițiilor atît de diverse oferite de ogoarele țării. Altul și altele — și la grîu, și la porumb, și la cartofi, și la roșii, și la soia —, fitotronul din Bărgan dovedindu-se a fi o adevărată «mină de aur» pentru agricultura noastră aflată în plin și neconținut proces de dezvoltare și modernizare.

Vizitatorii de azi, lucrătorii de mîine

Pentru elevii Liceului agricol din Fundulea, fitotronul e locul în care își desfășoară, cu o plăcere unanim mărturisită, practica în producție, mulți dintre ei susținîndu-și lucrările de absolvire cu teme de cercetare efectuate în «boxele» lui. Colegii lor mai tineri, din ciclul gimnazial, n-au încă posibilitatea să îmbrace, aici, halatele albe. Trebuie să se mai... antreneze! În schimb, după cum ni s-a spus, ori de cîte ori au prilejul, atît individual, cît și în grup, vin să vadă ce se petrece în fitotron, zăbovind îndelung în această fascinantă lume în care poți, ai prilejul să treci de la iarnă la vară și din atmosfera de junglă în cea de desert doar prin simpla deschidere a unei uși. Dar și mai atrași, și mai interesați se arată pionierii de activitate specialiștilor, asaltîndu-i cu tot felul de întrebări despre munca lor, despre agricultură, despre posibilitățile actuale și de viitor ale acesteia. Copiii de la Fundulea, fitotronul le-a oferit încă o fereastră, mare și luminoasă, deschisă spre agricultura modernă, în care știința și cercetarea științifică ocupă un loc mereu mai important. Pregătindu-se pentru anii de liceu cînd vor lucra ei înșiși la fitotron, ei aplică de pe acum unele procedee moderne în solariile de la școală și de acasă.

C. Diaconu

JURNAL DE BORD PE OCEANUL CÎMPIEI

● VITEII ȘI APA DE... SOARE!

Un regulator electronic și două termorezistențe reglează temperatura apei calde furnizată de prima instalație care folosește energia solară la grajdul de tineret taurin din comuna Bărcănești-Prahova. Instalația are o capacitate de 1 500 de litri de apă încălzită la 45 de grade în 24 de ore; ea acoperă în întregime nevoile de apă ale viteilor ● **CINE ESTE «HT80»?** Nimeni altul decât unul din cei mai noi hibridi de porumb, realizat în colaborare cu amelioratorii de la stațiunile din Turda — județul Cluj — și Podul Iloaiei — județul Iași. Însoșirile lui sînt cu totul remarcabile. Înserați cîte doi-trei pe plantă, știuleții poartă pe ei cîte 100—120 de grame de boabe. Epoca de semănat poate fi foarte timpurie, adică atunci cînd temperatura este de numai 8—9 grade. Plantele se refac ușor după eventualele perioade reci sau chiar după ușoare brume. La maturitatea știuleților, o parte din frunze și tulpină sînt verzi și se pot folosi la însilozare pentru hrana viteilor. Pe unul din loturile de experimentare în condiții de irigare «HT 80» a dat 14 000 kg la hectar ● **TELEVIZORUL AVERTIZEAZĂ: PERICOL DE MANĂ.** De fapt, cel ce avertizează este «Mildrograful», aparat pentru care inventatorii au primit premiul Academiei Republicii Socialiste România. O instalație electronizată primește semnale electromagnetice de la zece puncte instalate în vîi și livezi. Datele adunate timp de 24 sau de 48 de ore sînt păstrate de o memorie electronică și pot fi proiectate, la dorință, sub forma unor figuri geometrice pe un ecran de televizor. Figurile arată locurile în care atacul mamei urmează să se producă iminent. Stropirea poate interveni prompt pe suprafața amenințată. Se realizează astfel importante economii față de stropitul prin avion sau la sol.

PRACTIC

PE ADRESA TUTUROR PIONIERILOR!

CUVÎNTUL SPECIALISTULUI

În programul de dezvoltare a activităților agricole stabilit pentru fiecare unitate de învățămînt, ponderea o reprezintă cultivarea legumelor. În acest sens, conducerile școlilor vor **identifica terenurile rămase nefolosite** în vatra localităților urbane și rurale, solicitînd proprietarului (în majoritatea cazurilor, primăriei sau consiliului de conducere al cooperativei agricole) să le acorde **drept de folosință** ● Este recomandabil ca aceste suprafețe să se afle în apropierea școlii și a unei surse ușor exploatabile de apă nepoluată ● Cu sprijinul specialiștilor de la direcțiile generale pentru agricultură și — în mod nemijlocit — al celor din unitățile agricole locale, se va elabora un program concret de acțiune, în funcție de specificul activității: organizarea terenului, structura culturilor, succesiunea lor etc. ● Menționăm că unitățile agricole respective au obligația de a vă asigura răsăduri, anumite cantități de semințe, îngrășăminte etc., precum și consultații tehnice de specialitate — cunoscut fiind faptul că produsele obținute din activitățile organizate pe terenurile atribuite unităților de învățămînt vor fi livrate la fondul de stat ● După ce a fost definitivat planul de cultură, se stabilește sistemul de pregătire a solului pentru semănat, de întreținere a culturilor și de recoltare.

● Evident, fixarea tehnologiilor de lucru și decizia asupra momentului declanșării lucrărilor sînt un atribut al conducerii școlilor, în funcție de zona pedoclimatică în care se află ● Oricum, apreciem că, pentru producerea de legume proaspete, în tot cursul anului trebuie respectate datele calendaristice ● **Semănatul** sau **plantatul** culturilor timpurii, în teren descoperit (neprotejat) — mazăre, rădăcinoase, varză, conopidă, salată, spanac și ceapă verde — **se face în martie-aprilie**, iar **recoltatul** în **mai-iunie** ● **La culturile de vară** — tomate, vinete, ardei, dovlecei, castraveți, pepene, fasole — **semănatul sau plantatul se execută în aprilie-mai**, iar **recoltatul în iunie-august** ● **La culturile de toamnă** — ardei, roșii, cartofi, mazăre, fasole, salată, spanac și ceapă — **semănatul și plantatul se execută în iunie-iulie**, iar **recoltatul în august-octombrie**.

● Pentru culturile în terenuri protejate cu material plastic sau prin mulcire (acoperirea cu diverse materiale, rogojini, gunoi de grajd) se folosesc brazde înclinate, panouri de plastic, rame de răsadnițe, cuiburi adînci, cornete de trestie sau se amenajează adăposturi sub formă de tuneluri ● Vă propunem o soluție simplă pentru amenajarea unui asemenea solar, care ferește plantele de frig și vînt: **nuiete netede de salcie, alun, dud etc., groase de 1,5—2 cm și lungi de 160—180 cm, se fixează arcuit în pămînt, la distanța de 1—1,5 m una de alta, cu o deschidere la bază de circa 70 cm și o înălțime de 40—50 cm; pe acest schelet se fixează folia de polietilenă, lată de 140 cm, în așa fel încît să depășească marginile solarului. La capete, folia se ancorează cu țărșuși. Într-un astfel**

NOUA REVOLUȚIE AGRARĂ ȘI GENERAȚIILE TINERE

È primăvară. O primăvară a luminii, biruinței și germinăției. O primăvară care pentru cei ce lucrează în agricultură, pentru oamenii satelor se constituie într-un anotimp al marilor elanuri și speranțe. Căci, așa cum bine se știe, cu această primă campanie agricolă a întîiului an al actualului cincinal, **agricultura țării pășește pe calea unei noi și profunde revoluții.** Ideea, propusă de cel de-al XII-lea Congres al partidului, a fost pe larg și științific fundamentată la recentul congres al consiliilor de conducere ale unităților agricole socialiste, al întregii țărănimi.

În cuvîntarea rostită cu acest prilej, devenită document programatic, tovarășul **Nicolae Ceaușescu** a pus în evidență nu numai conținutul noii revoluții agrare, ci și obiectivele și modalitățile practice de îndeplinire a ei. «**Ne propunem, de fapt — sublinia secretarul general al partidului — să realizăm o adevărată revoluție agrară în ce privește producția, productivitatea muncii, nivelul tehnic, eficiența economică, activitatea socială generală din satele noastre.**»

Așadar, în viziunea partidului nostru, noua revoluție din agricultură este concepută ca un amplu și viguros **proces social**, menit să contribuie la ridicarea pe o **treaptă calitativ superioară a întregii activități** din această ramură de bază a economiei naționale, la obținerea unui **belșug de produse agroalimentare**, la **înflorirea satului românesc.** Obiectivele fundamentale care se au în vedere: **valorificarea cu maximum de randament a întregului teritoriu agricol al țării, ridicarea fertilității solului — pe baza extinderii chimizării și a lucrărilor de îmbunătățiri funciare — dezvoltarea și modernizarea bazei tehnico-materiale și utilizarea cît mai chibzuită a acesteia, astfel încît să se asigure mecanizarea tuturor lucrărilor agricole, folosirea cu o eficiență sporită a amenajărilor pentru irigații, a tuturor celorlalte investiții.** Creșterea rolului științei agricole, al specialiștilor în opera de dezvoltare și modernizare a agriculturii, folosirea mai bună a forței de muncă și calificarea ei în raport cu cerințele actuale, cu gradul înalt de tehnicitate pe care îl cunosc deja multe din procesele de producție agricole, perfecționarea neconținută a organi-

zării și conducerii, aplicarea cu strictețe a principiilor noului mecanism economico-financiar în toate unitățile agricole, constituie, totodată, elemente esențiale, definitorii pentru noua revoluție agrară.

Și este firesc să fie așa. Noua revoluție agrară nu poate fi îndeplinită decît de către oameni cu un larg orizont științific, profesional, pătrunși de un înalt spirit revoluționar. Tocmai de aceea, în cuvîntarea rostită la congres, tovarășul **Nicolae Ceaușescu** a insistat asupra **necesității îmbunătățirii sistemului general de pregătire a cadrelor pentru agricultură**, a intensificării activității politico-educative în mediul rural, îndemnîndu-i mai cu seamă pe tineri să se situeze în primele rînduri în lupta pentru realizarea noii revoluții agrare. Ne stăruie tuturor în minte vibranta chemare pe care, de la tribuna congresului, secretarul general al partidului a adresat-o tinerelor generații de la sate de a se dedica cu tot entuziasmul și puterea lor creatoare activității din agricultură. Recepționat așa cum se cuvine, apelul a trezit un larg ecou în inimile a mii și mii de copii și tineri. La Belu, în Teleorman, bunăoară, i-am văzut pe elevii din cursul primar și cel gimnazial al școlii sîtești îngrijind cu migală răsădurile de legume, produse în sera-înmulțitor construită de ei. La Drăgășani, în Vîlcea, președintele cooperativei agricole de producție ne spunea că liceul agroindustrial din localitate a încheiat o convenție cu cooperativa pentru a lucra, în acord global, cu elevii, o importantă suprafață cultivată cu porumb, legume și plante tehnice. La Scornicești, în Olt, cele 15 hectare pe care cooperativa agricolă de producție le-a pus la dispoziția liceului agroindustrial s-au transformat într-o veritabilă stațiune didactică și experimentală unde profesorii și elevii, laolaltă cu specialiștii și cooperatorii, verifică și generalizează în producție cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii agricole.

Sînt semne deci că și cei mai tineri dintre fiii satelor contribuie cu succes la obținerea unor roade cît mai bogate, că pot fi și participanți direcți la îndeplinirea obiectivelor ce ni le propunem în cadrul noii revoluții agrare. È primăvară și cîmpul are nevoie de tinereasca lor vigoare.

P. VOICULESCU

de tune! se pot planta două rînduri de răsăduri de legume cu talie mică: salată, varză, conopidă, castraveți, dovlecei, spanac, ceapă verde, ridichi de lună etc. După ce timpul se încălzește, solarul se desființează, cultura rămînînd în cîmp

deschis.

Pentru organizarea rațională a parcelei de teren, vă prezentăm, în schița de mai jos, un model orientativ elaborat de specialiști.

P. MUNTEANU

SOLARII ÎNALTE	TUNELURI	VINETE		CEAPĂ ARPAGIC
				USTUROI
		ARDEI		CEAPĂ PENTRU CONSUM
RĂSADNIȚE			BAME	SALATA
			PRAZ	SPANAC
			CONOPIDĂ	TELINĂ
			RIDICHI DE LUNĂ	MORCOV
	ROȘII	VARZĂ		PĂTRUNJEL
				MĂRAR

Bibliografie selectivă

«ULTIMUL VĂL», «PETRICĂ ȘI CEASUL VRĂJIT», «SFÎRȘITUL VACANTELOR», «OAMENI ȘI STELE», «VIITORUL A ÎNCEPUT IERI», «HOREA» «VÎRSTA DE AUR A ANTICIPĂȚIEI ROMĂNEȘTI», «CALEIDOSCOPII», «ODISEEA MARTIANĂ», «20 000 DE PAGINI ÎN CĂUTAREA LUI JULES VERNE».

„... cu cei integritari,
în slavă
și eu voi ști să mă înalț!”
Ion Hobana

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

PLOAIA DE SEARĂ

ION HOBANA

Se întorceau de dincolo de Proxima, cu ochii incendiați de văpaia altor sori. Și nerăbdarea lor gonia spre țărmul încă nevăzut, mai iute decât astronava acoperită de cicatricele atîtor întîlniri primejdioase.

Dan credea că știe totul despre Pămînt, din cuvintele și imaginile înscrise pe benzi: zgîrie-norii, furtunile neașteptate, clocotul stadioanelor, simunul șuierînd în deșert...

Tatăl său, pilotul, îl prevenise că planeta putea să aibă alt chip:

— Înțelegi tu? Pentru noi au trecut cincisprezece ani. Pentru cei de acasă...

— Știu, zîmbise Dan, neîncercător. Einstein... Viteza și timpul...

Dar Einstein avusese dreptate. Pe cosmodromul din Africa de Nord veniseră să-i întîmpine rudele lor de nu se știe a cîta spiță. Își mișcau cu grație trupurile statuare, radiau o sănătate explozivă și se amuzau să repete, cu uimită afecțiune:

— Unchiule Dan!...

Băiatul privea în jur, nedumerit. Aici ar fi trebuit să stăpînească nisipul, dar lanurile își clătinau săbiile subțiri pînă la orizont. «Fata Morgana?» Făcu cîțiva pași, se aplecă și simți răcoarea verde mîngiindu-i obrazii.

Ar fi vrut să vadă Sahara de sus, ca să se convingă că nu fusese un miraj. Dar aerodina zîcni dintr-un salt pînă în stratosferă, începîndu-și apoi lunecarea prelungă spre rachetodromul din Carpați.

Îi aștepta un vehicul ca o lacrimă albastră și băiatul se bucură la gîndul că-l vor lăsa, poate, să țină și el volanul, să încerce «beția vitezei» despre care citise în microfilmoteca astronavei. Nu văzu însă nimic care să semene cu un volan. Se așezară comod, și Vlad, cel mai tînăr dintre nepoți, spuse, fără să ridice glasul:

— Spre oraș.

Mașina porni, fără zgomot, pe șoseaua lucitoare. Culmile împădurite o însoțiră un timp — și se retraseră, încet, spre zarea tot mai depărtată.

Discuția se înfiripa greu. Atleticii stră-nepoți nu știau despre ce să vorbească mai întîi. Iar părinții lui Dan nu se puteau opri să evoce chipuri și întîmplări care nu spuneau nimic celorlalți.

În dreapta șoselei cresc, treptat, o cupă uriașă.

— Un radiotelescop! exclamă Dan.

— Seamănă cu primele tipuri, incuviință fata de lingă el, scuturîndu-și părul tăiat scurt, ca o cască de aur.

— Seamănă?

— E tot un reflector parabolic, dar colectează microundele emise de sateliți.

— Poți s-o crezi pe Alina, interveni Vlad. E dispecer-șef al Grupului Energetic Solar!

— M-ar fi interesat mai mult un radiotelescop, se încăpățîna Dan.

— Sînt destule... pe orbita lui Pluto! rise Vlad. Dacă nu te-ai săturat de preumblări cosmice...

Băiatul ar fi vrut să riposteze, dar mașina albastră stopă lin. Ajunseseră la

marginea unui parc imens, în care se pierdeau cîteva trotuare mobile, acum în repaus. Se urcară pe cel mai leneș — și mecanismul ascuns se trezi din somnul său metalic.

În parc era liniște, o liniște vie, ritmată de amplă respirație vegetală. Dan întrebă în șoaptă:

— Mai e mult pînă la oraș?

Nu înțelise hazul celorlalți decît cînd i se spuse că, de fapt, «parcul»... Mirarea (dezamăgirea?) nu avu cînd să se precizeze. Coborîră de pe trotuarul mobil pe o alee care despica bariera verde ducînd pînă la fața unei clădiri cu linii zvelte, armonioase.

— Să intrăm, propuse cineva.

Pătrunseră în holul inundat de miremele tari ale esențelor tropicale. O pasăre-liră îi privi enigmatic și filfii alene de pe o creangă pe alta.

Hotărîră să facă un popas. Îndată răsăriră din podea fotolii care păreau de marmură, dar le îmbrățișară, elastice, trupurile.

— E casa voastră? întrebă mama lui Dan, privind cu incîntare în jur.

— Cîtă vreme locuim în ea, răspunse Alina.

— Și după aceea?

— Sînt destui cei care vor să lucreze sau să se odihnească în Transilvania. Iar noi vom merge, poate, pe Lună...

Băiatul n-avea astîmpăr. Vlad îi făcu un semn complice:

— Deocamdată să mergem dincolo.

În încăperea alăturată, mobilele erau sculptate în același material înșelător. Un gest abia schițat și peretele-frigider se deschise, lăsînd să iasă o măsută încărcată cu gustări și răcoritoare. Gustară și se răcoriră, măsuta se întoarse la locul ei și cel mai tînăr nepot se interesă dacă unchiului său îi place fotbalul.

— Am văzut cîteva meciuri, pe bandă, răspunse Dan, rezervat. Nu-i ușor să alergi nouăzeci de minute...

— Nu trebuie neapărat să alergi.

Lumina care izvoră din pereți începu să scadă. Apoi spațiul camerei deveni brusc neîncăpător.

Jucătorii evoluau parcă în imediata lor apropiere. Vedeau elicele micilor aparate de zbor individual ca niște corole rotindu-se nebunește în coliviile lor discoidale. Lovit pieziș, balonul urma traiectorii ciudate, imprevizibile.

Meciul se sfîrși cu o jerbă de artificii trasînd pe boltă rezultatul. Sunetele și imaginile tridimensionale pieriră.

Mai tîrziu, urcară toți pe acoperișul terasă — și de acolo, în văzduh. Nu prea departe, cîteva avioane descriau un ciudat carusel în amurgul singeriu. În urma lor, șuvițe subțiri de aburi se împleteau în pinze tot mai dese.

— E ora ploii de seară, murmură Alina.

Norii acopereau acum orașul. Avioanele dispăruseră. Antena centrului meteo lansă un trident orbitor. Și picături grele începură să lovească fuzelajul transparent al elicopterului.

— Să coborîm! strigă Dan.

— Ți-e rău? se îngrijoră maică-sa.

— Nu e nici o primejdie, îl asigură Vlad Pilotul automat...

— Să coborîm!

Nu așteptă ca rotorul să-și oprească definitiv turațiile. Se năpusti pe larga spirală a scării interioare, străbătu în goană camera cu sunete și imagini, holul înmiresmat... Ajuns afară, se opri o clipă ca să-și scoată încălțămîntea și porni cu picioarele goale prin iarbă. Mergea fără țință, cu ochii pe jumătate închiși, ascultînd cîntecul ploii.

CUNOAȘTEȚI ȘI OCROȚIȚI PĂDUREA!

Încă din cele mai vechi timpuri, pădurea a oferit omului adăpost, hrană, căldură, material pentru construcții, armele și uneltele necesare pentru a supraviețui. Odată cu dezvoltarea societății — e vorba de un proces de milenii, accelerat însă în ultimele decenii pe plan mondial —, pădurile au început să fie defrișate în vederea extinderii așezărilor omenești, eliberării terenurilor pentru agricultura extensivă, neștiințifică, și în vederea prelucrării de mari cantități de lemn în scopul unor câștiguri rapide. Locuitorii Terrei și-au dat seama cam târziu că pădurii, dacă îi ceri, trebuie să-i și dai...

Așadar, «aurul verde» al planetei — pădurile — constituie una dintre bogățiile principale ale multor țări, oferind numeroase și variate produse destinate multor sectoare economice. În primul rând, lemnul — ca materie primă cu multiple întrebuințări în industria hirtiei și celulozei, mobilei, materialelor de construcții, instrumentelor muzicale, articolelor de sport și altele. O largă valorificare au căpătat și produsele accesorii recoltate de pe arbori sau de pe solul pădurii: coaja pentru extragerea substanțelor tanante, folosite în tăbăcărie, sau a liberului de tei necesar în hortivicultură, rășina pentru industria chimică, fructele și ciupercile comestibile pentru industria alimentară, florile și plantele pentru industria farmaceutică, finul pentru hrana animalelor.

Pe lângă rolul economic, pădurea ocupă un loc de prim ordin în asigurarea echilibrului natural. Ea reprezintă uzina noastră de oxigen și, în același timp, o barieră biologică în purificarea atmosferei și filtrarea aerului. De exemplu, un hectar cu pădure de foioase (fag) poate reține 66 tone de praf, iar un hectar cu pădure de rășinoase (molid, pin) — 35 de tone. Pădurea acționează energic asupra unor factori climatici locali, mărind umiditatea atmosferică, îmbunătățind regimul pluviometric, atenuând viteza vântului sau valorile extreme ale temperaturii. Vegetația forestieră are, de asemenea, un rol important în reducerea zgomotului, diminuându-l cu 50%! Pădurea are o puternică influență asupra îmbunătățirii solului, apărându-l împotriva eroziunii provocate de vânt și de ape. Totodată, ea contribuie în mod hotărâtor la regularizarea regimului apelor. O altă funcție a pădurii este cea estetică, de înfrumusețare a peisajului, care trebuie corelată cu funcția de recreere și sănătate publică. Ea este un mediu ideal de odihnă activă a omului. Dar, revenind asupra primei ei calități, enunțate la începutul acestui subcapitol, trebuie să repetăm că pădurile sînt «plămînu» Terrei, lor și numai lor le datorăm oxigenul fără de care viața ar fi de neînchipuit. Prin complexul proces de asimilație clorofiliană — studiat de voi la școală —,

pădurile transformă bioxidul de carbon în oxigen.

Vorbind, așadar, despre funcțiile ecologice ale pădurii, trebuie să adăugăm că poluarea mediului înconjurător are consecințe destructive asupra vegetației în general și deci și asupra celei forestiere.

În scopul evitării crizei ecologice, UNESCO a inițiat Programul internațional «Om și biosferă» — lansat de un grup de țări, printre care și România. Proiectul de cercetare numărul unu din cadrul acestui program este dedicat pădurii, în special conservării, amenajării și exploatării raționale a pădurii tropicale, principalul furnizor de oxigen al planetei. Redresarea echilibrului ecologic al biosferei impune considerarea pădurii ca factor activ în combaterea poluării mediului înconjurător, element fundamental pentru restabilirea armoniei dintre om și natură.

Datorită politicii constructive promovată cu consecvență de conducerea partidului și statului, în țara noastră a fost adoptat Programul național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier. Potrivit prevederilor sale, pe lângă lucrările de îngrijire, anual se execută noi împăduriri și completări de goluri, îndeosebi cu specii repede crescătoare. «În perioada care urmează — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, la recentul congres al țărănimii — este necesar să se acționeze mai hotărât pentru gospodărirea judicioasă a resurselor de masă lemnoasă, pentru regenerarea pădurilor, reîmpădurirea și îmbunătățirea celor slab productive. Așa cum am arătat și la Brașov, trebuie să păstrăm în patrimoniul nostru silvic speciile valoroase de arbori acclimatizați la noi, cum sînt stejarul, fagul și altele. Se impune, de asemenea, să se pună capăt risipei de masă lemnoasă, asigurându-se participarea locuitorilor satelor la lucrările de îngrijire în pădurile tinere, la curățirea pădurilor».

În același timp, prin lucrările de amenajare efectuate conform noii zonări, peste 20% din pădurile noastre au fost destinate unor funcții deosebite de protecție a mediului, respectiv pentru protecția solului și a apelor, atenuarea factorilor climatici dăunători, rezervații științifice, parcuri naționale și de agrement. Dealtfel, majoritatea obiectivelor ocrotite sub formă de parcuri naționale, rezervații naturale sau monumente ale naturii sînt incluse în perimetrul forestier. Parcul național Retezat, de pildă, ocupă o suprafață de 20 000 de hectare. Prin mozaicul speciilor de arbori, arbuști și flori, prin bogăția ființelor vii, prin perpetua reînnoire și eterna ei tinerete, pădurea este podoaba cea mai de preț a pămîntului. S-o ocrotim, pentru că și ea ne protejează la rîndu-i. Este vremea cînd pădurea ne cheamă în mijlocul ei, s-o îngrijim. Și tot acum se fac noi plantări. Fiecare dintre voi puteți sădi puiet, care, peste ani și ani, vor deveni copaci falnici.

ing. VASILE CIAUȘU

PENTRU AGENDA TÎNĂRULUI SILVICULTOR

După tăierea unei păduri, silvicultorii se vor îngriji ca locul ei să fie luat de o alta. Cum? Folosind tehnici și metode bazate pe regenerarea pe cale naturală sau pe cale artificială.

● Pe cale naturală: semințele căzute din arborii încă netăiați vor genera puietii care peste ani vor constitui o nouă pădure; pe cale artificială: prin semănături directe, prin plantări sau prin butășiri (care se fac de regulă, la plopi și sălcii, butășii procurîndu-se din cei mai sănătoși arbori). Semințele, recoltate din arborii valoroși, existenți în pădure, sau din livezi de semințe forestiere, vor fi utilizate în semănături directe sau pentru obținerea de puiet în pepiniere. Unele răsări fără o pregătire prealabilă, altele trebuie minuțios pregătite pentru a le ușura încoțirea.

● Puietii «răsăriți» sînt îngrijiți în pepiniere un an sau mai mulți, după specia arborelui respectiv, pentru ca apoi să fie plantați pe terenul ce trebuie împădurit. Periodic, plantațiile se revizuesc și se completează pînă ce puietii cresc în așa fel, încît coroanele lor se ating. Din acest moment se consideră că s-a încheiat starea de masiv păduros, plantația respectivă fiind considerată pădure (arboret).

● Arboreții tineri sînt îngrijiți în continuare prin degajări de ierburi sau specii lemnoase invadatoare și prin eliminarea speciilor nedorite în viitoarea pădure.

● Știți că pădurile au și ele dăunători, printre cei mai periculoși fiind insectele defoliatoare, ale căror omizi devorează total sau parțial frunzele, debilitînd arborii și încetinindu-le procesul de creștere, mai ales în grosime? Pentru combaterea lor se recurge la stropiri și prăfuii cu substanțe insecticide.

● Dușmanii naturali ai acestor dăunători sînt, desigur, păsările. Pentru a le atrage într-o plantație sau într-un arboret mai tînăr se așază cuiburi special construite. Păsările cîntătoare, în special pițigoi, sînt mari consumatoare de omizi și insecte, mai ales în perioada de creștere a puilor. O pereche de pițigoi, care cresc circa 5—6 pui, consumă împreună cu aceștia o «cantitate» de omizi echivalînd de cinci ori greutatea corporală a unui pițigoi adult!

● Fără îndoială, arborii își au și ei bolile lor, produse de microorganisme și, mai ales, de ciuperci criptogame. Împotriva lor se utilizează substanțe chimice fungicide sau se recurge la tăierea și arderea arborilor bolnavi în întregime ori la eliminarea părților bolnave.

COPACUL

Fiind o plantă perenă, copacul are o longevitate deosebită, de sute și mii de ani. Sălcii, plopii și aninii trăiesc sub 100 de ani, dar nucul și ulmul — între 300 și 400 de ani, paltinul de munte — 500 de ani, molidul și pinul — 600 de ani. Bradul — 700 de ani, stejarul și gorunul — peste 1 000 de ani, tisa — între 2 000 și 3 000 de ani, «arborele mamut» — între 3 000 și 4 000 de ani, iar chiparosul de baltă ajunge și la 6 000 de ani! În ce privește înălțimea arborilor, cifrele sînt, de asemenea, impresionante. Eucaliptul deține recordul înălțimii — 155 m, urmat de «arborele mamut» — 120 m, duglasul verde — 115 m, bradul — 65 m, molidul — 60 m, pinul și chiparosul de baltă — 50 m, gorunul și stejarul — 45 m, fagul — 40 m, iar plopul negru — 35 m. Scara grosimii trunchiului pornește de la molid, stejar și gorun — 2 m, continuă la castanul brun — 3 m, chiparosul de baltă — 4 m, bradul — 5 m, iar «arborele mamut» atinge 10 m. În California există arbori mamuți cu circumferința tulpinii pînă la 38 m! Dintre arborii amintiți, cel mai repede crește eucaliptul, iar cel mai încet — tisa. Eucaliptul crește, de regulă, cu 7 m în 2 ani. După 80 de ani încetează creșterea în lungime și continuă o creștere în grosime.

Apărînd simultan și pe întregul glob în epoca neolitică, în regiuni foarte îndepărtate unele de altele, în condiții de climă deosebite, agricultura a asigurat hrana omenirii în dezvoltare, înscrind în istoria ei o adevărată epopee. Din întreaga suprafață de uscat a planetei — 13,5 miliarde de hectare — doar o mică parte este cultivată, terenurile agricole însumînd 1,425 miliarde de hectare.

Pe teritoriul patriei noastre, agricultura își are originile tot în epoca neolitică. În perioada 5500—3500 î.e.n., de pildă, se cultivau grîul, orzul și meiul.

Prieteni și inamici

Oricine știe că agricultura este o mare consumatoare de apă. Este suficient să arătăm că pentru obținerea unei tone de grîu sînt necesare 1 500 tone de apă, pentru o tonă de orez, 4 000 de tone de apă, iar pentru o tonă de bumbac, 10 000 de tone.

Dar apa, atît de necesară cultivării plantelor, poate fi și unul dintre cei mai periculoși inamici ai straturilor de humus. Specialiștii o consideră drept agentul cel mai distructiv al solurilor, unul dintre principalii factori ai eroziunii lor. Pe pantele line și regulate, apa ploilor înlătură stratul bogat în humus pe neștiute. Efectele unei astfel de eroziuni se constată prin schimbarea culorii solului. Uneori, efectele eroziunii pot fi catastrofale: o furtună violentă care durează cîteva ore (în care apa conlucrează cu vîntul) poate «răzu» solul arabil, astfel încît pentru refacere sînt necesari zeci și, uneori, sute de ani. Dealtfel, chiar vîntul singur poate deveni dușmanul agriculturii atunci cînd se transformă în uragan vijelios. În urmă cu circa 50 de ani, după o secetă prelungită ce a avut un rol nefast în agricultura Americii, un uragan, de o violență neobișnuită, a ras, literalmente, solul transformat în praf, de pe o vastă întindere, purtîndu-l apoi sub formă de nori uriași pînă la Oceanul Atlantic.

Pentru recolte cît mai bogate

Odată cu începuturile agriculturii s-au născut și două mari deziderate, actuale și în zilele noastre: creșterea suprafețelor agricole și sporirea pro-

ducției de alimente pe suprafața cultivată.

De mii de ani, omul a ajutat pămîntul să rodească mai bogat prin irigații, dar lupta sistematică dusă cu armele științei a pornit abia în zilele noastre.

În țara noastră irigația solului constituie un element fundamental al îmbunătățirilor funciare. Dacă în trecut suprafețele amenajate pentru irigații erau foarte reduse — 15 500 ha, în 1938 — în anii construcției socialiste acestea se extind an de an. În 1978, de pildă, suprafața amenajată pentru irigat era de 1 908 700 ha. Cel mai mare

Poveștile... cernoziomului!

AGRICULTURA PE MERIDIANE

dintre complexele de irigații din țară — 184 000 ha — se află în Dobrogea.

În diferite zone ale lumii, baraje grandioase din beton zăgăzuiesc cantități imense de apă necesară culturilor. Mii de kilometri de canale distribuie apă din riuri și fluvii pe întinsul ogoarelor. Irigația a devenit o condiție esențială a productivității. Ea nu este necesară doar terenurilor din regiunile aride și semiaride, ci chiar și în zonele umede. În ținuturile subtropicale, de pildă, unde cad 1 000 mm precipitații într-o jumătate de an, cealaltă jumătate de an fiind secetoasă, irigațiile asigură mai multe recolte pe an. În Olanda, regiune subumedă, circa o treime din ogoare sînt irigate, iar în sudul R.P. Chineze irigațiile asigură trei recolte pe an. Sub influența bine-făcătoare a irigațiilor, chiar și deșertul poate fi învins. În deșertul Kara-Kum din U.R.S.S. cresc întinse culturi de bumbac, grădini de legume, plantații de viță de vie și coacăze datorită aducerii apelor Amu-Dariei în ținuturile deșertice.

Un aliat: chimia

Printre nenumărații aliați ai agriculturii moderne se numără și chimia. În urmă cu numai un secol și jumătate nici specialiștii nu-i întrevădeau aici aplicările. Odată cu explozia descoperirilor științifice din domeniul chimiei și al biologiei, cuvintele «agri-

A FI AGRICULTOR, AZI

Munca omului de la țară a cunoscut asemenea schimbări în ultimul timp, încît unii cred că nici n-ar mai fi cazul să vorbim despre el ca despre un țăran. Atunci cum să-l numim?

Ioan Popiștei din Feldioara — primind trofeul «Tractorul de aur» la o «Olimpiadă a mecanizatorilor» — declară: «După ce l-ai dobîndit, te simți «vedetă». O vedetă a muncii neîntrerupte, a sudorii care udă de atîtea ori pămîntul».

Un alt interviu — Mihai Stan, mecanizator din Ciurea, județul Iași — se socotește un scriitor sui-generis: «Hirtia mea este cîmpul, iar penițele sînt plugul, grapa, cultivatorul, combina, tractorul. Cu ele scriu cele mai frumoase pagini din cartea care se deschide cît e cîmpul Bahluiului...»

Sigur, Mihai nu poate fi considerat un scriitor, Ioan nu e ceea ce se cheamă o vedetă. Dar metaforele cu care le place să-și împodobească profesia sînt limpezi: fiecare dintre ei se simte nu pur și simplu un țăran — cum erau părinții sau bunicii lor —, ci un creator în adevăratul înțeles al cuvîntului. Însă mîntînd mecanizat, în loc să împrăstie sămînța cu mina, ca altădată, omul asigură încă de la început condițiile necesare pentru ca ogorul să-i dea roadele pe care le așteaptă. Amendînd, chimizînd, erbicizînd, omul ogoarelor creează nu numai noua condiție a pămîntului, ci și propria sa condiție nouă. Între țăranul ce se uita, altădată, cu mina streasînă la ochi după un nor aducător de ploaie și cel ce folosește apa din sistemele de irigație deosebite este una de la așteptare la creație. «S-a făcut grîul?» se întrebau altădată țărani unii pe ceilalți, subînțelegînd prin aceasta că, oricît ar fi muncit, ei nu puteau influența prea mult creșterea grîului, care se făcea el, dacă se făcea, iar dacă nu... «Cît ai realizat anul acesta?» — se întreabă oamenii acum la vremea recoltei, avînd incorporată în această întrebare o altă: cîtă muncă și cîtă putere de creație ai investit în recolta pe care o așteptai? Pentru că tocmai de asta depind rezultatele ce vor fi obținute...

Gama cunoștințelor unui om care aștepta totul de la viața de muncă, de la soare și de la ploie era mult mai redusă decît aceea a omului care așteaptă totul de la tractor și de la îngrășăminte, de la sîmînțele selecționate și de la ceea ce a învățat la cursurile de specialitate, de la aspersoare și de la organizarea științifică a muncii. Dar în zilele noastre, fiecare țăran este stăpîn cel puțin pe o meserie, fără de care nu mai este de imaginat progresul în agricultură. El știe să conducă și să repare un tractor, să încrucișeze și să crească vite, să amelioreze și să selecționeze plante, să recolteze și să industrializeze, chiar în satul său, produsele agricole. A fi fiu sau fiică de țăran azi înseamnă a avea de la cine să înveți mecanizarea și chimizarea, biologia și zootehnia, hidroameliorația și industrializarea — cu alte cuvinte, cele 1 001 de fețe ale creației materiale în universul satului contemporan.

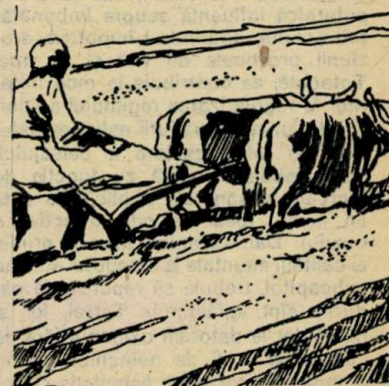
RADU ȚULESCU

cercetările chimiștilor din secolul trecut, dar abia în anul 1921 metoda a fost aplicată în cultura garioafelor.

În lupta pentru a smulge pămîntului roade cît mai bogate, omul și-a mai luat ca aliat și alte științe. Printre acestea un loc important îl ocupă **genetica**, cu ajutorul căreia s-au creat soiuri noi de plante de mai mare randament și mai rezistente la diferiți factori fizici și la dăunători. Posibilități nebănuite oferă astăzi știința și pentru exploatarea bogățiilor vii ale mărilor și oceanelor.

Cu experiența acumulată în agricultură de-a lungul mileniilor și folosind rațional «zestrea» planetei pe care trăim, aceasta ar putea asigura hrană îndestulată pentru 47 de miliarde de oameni. Dar cu toate că de pe ogoarele lumii se culeg recolte în fiecare an, un mare număr de oameni sînt loviți de teribilul flagel al foametei, care bîntuie pe mari întinderi ale planetei.

Despre aceasta ne propunem să vă vorbim într-un număr viitor.

CLUBUL LOGICIENILOR

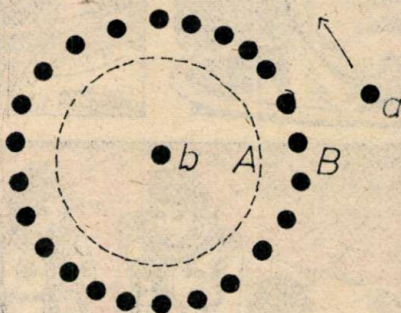
Prezintă
prof. univ. dr. docent
EDMOND NICOLAU

— În matematică întrebăm și semne de punctuație — parantezele sînt un exemplu.
— Iar semnul exclamării altul. De pildă, $n!$ înseamnă factorial de n și este un număr egal cu produsul tuturor numerelor naturale de la n la 1. De exemplu, $3! = 3 \times 2 \times 1 = 6$.
— Dar cît face $(3!)$, adică factorial de factorial de 3?
— Foarte simplu: deoarece $3! = 6$, înseamnă că $(3!) = 6! = 6 \times 5 \times 4 \times 3 \times 2 \times 1 = 720$.
— Înseamnă că $((3!))!$ e un număr foarte mare.
— Cred că în sistemul zecimal acest număr are mai mult de 1 000 de cifre. Așa să fie oare?
Răspuns în numărul viitor

JOCURI TRADIȚIONALE ALE COPIILOR ROMÂNI (DIN COLECȚIA MUZEULUI SATULUI ȘI AL ARTEI POPULARE)

DE-A BATISTA

Copiii se prind de mîini formînd un cerc, apoi își dau drumul la mîini și se dau cîte un pas înapoi, obținînd un cerc mai mare, cu intervale între ei. Un copil rămîne în afara cercului. El ia un obiect (de preferință unul care în cădere nu face zgomot — eventual o batistă) și ocolește pe din afară cercul. Cei din cerc stau dreți și nu pot întoarce capul. În timp ce înconjură cercul, cel de afară lasă să cadă pe nesimțite obiectul la spatele unuia dintre copii. Dacă acesta nu-l observă în timp ce primul

ocolește cercul, este pedepsit și trece în centru pînă este schimbat de un alt copil. Dacă însă jucătorul observă obiectul căzut, îl ia și face el ocolul, iar cel care a lăsat obiectul trece în centru.

A = cercul de început; B = cercul de joc
a = copilul cu obiectul din afara cercului
b = locul de «pedepsă»

RĂSPUNS LA PROBLEMA DIN NUMĂRUL TRECUT.

RACHETA FANTEZIEI, RACHETA CUTEZĂTORILOR

Sub acest titlu revista «Start spre viitor» lansează un mare concurs de anticipație științifică.

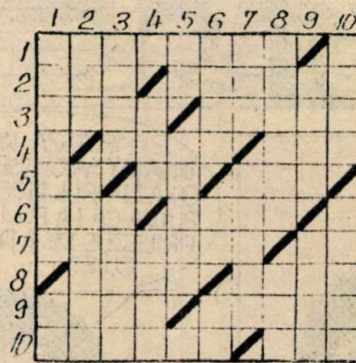
Fiecare cutezător poate lua parte prezentînd:

- idei, proiecte, planuri de construcție;
- eseuri, prezentări însoțite de schițe, desene etc.;
- povești științifico-fantastice;
- benzi desenate pe teme de anticipație;
- scenarii de film, desen animat, diafilm etc.

Lucrările vor fi trimise la redacția «Start spre viitor» pînă la 1 iunie a.c. Cele mai bune dintre ele vor fi premiate și publicate în revistele pentru copii și în Almanahul «Cutezători» 1982.

Premiile vor consta în aparate de radio, palete pentru tenis de masă, jocuri de montaj etc.

Participați cu toții la concursul **Racheta fanteziei, Racheta cutezătorilor.**

SOSIERA PRIMĂVERII

ORIZONTAL: 1) Munca lui este legată de sosirea primăverii. 2) Lătra-
tul ciinelui. Revin în stoluri din țările
calde. 3) Covor de iarbă mătăsoasă.
Crescută în răsadniță, la drumul parcu-
rilor și grădinilor în întîmpinarea fru-
moasei primăveri. 4) Camelia, Brîndu-
șa sau Margareta! Singular. 5) Costel
Petrescu. În drum! Exprimă însuflețire.
6) Navigator rus care, în anii 1738—1739,
a descoperit și descris drumul din
peninsula Kamceatka spre Japonia.
Își ia zborul, din amorceala iernii, o-
dată cu sosirea primăverii. 7) «Pri-
măvara» de Schubert (pl.). Din pri-
măvară. 8) Teren pentru muncile de
primăvară din agricultură. Cîntecul
neîntrecutei privighetori. 9) Tulpină
unor plante agățătoare sau tîrîtoare.
Poezia «Primăvara» îi aparține. 10)
Primăvăratice (fig.). Cu mic, cu mare
la arăturile și semănăturile de primă-
vară (sing.).

VERTICAL: 1) Simbolul primăverii.
Viorela Florea. 2) Muguri și flori în
același braț. Miel născut primăvara,
foarte timpuriu (pl.). 3) Autor al pinzei
intitulate «Ghiociei». Compozitor ro-
mân, autor al melodiei «Ca o primă-
vară ai venit». 4) Presărat cu ghiociei
la... timp. Conducător al războiului
țărănesc din Transilvania început în
primăvara anului 1514. 5) Cîrpi! Vi-
itoare flori (sing.). 6) La nas (pl. reg.).
Fir! Primăvăratice! 7) Întocmai. A folosi
curent. 8) Trandafir sălbatic. Popor
vecin. 9) Durere. Se dezgroată pri-
măvara. 10) A compus corul «Cîntec
de primăvară». Bine ai venit, primă-
vară!

CELE MAI

● Cea mai mică vioară din lume
care poate fi folosită măsoară 13,95
centimetri și a fost realizată de T. Po-
llard din Rock Ferry, Anglia.

● Cea mai mare piramidă din lume
se ridică în apropiere de Mexico
City. Ea este înaltă de 53 de metri,
iar baza ei are 182,115 metri pătrați.

● Omul cu cea mai lungă barbă
din lume a fost Hans Langseth din
Norvegia, care a trăit între 1846 și
1927. Barba lui măsoara 5,25 metri...

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjuncț:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr:
ELENA MĂNESCU
Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Scintei nr. 1,
București 33. Telefon: 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura
«Știința», TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTE: prin oficiile
și agențiile P.T.T.R. Cîțitorii
din străinătate se pot abona
adresîndu-se la ILEXIM — de-
partamentul export-import pre-
să P.O.B. 136—137, telex: 11226,
București.

Index 41033
12 pagini, 1 leu

Multe dintre voi, dragi prietene, ar dori uneori să realizeze lucruri frumoase, decorative și mai ales utile. V-ați gîndit, de pildă, că din cîteva țavi de prăjitură sau de cozonac pe care mama nu le mai folosește ați putea realiza **ronduri mobile... în balcon?** Dacă sugestia aceasta vă interesează, iată ce aveți de făcut: mai întîi le curățați de rugină frecîndu-le cu șmirghel, apoi le spălați și le ștergeți bine cu un șervet uscat. La baza lor faceți cîteva găuri ca să se scurgă apa cînd udați florile. Vopsiți laturile interioare și exterioare în nuanțele dorite. (Albul va pune în evidență mai bine nuanțele vii ale florilor pe care le plantați.) După ce vopseaua s-a uscat bine, umpleți țările cu pămînt de flori, apoi, la distanțele stabilite, plantați flori de grădină. Așezați țările jos, pe ciment, folosînd și învîrînd colțurile balconului.

Pe pervazul geamului sau pe o măsuță puteți pune un acvariu, nu cu pești... ci cu cactuși. Dacă i s-a fisurat un perete, nu-l aruncați! După ce-l spălați, așezați pe fundul vasului pămînt nisipos, prielnic cactușilor. În «rondu-
l de sticlă» plantați mai multe soluri de cactus.

Și încă un sfat practic: cojile de ouă, spălate bine, uscate și pisate mărunt, pot constitui un excelent îngrășămint natural pentru plantele decorative de apartament.

Știți cum se întretine încălțămîntea?

● Întotdeauna desfăceți șireturile și **cataramalele pantofilor înainte de a-i scoate din picior.** Veți prelungi astfel durata de folosire a încălțămîntei. Zilnic, aerisiți și curățați încălțămîntea de praf sau de noroi.

● **Pantofii se dau seara cu cremă de ghețe** ca să se evapore bine apa ce intră în compoziția ei. Se lustruiesc a doua zi cu o bucată de plus, înainte de a-i încălța.

● **Cînd sînt uzi,** se șterg cu o cîrpă uscată și se umplu cu hîrtie de ziar, care va absorbi lent apa.

● **Pantofii uzi nu se pun în apropierea nici unei surse de căldură,** ci se suspendă sau se culcă pe o la-
tură.

● Tocurile și vîrfurile se uzează mai repede. De aceea se controlează pe-
riodic și se duc din timp la reparat.

● **Pantofii de lac negru se curăță** trecînd pe suprafața pielii un tampon de vată îmbibată în albuș bătut spumă sau în ulei de măsline. După un minut se lustruiesc cu o bucată de flanel moale.

● **Încălțămîntea din năbuc se cu-
răță cu... guma de șters.**

● **Pantofii din piele albă sau alte culori deschise se curăță cu albuș** de ou sau cu lapte crud. Se lustruiesc apoi energic cu o cîrpă moale.

● **Crema de ghețe nu se aplică zilnic** pe încălțămîntea, ca aceasta să nu se îmbălescă.

● Dacă pielea pantofilor a devenit în unele locuri mată, se freacă cu albuș de ou, apoi se lustruiesc cu un flanel.

● **Încălțămîntea se păstrează în locuri uscate, în ciorapi de nailon folosiți,** legați la capete

Așteptăm în continuare scrisorile voastre pe adresa redacției. La revedere.

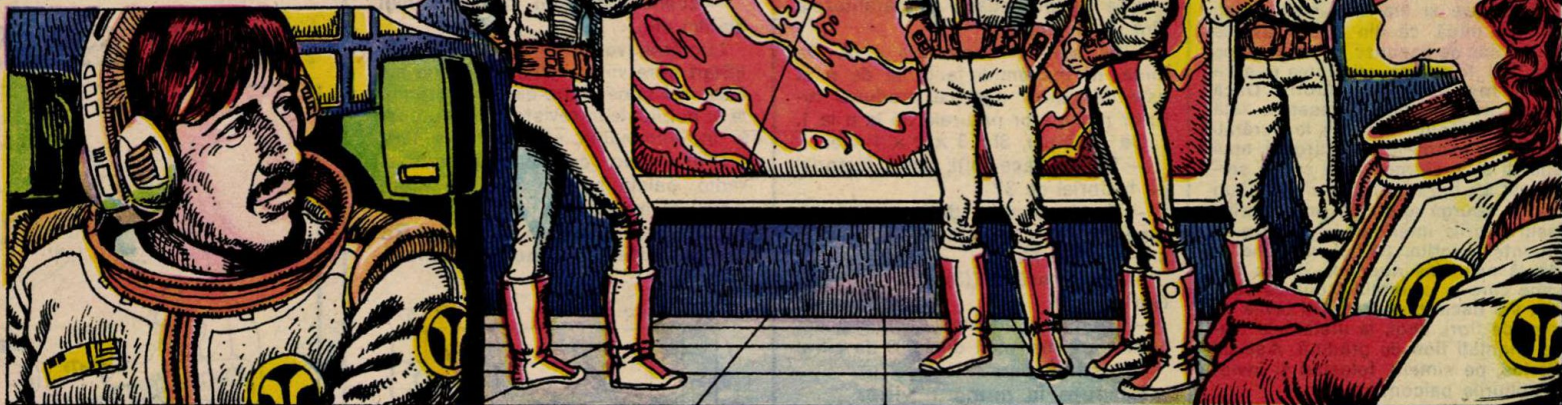
Olguta

ÎNȚILNIRE ÎN SPAȚIU

Scenariu: Horia Aramă
Desene: Liana
și Valentin Tănase

Episodul 4

NU PRIETENI, CALOTA POLARĂ MA
ATRAGE NU PENTRU CĂ REPREZINTĂ
UN REZERVOR DE UMIDITATE. NU CRED
CĂ MARTIENII SÎNT FIINȚE ACVATICE ȘI
NICI MAȚAR AMFIBII. POLUL NORD CĂ ȘI
POLUL SUD PREZINTĂ UN SINGUR
AVANTAJ: FRIGUL. ACUM GHICIȚI?

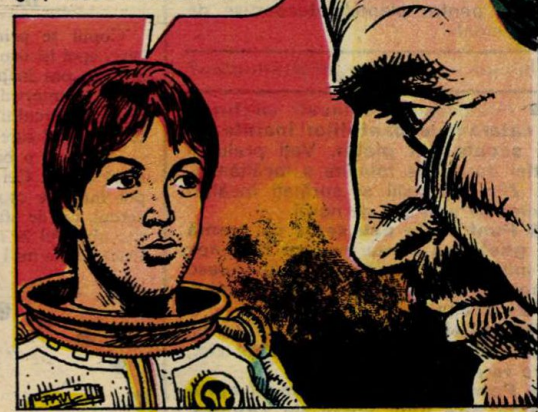
DESIGUR! MARTIENII AR
FI DESCOPERIT CRIOGENIA!

E O IPOTEZĂ: DACĂ AU
ÎNVĂȚAT SĂ CONSERVE VIAȚA
CU AJUTORUL FRIGULUI, S-AR
PUTEA CA LA POLI SĂ AVEM
PRILEJUL DE A DA OCHI
CU EI.

IPOTEZA LUI NIC EXPLICĂ
PREZENȚA ROBOTULUI
RĂTĂCITOR DE PE MARTE
EL AVEA MISIUNEA DE A
DESCURAJA PE ORICE
NEPOFITĂ CARE AR FI
PUTUT SĂ LE TULBURE
SOMNUL CRIOGENETIC.

ESTI CHIAȚ ATÎT DE
SÎGUR CĂ ROBOTUL TĂU
REPREZINTĂ SINGURĂ
CURSA DESCHISĂ ÎN
CALEA NEPOFITILOR?

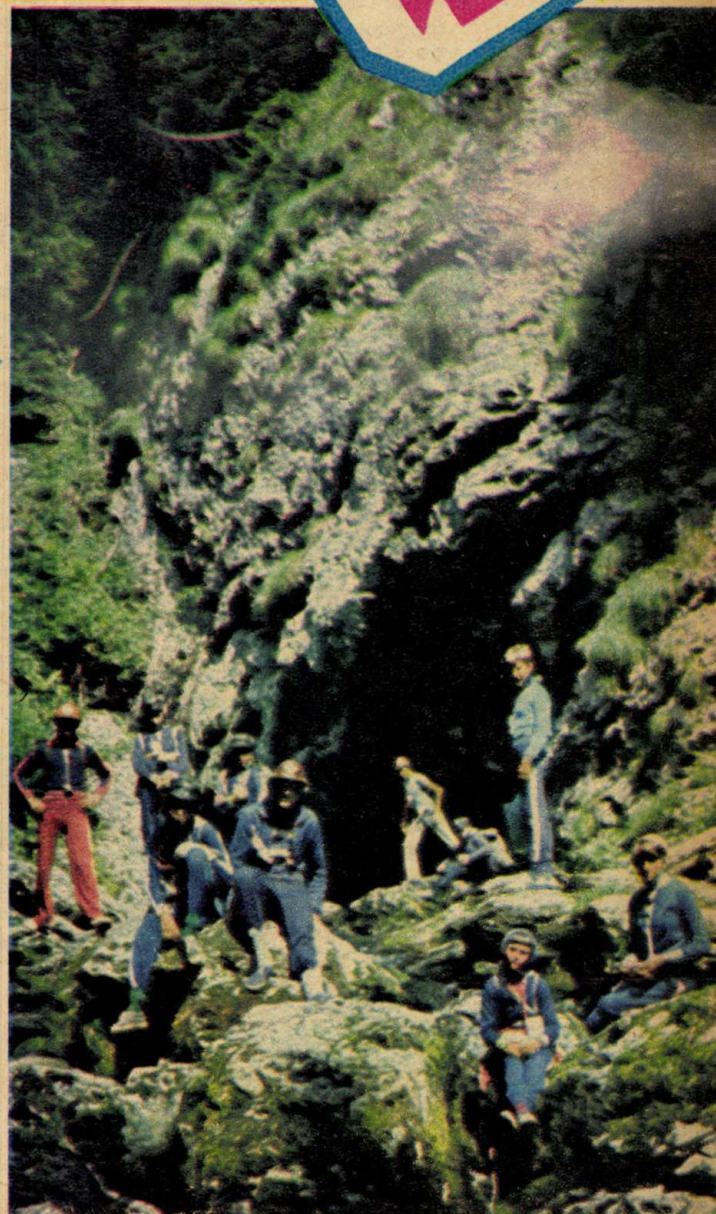
AI DREPTATE:
MARTIENII NU AU PUTUT
ÎNȚRA ÎN LUNGA LOR HIBERNARE
ÎNAINTE DE A-ȘI ASIGURA LI-
NIȘTEA. S-AR PUTEA SĂ MAI
AVEM SURPRIZE.

Cutezători

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 16 APRILIE 1981,
ANUL XV (NR. 707)

Un entuziast
«arbitru de start» care
vă cheamă irezistibil
la sport
în aer liber:
**VACANȚA
DE PRIMĂVARĂ!**

EROINA SCENEI ALĂTURATE SE NUMEȘTE
TEODORA RAȚIU ȘI ÎNVĂȚĂ LA ȘCOALA GENERALĂ
NR. 1 DIN TÎRNĂVENI, JUDEȚUL MUREȘ.

ÎN TIMP CE SE AFLE ÎN STAȚIA DE AUTOBUZ
A OBSERVAT CĂ UN BĂIEȚEL DE VREO 4 ANI S-A
DESPRINS, PE NEĂȘTEPTATE, DE LÎNGĂ
MAMA LUI CU ÎNȚENȚA DE A TRĂVERSA
STRADA... TOCMAI ATUNCI JOSEA ÎN
VITEZĂ ȘI AUTOBUZUL.

DÎND DOVADĂ DE CURAJ ȘI O MARE
PREZENȚĂ DE SPIRIT, TEODORA A SMULS
COPILUL DIN FATA AUTOBUZULUI, EVITÎND
ASTFEL UN GRAV ACCIDENT.

PENTRU FAPTA EI, REDACȚIA O
FELICITĂ ȘI ÎI TRIMITE DIPLOMA
„CUTEZĂTORII”

Dragi cititori, așteptăm să
ne relațiați alte fapte pionie-
rești deosebite!

CADRAN POLITIC Cutezătorii

În zilele de 6—8 aprilie 1981, a avut loc Congresul Uniunii Generale a Sindicatelor — eveniment politic de semnificație majoră — adevărat forum al democrației muncitorești din patria noastră. Desfășurate sub puternica înrîurire a ideilor de o excepțională valoare cuprinse în cuvîntarea rostită cu acest prilej de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, lucrările Congresului U.G.S.R. au prilejuit reafirmarea voinței tuturor oamenilor muncii de a acționa cu cea mai înaltă responsabilitate și dăruire pentru înfăptuirea politicii generale a partidului, de a-și aduce într-un ritm și mai înalt contribuția creatoare la înfăptuirea hotărîrilor elaborate de cel de-al XII-lea Congres al partidului. Dezbaterile ce au avut loc, numeroasele propuneri făcute de participanți, hotărîrile adoptate definesc rolul și atribuțiile sindicatelor în noua etapă istorică, trasează obiectivele activității lor în condițiile cincinalului calității și eficienței.

Lucrările Congresului U.G.S.R. s-au integrat pe deplin în ambianța de puternic entuziasm, de efervescență politică și elan creator care caracterizează aceste zile, cînd întregul partid, patria întreagă împlinind momentul aniversar al împlinirii a șase decenii de la făurirea Partidului Comunist Român. Toți fiii țării — români, maghiari, germani și de alte naționalități — cinstesc această mare sărbătoare a întregii națiuni prin importante succese obținute în realizarea sarcinilor de plan, prin înfăptuirea exemplară a angajamentelor asumate în întrecerea socialistă.

Conduși de Partidul Comunist Român, avîndu-l în frunte pe cel mai iubit fiu al poporului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, oamenii muncii din România, stăpîni deplin ai destinului lor, își îndeplinesc cu dăruire și fermitate patriotică rolul hotărît în istorie. **«Marile succese pe care le-am dobîndit în această perioadă — arăta conducătorul partidului și statului nostru — confirmă, încă o dată, cu putere, forța și trăinicia orînduirii socialiste pe care o edificăm, faptul că politica partidului nostru comunist corespunde pe deplin intereselor vitale ale întregii națiuni.»**

Tot în aceste zile frumoase de primăvară, vizitele de lucru ale secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în județele Mureș, Harghita, Covasna și Vrancea au prilejuit analiza unor probleme de actualitate, care privesc desfășurarea lucrărilor de primăvară, bunul mers al activității agricole în vederea modernizării continue a acestei importante ramuri a economiei naționale în actualul cincinal. Oamenii muncii de pe ogoarele acestor județe au mulțumit din adîncul inimii lor tovarășului Nicolae Ceaușescu pentru aceste noi vizite, exprimînd angajamentul lor de a acționa fără întîrziere pentru a transpune în practică indicațiile primite, de a asigura înfăptuirea exemplară a programului de dezvoltare și modernizare a agriculturii în actualul cincinal.

PIONIERII CINSTESC GLORIOASA ANIVERSARE A PARTIDULUI

În buchetul manifestărilor pe care pionierii patriei le dedică, cu dragoste și recunoștință, glorioasei aniversări a 60 de ani de la făurirea Partidului Comunist Român, zilnic, se adaugă noi și noi acțiuni politico-educative, frumoase fapte de muncă și învățatură.

● **«Eroica, «Mulțumim din inimă partidului»** sînt generice sub care pionierii din municipiile Sibiu și Bistrița-Năsăud au participat la concursuri de creație literară originală, desfășurate la casele pionierilor și școlilor patriei. Tematica generoasă a acestor concursuri le-a oferit pionierilor poezi și prozatori, încă o dată, prilejul să-și afirme talentul în poezii, interviuri, reportaje, portrete.

● La Casa de cultură a sindicatelor din Ploiești, Prahova, la Școala generală din Rîmești, Vilcea, și la Clubul Întreprinderii «Steagul Roșu», Brașov, pionierii au susținut spectacole și programe culturale artistice, în care ei au dat glas sentimentelor de dragoste și recunoștință față de comuniștii care, luptînd în ilegalitate și riscîndu-și viața, au înscris, prin faptele lor curajoase, pagini de înalt patriotism în istoria partidului nostru.

● În apropierea pădurii Florești, pionierii de la Școala generală din Poenești, Vaslui, au plantat 2 050 de puieți de salcîm. ● Pionierii mehedinteni se află și ei în plină campanie de plantare. În pădurea Husnicioara, ei vor îmboșgați fondul forestier al țării cu 5 000 de puieți de salcîm. ● Purtătorii cravatei roșii cu tricolor de la școlile generale Gura Ocniței, Săcuieni, Adîncă, Dîmbovița, au luat «startul» în curățirea a 15 hectare din izlazul comunal.

● Frumosoarele succese pe care le-au înscris alături de toți ceilalți colegi din detașament în activitățile de înfrumusețare a școlii, în colectarea și valorificarea materialelor recuperabile, Gabriela Gorea și colegul ei Dumitru Cîrstoieniu din clasa a V-a D, Școala generală nr. 9 Hunedoara, le alătură și pe cele obținute la învățatură. La încheierea trimestrului II, pe pupitrul lor a poposit însemnul «Banca de onoare».

● Însemnul autodepășirii la învățatură a fost atribuit și celor două binecunoscute prietene de la Școala generală din Horoatu Crasnei — Sălaj — Claudia Dragoș Roman și Margareta Antal. Cele două colege de bancă înscrisu în cartea lor de vizită palmaresul premiantelor de nota 10 pe parcursul a șapte ani de școală. Pasiunile lor comune se întîlnesc și pe tărîmul poeziei, amîndouă fiind membre ale cenaclului literar al școlii.

EROI

POVESTIRI ADEVĂRATE

Încă din ultimele decenii ale veacului trecut, cînd partidul clasei muncitoare făcea primii pași pe calea luptei revoluționare, el a manifestat o deosebită grijă pentru destinele tinerei generații. În toate acțiunile de luptă împotriva exploatarei, pentru o viață liberă și demnă, mișcarea muncitorească a avut alături masele de tineri. **Un moment fundamental, cu implicații hotărîtoare în mișcarea revoluționară de tineret a fost cel al făuririi Partidului Comunist Român, în mai 1921.** Intensificarea acțiunilor revoluționare ale tineretului și-a găsit apoi o împlinire firească prin crearea de către partidul nostru, în martie 1922, a Uniunii Tineretului Comunist. Situîndu-se de la începuturile sale în fruntea luptei tinerei generații, sub conducerea Partidului Comunist Român, U.T.C. avea să înscrîe adevărate pagini de eroism în lupta neînfîcată și dîră pentru eliberarea națională și socială a României. În marile bătălii sociale din anii 1929—1933, în toate manifestațiile și demonstrațiile antifasciste care au urmat, precum și în înfăptuirea Revoluției de eliberare socială și națională antifascistă și antiimperialistă din august 1944, Uniunea Tineretului Comunist s-a aflat întotdeauna sub steagul partidului, în primele rînduri ale luptei revoluționare.

Angajată plenar în zilele noastre în lupta și munca de ridicare a României socialiste pe culmi tot mai înalte de civilizație și progres, tînăra generație se afirmă, așa cum s-a afirmat în toate momentele istoriei, ca ajutor și rezervă de cadre ale Partidului Comunist Român.

Am invitat-o pe tovarășa **Maria Iliescu**, membră de partid cu stagiu în ilegalitate, să evoce, pentru cititorii noștri, cîteva momente din acei ani de eroică luptă a tineretului, sub conducerea partidului.

«Păstrez în minte și în inimă multe amintiri, fiindcă am intrat de tînăra în mișcarea revoluționară și primele sarcini de partid le-am avut de îndeplinit în rîndul tineretului. «Abecedarul» îndeplinirii unor astfel de sarcini trebuia învățat repede, iar «litera» sa respectată fără abateri. Aceasta însemna să-ți însușești, în primul rînd, o disciplină de fier, aceasta cerea cutezanță, fiindcă, în orice clipă, la cea mai mică greșală, viața ta și a tovarășilor tăi putea fi pusă în primejdie. Sarcina de bază era să folosești orice prilej pentru a duce cuvîntul partidului în rîndul muncitorilor. În anul 1938, în plină amenințare a fascismului și a războiului, teroarea organelor de represiune devenise îngrozitoare. Îmi amintesc că am participat atunci la organizarea serbării muncitorești de la 1 Mai. Mergeam în fabrici, în ateliere, stăteam de vorbă cu tineri, mobilizîndu-i. Și, într-adevăr, ei au răspuns în număr mare la chemarea noastră. În dimineața frumoasă de mai am pornit apoi într-o coloană de camioane încărcate cu muncitori, în cea mai perfectă organizare. Poliția ne-a urmărit cu motocicletele o bucată de vreme și apoi, văzînd cît sîntem de «cuminți», ne-a lăsat în pace, apreciînd că este o simplă excursie tradițională de primăvară... Nimeni n-ar fi putut bănuși că, odată ajunși în afara orașului,

CA 1921 - 1981

vom ține întrunirea în care noi, tinerii comuniști, aveam să arătăm celor de vîrstă noastră ce pericol prezintă politica de fascizare a țării, să-i mobilizăm la lupta pentru condiții mai bune de muncă și de viață. Totul s-a petrecut repede, cu multă grijă, ca să nu fim descoperiți.

Uneori organizam însă și acțiuni culturale, serbări în care recitam poezii, cântam sau jucam piese de teatru cu conținut revoluționar.

Fie că era vorba de a transporta un important material de partid, fie de împrăștierea unor manifeste, fie de o întrunire la o fabrică sau de organizarea unor greve, uteciștii îndeplineau sarcinile de partid în cele mai grele condiții — cu totală dăruire, cu inteligență și cu multă cutezanță.

V-am povestit despre Întiul Mai din 1938. Un an mai târziu, partidul nostru a organizat la București marea demonstrație antifascistă și antirăzboinică de la 1 Mai 1939. Pregătită și organizată de comuniști, această demonstrație avea să arate forța, unitatea de acțiune a partidului, capacitatea sa de a mobiliza masele populare. Cu un curaj fără de seamă, Partidul Comunist Român a arătat pericolul pe care-l reprezenta Germania hitleristă pentru independența țării. Partidul Comunist Român era singurul partid care a avut un asemenea curaj. Și tinerii au fost prezenți la această acțiune, ajutînd la pregătiri. După ce terminau orele de muncă, alergau în toate colțurile Capitalei, pe la întreprinderi, să pregătească participarea tineretului la această mare demonstrație.

Numele tovarășului Nicolae Ceaușescu era pronunțat cu dragoste și deosebit respect de către uteciști. Mulți dintre noi îl cunoșteam. Era foarte tânăr, dar se impusese prin dinamismul gândirii

sale și printr-o mare capacitate organizatorică. Știam că în pregătirea acelei demonstrații de 1 Mai 1939 avea un rol covârșitor, că făcea parte din Comitetul de organizare și se afla printre cadrele de frunte. Dar mai știam că organele polițienești îl cunoșteau și-l urmăreau nemiloase. Putea fi în orice moment arestat. De aceea noi, tinerii, aveam un cuvînt de ordine: ori de cîte ori apărea la o fabrică să vorbească muncitorilor, tinerii făceau zid de apărare în jurul său. Prezența sa într-o acțiune ne insufla un nemărginit curaj, constituia cel mai puternic imbold în luptă

...Povestindu-vă, îmi revin în minte fapte, întâmplări care mi-au lăsat puternica lor amprentă. Au existat momente cînd un om simplu, oarecare, fără să ne cunoască, ne ajuta, pentru motivul că știa că sîntem tineri comuniști și că luptăm pentru binele celor exploatați. Îmi aduc aminte că o vreme am stat ascunsă într-o casă izolată, la marginea orașului. În scurt timp trebuia să primesc o sarcină de partid și să plec de acolo. Lipită de casa aceea era o locuință — dealtfel singura în acea margine de București — în care locuia o

Moment dintr-un festival artistic, în care interpreții erau copii, organizat în vederea ajutorării deținuților politici comuniști în 1927.

Sărbătoare de 1 Mai la Craiova, 1921.

femeie. Nici n-o băgasem de seamă. Într-o după-amiază, poliția, adusă de vechiul meu proprietar, a venit să mă caute. Nimerise însă la vecină. Femeia și-a dat seama că mă amenința o primejdie și, după ce a scăpat de polițiști, a trecut repede prin spatele casei și mi-a dat de veste. Problema era de secunde. M-am strecurat în lanul de porumb care se întindea după casă. Pot spune că această femeie simplă, salvîndu-mă din ghearele poliției, mi-a dat posibilitatea să-mi îndeplinesc mai departe însărcinările de partid.

Prin anii 1941-1942, promisem misiunea de a participa la organizarea strîngerii de alimente, bani, medicamente pentru comuniștii și uteciștii deținuți în închisori și lagăre. Teroarea polițienească devenise atît de amenințătoare, încît trebuia să fim atenți, la pîndă în tot momentul, și mai ales să găsim cele mai ingenioase modalități de a acționa. Dar în același timp, în închisori și lagăre, tovarășii noștri așteptau legătura cu noi, cei de afară. Mulți erau bolnavi, schingiuiți și

București, 31 mai 1936. Aspect de la o demonstrație antifascistă.

DIN LUCRĂRILE SOSITE LA
CONCURSUL NOSTRU DE CREAȚIE
LITERAR-ARTISTICĂ
«EROICA 1921-1981»

PARTID IUBIT

Partid iubit, izvor de demnitate,
De omenie și de zări înalte,
Sub flacăra ta vie și curată
Mă-nalt în îndrăzneală și în faptă, —
Și tot ce cresc, ce simt, ce năzuiesc,
Sub zborul tău măreț, eu împlinesc.

Liviu Hăhăianu
clasa a IV-a B, Școala generală
«Aurel Vlaicu», Breaza

A FI PIONIER

A fi pionier înseamnă să știi
cîntecul holdelor cum respiră în zori,
patria cum lin chemarea își sună
în angajamentul de cutezători.

A fi pionier înseamnă să vrei
țării să-ți dăruie puterile miine,
pe meridianele lumii pacea să-și scrie
legămîntul eroic în flori și în piine.

Mihaela Roșet
clasa a V-a B, Cînaclul literar
«Zburătorul», municipiul
Gh. Gheorghiu-Dej

aveau nevoie de medicamente. Familiile celor închiși aveau și ele nevoie de ajutoare. Nu era timp de pierdut. În aceste acțiuni ne ajutau și unii tineri de vîrstă pe care o au astăzi cutezători. Îmi aduc aminte de o fată de 15 ani care ținea legătura cu mine. Venea să-mi spună întotdeauna adresa unde se adunau alimentele și celelalte pentru a fi duse mai departe, spre destinație. Poliția a reușit s-o prindă, dar în ciuda tuturor constrîngerilor fata n-a vorbit.

Uneori se întîmpla ca amîndoi părinții să acționeze în lupta revoluționară și copiii să rămînă în grija unei rude, a cuiva de încredere. Cîteodată tatăl sau mama se strecurau noaptea pentru cîteva minute să-și vadă copiii. Odată, un băiat de 9 sau 10 ani a fost multe ceasuri chestionat de autoritățile de represiune, ca să povestească despre mama sa: unde se află? ce face? cine mai vine pe la ei? Dar nici de la acest băiat n-au aflat nimic.

Copiii, cît erau ei de copii, începeau să aibă conștiință revoluționară. Știau că părinții sau vecinii lor sînt închiși pentru că luptau pentru dreptate. Și cu toate că vremurile erau grele, cu toate necazurile și lipsurile din casă, copiii noștri învățau bine, erau harnici. În tot timpul acela, deși Partidul Comunist Român avea foarte mari răspunderi față de destinele țării, grija pentru copiii celor aflați în nevoie, pentru apărarea tinerei generații, a rămas întotdeauna în atenția comuniștilor.

...Cînd privesc azi în ochii copiilor, ai tinerilor și le văd strălucirea, mă bucur pentru ei, pentru frumusețea vieții pe care o trăiesc. Tînăra generație se bucură de condiții la care noi abia de îndrăzneam să visăm. Sînt minunatele condiții care înfloresc datorită grijii partidului. Tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarăsa Elena Ceaușescu acordă o părintească și permanentă atenție felului în care cresc și se formează copiii, tinerii, îndemnîndu-i să învețe și să muncească. Mi se pare firesc ca pionierii, toți tinerii să răspundă acestei grijii prin fapte frumoase, prin dăruire totală, revoluționară.

ECHIPAJUL LUI DANIEL

ȘI „URAGANUL“

— FOILETON —

Eroi noștri sînt elevi în clasa a VII-a A. Îmbarcați pe nava «Învățătura», aveau de înfruntat o lungă călătorie pe marea «Științei». Căpitanul corăbiei, Daniel, se considera un încercat marinar. Mai colindase mări înfricoșătoare și pretindea că știe să se descurce în cazul unor... furtuni.

Echipajul era bine... «înstruit!» Vreme frumoasă, caldă, cer senin... Pasagerii erau mulțumiți de condițiile de pe navă (încă nu fuseseră ascultați, nu primiseră note). După cîteva săptămîni însă, vremea începu să se înrăutățească. Nori negri se adunau din toate părțile (spre catalog), întunecînd ori-

zontul. Marinarii alarmați se întrebau dacă nava lor avea să reziste. Dar căpitanul și cîțiva membri ai echipajului — Costel T., Iuliana S., Viorica B. — păreau foarte siguri pe ei. Lor nu prea le păsa de uraganul... «Gramatică!» Ba, căpitanul continua să se laude: — Sînt marinar încercat. Nu mă sperii eu așa ușor!

Ei bine, iată că nava intră în raza... Gramaticii! Echipajul încă mai părea încrezător în forțele sale. Dar, deodată, un val uriaș inundă puntea. Cînd acesta se retrase, vestitul echipaj, care alunecase de pe punte, înainta cu greu spre liman, amenințat de un fel de caracatițe sub forma unor... note de patrule!

Și totuși nu reușiră să scape de ele. Prea încrezători noștri navigatori își găsiră, astfel, răsplată binemeritată. Recunoscură, în fine, că fuseseră cam prea lăudăroși, dar mai ales prea nepăsători față de... Gramatică.

Roxana C.
Școala generală Ștefănești, județul Argeș

O ÎNTÎMPLARE...

— FOILETON —

«Cum se mai rezolvă și exercițiul ăsta? Și doar colegii mei știu toți să-l facă. Iar eu... Of, ce înseamnă să fii bolnav și să lipsești de la școală!»

Acestea erau gândurile lui Alexandru în clipa aceea. Și totuși exercițiul nu voia deloc să se lase rezolvat. Da, un exercițiu așa «încăpățînat» nu mai întîlnise. «Dar ce-ar fi să...?» Și încercă:

— Alo, Radule, te salut! Ce mai faci?... Auzi, Radule, nu vrei să mă ajuti să rezolv un exercițiu? Nu se lasă dezlegat și pace. Cum?! Ai de învățat la geografie! Dar astăzi nu avem geografie!

A, înveți pentru mine... Bine, Radule, scuză-mă că te-am deranjat.

Aruncă o privire tristă exercițiului. «M-oi descurca eu...» Își luă ghiozdanul și ieși. Dar deodată:

— Gooool! Bravo, Radule, trage tare! Așa...

Un zîmbet amar trecu pe chipul lui Alexandru. «Cică învață la geografie! Și ce bun prieten îl credeam!»

Dana Șlai

Școala generală nr. 1, Suceava

Prietenul meu, „SEMAFOR“...

— FOILETON —

Triste mi se mai păreau zilele acelea cînd am început clasa a V-a! Vreau, adică, să spun cît de frică îmi era cînd la fiecare oră venea alt tovarăș profesor. Dar apoi

m-am obișnuit. Curînd însă a început să-mi fie frică de altcineva... De SEMAFOR!

Sta pe perete cu cele trei culori ale sale-roșu, galben și verde — și cu cele trei rubrici: «Năzuințe», «Urmașele exemplului» și «Nu sîntem mulțumiți de...»

La această ultimă rubrică, «Semaforul» critică și iar critică.

Pe la începutul clasei a V-a m-a criticat și pe mine. Nu prea învățam bine. Cînd mi-a apărut caricatura la «Semafor», m-am înfuriat rău. Mă plimbam prin clasă, încercînd să par indiferentă, dar ochii îmi fugeau mereu spre «Semafor». Devenise un uriaș care se uita la mine cu toți cei trei ochi ai săi și parcă-mi spunea: «De ce nu vrei tu, Mihaela, să înveți? Îți place să fii mereu certată de profesori, de părinți și de colegi?» Uff! ce ciudă îmi era pe ell

Dar, deodată, în clasă se făcu liniște. Am fugit în bancă... Începuse ora de română. Mă gîndeam: «dacă mă ascultă, iar n-am învățat nimic». Filele catalogului se auzeau foșnînd. S-au oprit și am auzit:

— Armaș Mihaela! Ai învățat?

— Da... — am blîguit eu.

— Bine. Ce exprimi autorul...?

Și întrebarea curgea mai departe, dar eu nu mai auzeam nimic.

— Autorul exprimă... exprimă...

— Nu știi?

Lesne de înțeles că am luat iar un patrule și iar aveam să fiu criticată la «Semafor»...

Ei bine, am plecat acasă hotărîtă să învăț. Și așa am făcut!

A doua zi am luat nota opt. Ce bucu-

roasă am fost! M-am uitat cu recunoștință la «Semaforul» nostru. Cei trei ochi clipeau veseli, iar una dintre rubricile sale, cea numită «Urmașele exemplului» îmi suridea...

Mihaela Armaș

Școala generală nr. 1, Suceava

Un cuplet pentru Corina

— De ce plîngi mereu, Corina? Vrei să ne spui care-i pricina? — Eu cu colegii nu mă-mpac Și nimănui nu-i sînt pe plac.

Cu Daniel mă cert mereu, Să-nvăț îmi pare că-i cam greu. Doresc să fiu lăsată-n pace! — Dar vezi că nouă nu ne place!

Te vrem ceva mai ordonată, Cu panglică și pieptănată, Vorbind frumos, colegială, Nu învățînd la repezeală.

Și nu te mai certa cu toți, Fii mai drăguță, fiindcă poți! Și de vei încerca așa o lună, Vei deveni colega cea mai bună!

Vasile Raclariu

cl. a VII-a E, Școala generală nr. 11, Botoșani

ATELIER DE PRESĂ

FOILETONUL CRITIC

Prezintă OVIDIU ZOTTA

Foiletonul critic este, știți cu toții, o scriere prin care publicistul își exprimă atitudinea față de incorectitudinea purtării cuiva, față de concepțiile eronate ale altuia sau față de un fapt reprobabil. Firește, acest scop însășișitor îl pot avea și așa-numita «notă critică» de cîteva rînduri, «sesizarea» (o corespondență prin care un cititor își exprimă dezacordul cu un anumit lucru) sau un articol care, și el, are același scop. Prin ce se deosebește însă foiletonul critic de toate acestea? Prin faptul că mijloacele sale de expresie aparțin atît gazetăriei cît și literaturii. Foiletonul este gazetăresc datorită faptului că se ocupă de împrejurări și personaje strict reale, și literar prin aceea că reflectă această realitate — precum și opinia autorului — folosînd procedee artistice. Aceste procedee sînt nelimitate — după talentul autorilor.

Uneori, se recurge la un fel de «demonstrare» a faptului și de «remontare» a lui într-o ordine care — cu ajutorul imaginației autorului — ne arată mai bine esențialul. Chiar în această pagină procedează astfel colega voastră, Dana Șlai. Poate că, în realitate, întîiul episod a fost jocul de fotbal și apoi discuția telefonică (sau, cine știe, verbală). Poate că Dana nici n-a fost de față și a aflat abia la școală cum s-au petrecut lucrurile, imaginîndu-și singură restul. Poate că Alexandru n-a fost atît de necăjit de întîm-

plare... Dana însă a recurs la un «montaj» destul de ingenios. Rezultatul: ne amuzăm, surîdem și medităm asupra ideii de adevărată colegialitate și asupra multor altora, episodul întipărindu-ni-se în minte pentru multă vreme. Dacă însă Dana ar fi notat, simplu, că «Alexandru este un leneș care voia să ia de-a gata rezultatul exercițiului de la Radu, dar acesta n-a fost de acord, inventînd că învață la geografie», efectul scrierii nu mai era același!

Alt mijloc des utilizat este metafora. Și din această categorie avem o exemplificare în pagina de față. C. Roxana ar fi putut să spună, pur și simplu (cum procedează destui cititori în corespondențele lor): «Mai mulți colegi de-ai mei învață slab la gramatică. Acest lucru nu ne face cinste. Trebuie să luăm măsuri». N-ar fi o noutate... Mult mai penetrantă este însă imaginea pe care o folosește Roxana, cu corabia și marinarii lăudăroși și furtuna «gramaticală». De acord? Procedeul putea fi folosit și în alte variante, de exemplu, înlocuind echipajul marinăresc cu o echipă de fotbal. Imaginați-vă singuri cum ar fi fost.

Neobosiți, foiletoniștii recurg la multe alte modalități. O bancă de clasă se plînge «colegilor» ei că are reumatism — e posibil așa ceva? Nu, firește, dar gîndul ne zboară imediat la ocupantul ei care o chinuie cu briceagul, o hișnă, îi topăie în recreație pe spinare. Un

băiat intră în librărie solicitînd un pix — dar i se răspunde cu amabilitate să mai aștepte cîteva zile, pînă cînd pixul va sosi de la fabrică. «Dar de ce trebuie să aștept atît? se necăjește băiatul. Văd că aveți destule pixuri aici!» I se răspunde: «Sigur că da, însă numai pixul tău n-a fost făcut la timp, așa cum nici tu nu-ți îndeplinești la timp îndatoririle» (lecții, sarcini pionierești, treburi în gospodărie etc.). Un cetățean în toată firea e disperat: toată ziua, toată noaptea, soneria de la ușă sună, nu-i dă pic de liniște. Păi sigur — el, în copilărie — întocmai colegului nostru Cutare — a sunat de atîtea ori pe la ușile vecinilor, deranjîndu-i și luînd-o apoi la fugă, încît acum soneria sa se răzbună pe el în numele tuturor soneriilor!

Foiletonul critic, umoristic se bucură deci de multă trecere în rîndurile cititorilor. Cum se explică însă că nu apare mai des, ci, dimpotrivă, foarte rar? Foiletonul este greu de scris, cere un ascuțit spirit de observație, un limbaj foarte sugestiv, efort în pregătirea procedeeelor celor mai potrivite, imaginație, haz, elemente surpriză.

...Dar încercați cu tot curajul, stimăți corespondenți! Și trimiteți-ne cît mai multe foiletoane (neuitînd însă că o calitate a foiletonului e să fie scurt!). Le vom publica de îndată pe cele mai bune!

„CÎNTAREA ROMÂNIEI“

CIND APARE REVISTA NOASTRĂ, FORMAȚIILE PROMOVATE LA ETAPA JUDEȚEANĂ SE AFLĂ, ÎNCEPÎND DIN 12 APRILIE PÎNĂ LA 19 APRILIE A.C., ÎN FAZA REPUBLICANĂ A FESTIVALULUI NAȚIONAL «CÎNTAREA ROMÂNIEI». ÎN ACEASTĂ ETAPĂ, JURILE DE SPECIALIȘTI, PREZENTE ÎN TOATE JUDEȚELE ȚĂRII ÎNMÎNEAZĂ DIPLOME ȘI TITLURI DE LAUREAȚI CELEOR MAI BUNI DINTRE CEI MAI BUNI. REVISTA «CUTEZĂTORII» PUBLICĂ ÎN CONTINUARE CITEVA ASPECTE DE LA FAZELE JUDEȚENE, URMÎND CA ÎN NUMERELE VIITOARE SĂ VĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ CU LAUREAȚII FAZEI REPUBLICANE A FESTIVALULUI NAȚIONAL «CÎNTAREA ROMÂNIEI».

BRAȘOV

Primăvara a venit odată cu sutele de pionieri români, maghiari, germani, soștiți din toate colțurile județului, aducînd cu ei prospețimea și frumusețea meleagurilor de munte, dornici să poarte mai departe tradițiile acestor locuri.

Într-o atmosferă de firească emoție, înaintea confruntării cu exigențele publicului și, bineînțeles, ale juriului, în sălile de repetiție sau chiar pe culoare, se pregăteau ultimele amănunte; ochiul critic al profesorului (sau profesoarei) verifica atent costumele, ici-colo se auzeau replici ce aveau să răsună apoi pe scenă. Și totuși... **Delia Frunzea** și **Marcela Oancea**, de la Școala generală **Rupea**, au reușit să-și înfrîngă pentru câteva momente tracul și să ne vorbească despre școală și chiar despre ele, și despre colegii lor. Curînd li s-au alăturat și alții: **Marinela Buta**, **Marcel Ghetu** și **Aristotel Maier**, și dialogul s-a înfiripat repede, cu toate că gîndul le era încă la montajul muzical-artistice «Ce-i copilăria», pe care urmau să-l prezinte. În schimb, **Olimpia Mămălă**, de la Școala generală **Perșani** — școală

BRĂILA

Bătea un vînt în buza Dunării de răsună vîzduhul ca frunza de liliac și o pulbere de nea ca o nălucă mîngîia întînderea Bărăganului. În această atmosferă de nici lărnă-nici primăvară, o mulțime de formații pionieresti erau de părere — prin cîntece, desigur — că «Luncile s-au deșteptat» și că «Noi sîntem solii nesfîrșitei primăveri». Fiind atît de mulți în faza județeană a «Cîntării României», organizatorii au decis să împartă manifestările în două: o parte la **Făurei**, alta la **Brăila**.

Dar și numai pentru simpla veste că «Luncile s-au deșteptat» merită să ne bucurăm contribuția admirabilă și originală a brăilenilor în «Cîntarea României». Căci, mai ales vîzîndu-i și auzîndu-i cum cîntă și dansează, aveai aievea sentimentul că răsare tot grîul Bărăganului. «Deschide poarta mai mare pentru Caloiianu, să curgă bucatele!» — o piesă de referință din folclorul nostru de cîmpie, într-o excelentă interpretare a formației Școlii generale din **Olăneasca**, o vom mai vedea, desigur, și în faza republicană a festivalului. După cum și

toarcem mereu la izvoare/ De aceea nîcînd nu murim!» (cîntă formația folk din **Insurăței**) sau: «Cît străbate Dunărea, nu e țară ca a mea!», sau (grupul folk din **Ianca**): «S-ascultăm cum grîul crește/ În cîmpiile române/ Să muncim într-o nădejde/ De-a trăi și de-a rămîne!» Merită laude excelent pregătite coruri ale Școlilor generale nr. 28, 23 din **Brăila** și Liceului pedagogic, formația de instrumentiști și soliști vocali din **Insurăței** și multe altele.

Coboară de pe scenă formația corală a Școlii generale din **Măcineni**.

— **Nicoleta David**, am urmărit cu multă admirație evoluția voastră pe scenă. Dar bănuiesc că nu cînti toată ziua?...

— Bineînțeles că nu, mai ales că mă gîndesc foarte serios să mă specializez în electronică. În general învăț bine și muncesc mult și acasă. Am 14 ani și cîinci surioare mai mici, de care am multă grijă.

— Dar despre festival ce părere ai?

— Este cel mai emoționant moment pe care l-am trăit pînă acum. Nu mi-aș fi putut închipui cîte resurse de bucurie și frumusețe poate să ne ofere. Este apoi și un minunat prilej să ne întrecem colegial în creație, muncă, în talent și fantezie.

Ioan Donca

GALAȚI

Pe cele mai mari scene gălățene — la Casa de cultură a sindicatelor, la Clubul Combinatului siderurgic și la Institutul politehnic —, în cadrul etapei județene a Festivalului național «Cîntarea României», peste 3.000 pionieri, constituiți în 38 de formații artistice, și-au dat înlînire cu muzica, cu poezia, cu dansul, cu arta. Rod al bunei pregătiri, al talentului și muncii perseverente, numeroasele premii au încununat munca pionierilor și a dascălilor lor, însușindu-le dorința unor și mai mari succese. Printre laureați se numără formațiile corale ale școlilor generale nr. 11, 13, 6 din **Galați**; grupurile vocal-folclorice de la școlile generale nr. 8 din **Tecuci**, nr. 3 din **Pechea**, și nr. 30 din **Galați**; grupurile vocal-instrumentale ale școlilor generale nr. 28, 11, 18, 22, 10 din **Galați**; orchestrele din **Cosmești-Vale** ale școlilor generale nr. 5 și 31 din **Galați**; orchestra de cameră a Școlii generale nr. 25 din **Galați**; orchestra de estradă a Casei pionierilor și șoimilor patriei din **Galați**; formațiile de teatru de la școlile generale nr. 21, 5, 33, 10 din **Galați**, nr. 2 din **Piscu**; brigăzile artistice din **Barcea**, **Tecuci**, **Buciumeni** și **Schela**; montajele literar-muzicale din localitățile **Independența**, **Tecuci**, **Liești**; formațiile de dansuri populare din **Liești**, **Cosmești-Vale**, ca și formațiile de dansuri tematice de la școlile generale nr. 11 din **Galați**, nr. 1 din **Bucești** și de la casele pionierilor și șoimilor patriei din **Galați** și **Tecuci**.

Corul Școlii generale nr. 11 din **Galați**.

prezenta ediție a Festivalului național «Cîntarea României» ștacheta calității a fost mai ridicată ca în trecutele ediții. Repertoriul bogat, fantezia copilărească, varietatea genurilor artistice au caracterizat prezența pionierilor pe cele trei scene ale etapei județene. O mențiune specială merită echipa de teatru a Școlii generale nr. 3 din **Piatra Neamț**, care a prezentat o fermecătoare adaptare a cunoscutului basm al lui **Ion Creangă** «Fata babei și fata moșului». Dansul cu temă a ocupat, de asemenea, un loc important, și a prezentat o mare varietate tematică. Viața școlii, legată de învățătură și muncă, de sport și excursii, s-a intruchipat în scene pline de fantezie, de grație și voieșie. Formația de muzică ușoară a **Tîrgului-Neamț**, pentru prima oară participantă la festival, a cucerit aplauze pentru cîntece și interpretare adecvate vârstei. O foarte frumoasă ținută artistică au avut-o cîteva formații noi: fanfara pionierilor de la **Roman**, grupul folcloric de la **Boboiești-Pipirig** și un grup coral cameral de o mare finețe, de la Școala generală **Crăcăoani**.

VASLUI

Cele mai bune formații, ansambluri pionieresti, soliști (3.703 participanți, 142 de formații) s-au bucurat de aplauze entuziaste pentru seriozitatea, buna pregătire și dăruirea cu care s-au prezentat în prestigioasa manifestare culturală. E lesne de înțeles că juriului i-a revenit o sarcină dificilă în atribuirea premiilor. În cadrul concursului au fost răsplătite cu premii și mențiuni 77 de formații artistice, precum și 14 interpreți individuali.

Printre cîștigătorii locului I îi amintim pe membrii corului mixt al Școlii generale nr. 4 și al corului de cameră de la Școala generală nr. 2 din **Vaslui**; grupul coral cameral al Școlii generale din **Pădureni**, taraful Școlii generale din **Bălești**; formația vocal-instrumentală de la Școala generală din **Ghermănești-Drinceni**; interpreții dansului bărbătesc «Rîndurile» de la Școala generală din **Muntenii de Sus**, comuna **Tanacu**; brigada artistică de la Școala generală din **Sauca**, comuna **Laza**; teatrul de păpuși de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din **Birlad**. Faza județeană a festivalului a demonstrat că acolo unde se acordă atenția cuvenită activității cultural-artistice de masă a pionierilor și școlariilor, iar talentele sînt sîlefuite cu grijă și muncă susținută, pot fi obținute rezultate demne de laudă.

▲ Dans tematic — Formația Casei pionierilor și șoimilor patriei din **Brașov**.

mică, «de munte», cu numai 150 de elevi —, nu arată nici urmă de emoție, e chiar bucuroasă, pentru că, ne mărturisește ea, numai brigada lor — «Pescarii veseli» — a fost selecționată pentru această etapă a festivalului. «Și n-ar fi rău dacă ne-am întoarce și cu un premiu», adaugă **Olimpia**, exact în clipa cînd se îndreptau spre scenă.

Tot aici, la clubul Întreprinderii «Steagul Roșu», am cunoscut și două formații de teatru școlar, care s-au prezentat cu lucrări originale, inspirate din viața dețasamentului de pionieri. Una dintre ele — cea de la Școala generală nr. 17 din **Brașov**, școală cu tradiție în acest domeniu — în piesa «Scufița albastră», adaptare a profesorului **Mircea Armașu**, satirizează lipsa de interes, neparticiparea la acțiuni a unora dintre pionieri. Un subiect oarecum apropiat l-a avut și piesa «Vrem robot». Autor: profesor **Ilie Cujbă**, iar interpreți — pionierii Școlii generale nr. 4 din **Săcele**.

Frumoasele dansuri populare și obiceiuri folclorice din această zonă au avut mesageri deosebit de talentați. Formația Școlii generale nr. 5 din **Făgăraș**, dealtfel deținătoare a titlului de laureată la ediția anterioară, colectivul de datini și obiceiuri al Școlii generale din **Comana de Jos**, suita de jocuri și dansuri populare a Școlii generale din **Drăguș** au împodobit scena clubului «Tractorul» cu policromia costumelor populare, dar și cu măiestria interpretativă, care au cucerit publicul spectator.

Maria Nicolae

pe un interpret de excepție, **Ion Gafton Petrache**, de 13 ani. Îți face impresia că din violoncelul lui izvorăște Dunărea. Vom mai auzi de el.

— Cum ai ajuns la o asemenea măiestrie?

— După un program făcut de tatăl meu. De cîțiva ani exersează zilnic 2—3 ore.

— Și lecțiile pentru școală?...

— Dacă respecti întocmai programul de care vorbeam, îți rămîne timp și pentru lecții. Dovadă că în toți anii de școală am fost premiant. Nu ca să mă laud, ci pentru a sublinia că munca ordonată și perseverență te duce sigur la succes.

Ion Petrache.

Formația de corn a Casei pionierilor și șoimilor patriei din **Brăila**.

NEAMȚ

Cine cunoaște tradițiile artistice ale județului **Neamț**, nu se va mira că în

Octavian Goga

Tara omeniei, dragi cutezători, este o țară de poeți, așa cum este o țară de oameni harnici și viteji. Unul din poeții ei cei mai mari și unul din cîntăreții ei cei mai inspirați, ale cărui versuri, devenite cîntece, stau pe buzele întregului popor, a fost Octavian Goga (1881—1938), poetul pătimirii noastre, autorul volumelor de versuri: **Poezii** (1905), **Ne cheamă pămîntul** (1909), **În umbra zidurilor** (1913), **Cîntece fără țară** (1916), **Din larg** (1939), poezii postume, și al pieselor de teatru: **Domnul notar** (1913) și **Meșterul Manole** (1928). Nimeni n-a cîntat această țară a omeniei așa cum a cîntat-o Octavian Goga în poezii ca **Noi**, **La noi**, **Oltul**, **Plugarii**, **Apostolul**, **Dascălul**, **Dascălița**, **Un om**, **Lae Chiorul** etc., etc. Tipul uman cel mai stimat de poet este **omul de omenie**. Acesta este și idealul propriei sale vieți. El dorea ca în ziua cînd va părăsi această lume și cineva ar întreba pe cine îl duc la cîmîtir să-l îngroape, să i se răspundă străinului, venit în sat, «pe un om de omenie». Nu numai **insul** din poezia lui Goga, ci întreaga colectivitate românească are acest cult al omeniei, al acestei **legi a pămîntului** care-i guvernează viața peste toate asupririle și furtunile istoriei. În numele ei, românii din Transilvania, la sfîrșitul veacului al XIX-lea și începutul celui de-al XX-lea, luptă pentru salvagardarea ființei naționale și pentru Unirea cu Țara, care s-a împlinit la 1 Decembrie 1918, act istoric covîrșitor la care Goga a avut o contribuție deosebită. Poet profund național, Goga s-a arătat deschis la marile valori ale omeniei universale, la cultura altor popoare, traducînd magistral din poezii unguri Petőfi, Madách și Ady, din poezii germani și japonezi, manifestînd un interes viu pentru literatura spaniolă, italiană, franceză, rusă, engleză și americană. Iată de ce poetul, de la a cărui naștere (1 aprilie 1881, la Rășinari) sărbătorim un secol, este un poet național și popular în toată puterea cuvîntului. Includerea sa în sărbătoririle recomandate de UNESCO este un semn al prețurii universale a operei sale.

Prof. univ. dr. ION DODU BĂLAN

BĂIATUL CU OCHII CA FLOAREA DE CICOARE

Rășinari, 1894...

— Mamă, ce înseamnă «a umbla pustii»?

— Unde ai întîlnit vorbele astea?

— La școală, în hîrtoagele vechi din pod.

— A, matricolele școlii! Și ai găsit acolo însemnările de care spuneai?

— Da, mamă, în dreptul multor copii scrie că «au umblat pustii».

Cu cît te cobori în timp numărul acestora sporește. În anul 1818, spre exemplu, cam tot al doilea școlar se însoțește cu aceste vorbe. La alții mai scrie și că «n-au avut cărți».

— Ei, dragă Tavi, copiii oierilor nu prea au vreme de școală. Nici cărți românești nu existau mai demult. Învățătorul n-avea ce să le facă.

Rășinării, la fel ca toți cei din satele de munte, trăiesc și astăzi din creșterea oilor.

— Nu le plăcea la școală?

— Ba, de plăcut le-ar fi plăcut lor, dar nu-i lăsau grijile. Cînd era dascăl bunicul tău, îi mai aduna pe cîte unii, în lunile de iarnă, să le mai dezlege mințile... Erau numai ochi și urechi. Bunicul, ca și străbunicul tău, Sava, le grăia din suflet. Îi făcea fericiți cîteva ceasuri pe zi... Le povestea istoria neamului, de la Burebista și pînă către noi, într-o înălțuire de povestiri care cuprindeau și munții, și apele Daciei, și în care eroii din povești deveneau personaje istorice, iar celor din istorie le stră-

luceau chipul mai puternic decît semenilor plămuiți...

— Și îi lăsa inima să plece primăvara la munte?

— Păi, nu era după voia lor. Înainte de a «umbla pustii», cum ai găsit tu scris în scripte, copiii oierilor căutau tot felul de șiretlicuri să mai amîne plecarea. Se ascundeau prin șuri, fugeau la bunici, dormeau în căpițele cu fin. Pînă să hălăduiască pe la stîmile de sub Cindrelul, îi smulgeau dascălului promisiunea că îi va vizita pe la locurile umblate de ei.

— Și bunicul mergea să-i vadă?

— Din cînd în cînd, se suia la munte și atunci în jurul lui se adunau oierii de la stîmile din jur, cu mic cu mare, să-i asculte vorbele și poveștele.

— Bine, mamă, dar am aflat seara pe la șezători că viața la stîmă e plină de peripecii. Despre unele am auzit și la hopaițele* din anul acesta.

— Da, ai spus bine: peripecii. Dar nu uita că acestea sînt mai toate încercări grele, o crîncenă luptă cu vînturile, ploile și fiiarele codrilor. Copiii dau piept de mici cu greutate, simțindu-se ruși de viața de la școală.

— Dar și mîndri de faptele lor.

— Nu te contrazic. Ei descoperă acolo multe taine ale naturii. Cunoscut toate florile pajiștilor, arborii și li ghioanele pădurii, dar mai ales anumite potecute ce duc spre libertate.

— Mamă, am auzit că Ion, fiul vecinului de peste drum, a străbătut vara trecută munții pînă dincolo, în Țară.

— Și crezi că e singurul? De mii de ani ai noștri au cutreierat mereu aceste cărări. Pe vremea cînd po-

posise Eminescu la casa noastră de aici din Rășinari, acum aproape 30 de ani, bunicul tău i-a dat însoțitor care l-a purtat din stîmă în stîmă pînă peste Vama Cucului. Și poetul nu s-a grăbit. De la fiecare popas a strîns cîntece, zicători, strigături și legende pe care le-a prelucrat apoi în creațiile sale.

— După el te-ai luat și dumneata?

— Cum așa?

— Am citit cîteva poezii pe care le-ai publicat în «Familia».

— O, acelea-s simple încercări. Cu Eminescu să se asemene-încă nu s-a născut nimeni pe aceste plaiuri.

— Îmi dai voie, mamă, să-ți citesc niște versuri găsite într-o revistă?

— Desigur. Ascultă: «Acolo să trăim în munți! De cît trai avem parte! Sătenii seara să-i adun! Și să le spun din carte: Că sînt din neam împărătesc! Din țară-ndepărtată! Că tot pămîntul rotogol! Era al lor odată...! Și că azi oamenii-nvățați! Așteaptă să se nască! Un tînăr crai coborîtor! Din legea românească».

— Cine-i autorul?

— Nu-l dă cu numele...

— Eu cred că-i de pe la noi, fiindcă prea cunoaște bine dorințele oamenilor. Dar tu de ce stai așa cu pumnii strînși?

— Nu știu, mamă. De cîte ori simt o nedreptate pumnii mi se încheștează a revoltă.

— E semn bun, băiete. Și care-i cea mai mare obidă a sufletului tău?

— Faptul că aici la Rășinari, în mijlocul Daciei de-odinioară, eu mă găsesc la graniță.

— Poate vei apuca ziua cînd vei scăpa de această amărăciune. Dar ce zic eu, poate? Sînt sigură!

— Știi, ieri am fost la mormîntul lui Șaguna să ducem flori...

— Bine! Și cu cine ai fost?

— Păi, cu toți copiii de pe ulița noastră.

— Și le-ai citit și lor poezia?

— Da, chiar asta pe care ai auzit-o și dumneata.

— Nici lor nu le-ai spus autorul?

— Păi, dacă nu-l știu...

— Ei, puteai să te grozăvești și tu, spunîndu-le că a scris-o... Octavian Goga.

— Mamă, de unde știi?

— Din felul cum ai pus tu suflet cînd mi-ai citit-o.

— Vai, mi-e rușine.

— De ce? Poezia e frumoasă.

— Da, însă ți-am ascuns numele autorului.

— Nu era nevoie să mi-l spui. Ți se citea secretul în priviri și mai ales în strînsarea pumnilor.

— Chiar ți-a plăcut poezia?

— Mai întrebă? Mă bucură că avem un poet în familie. Dar să știi că nu cu pumnii răzbați peste Carpați, ci cu slova. Fă din poezia ta un pumn zdravăn, care să năruie toate granițele nedrepte și să bubuie munții pînă în măruntaiele lor.

— Am să te ascult, mamă dragă și scumpă. Dar nu mă spune celorlalți pînă nu prind și eu aripi.

— Bine. Să păstrăm acest secret între noi. Apoi mama își îmbrățișă copilul cu căldură, mîngîindu-i părul bălai și sărutîndu-l pe ochii de culoarea cicoarei

Evocare de
SILVESTRU PATIȚA

* Focuri aprinse primăvara de tineri pe dealurile din jurul satului, lîngă care se adună localnicii și petrec.

ÎNVĂȚĂTURĂ ȘI HĂRNICIE

Floricea Cotiră din clasa a VII-a a Școlii generale din comuna Bicleș, județul Mehedinți, pe lângă faptul că o pasionează matematica și scrie poezii, iubește nurele.

— Sînt ca niște copii, pe cît de jucăușe, pline de imaginație, vesele și prietenoase, pe ațta de sensibile și... supărăcioase. Dacă nu le dai «bună ziua» cînd treci, își fac tot felul de complexe, și nu mai au astîmpăr dacă nu te întorci să le răsfeți.

— Cum de-ai ajuns să le devii cu adevărat prietenă?

— Dar nu-s singura. La noi în școală majoritatea pionierilor sînt «crescători de animale», dacă se poate spune așa...

— Dacă ar fi să-i faci și pe alții să înțeleagă cum de-au devenit colegii tăi crescători de animale, cum ai începe?

— În primul rînd, beneficiem de o natură darnică și călduroasă; uitați-vă cum aburesc pămînturile arate și în-sămînțate. La noi pășunile și cîmpiile, grădinile și colinele sînt coplesite de aurul verde. Fără să vrei, te trezești înconjurat de păsări și animale.

— Bine, dar asta nu ajunge...

— Vreau să vă spun că nu există pionier care să nu fie și crescător de animale mici.

După ce spune aceste cuvinte, Floricea face o mică pauză, vrînd să-și aducă aminte parcă de ceva, pentru a preciza și mai bine lucrurile.

— Crezi, într-adevăr, că fiecare coleg de-al tău se pricepe și la animale?

— Altfel cum vă explicați că în comuna noastră ieșii și nurele, puicutele de munte și micarele, mîinii și vițeele, iepurii și bibilicile, porcii și păsările de apă sînt prietenii tuturor copiilor? Dar mai bine ar fi să precizăm un lucru: anume că la noi copiii învață să crească animale cum învață să devină electricieni, să zicem. Pe lângă faptul că toți părinții noștri sînt niște specialiști în această ramură, și avem ce învăța de la ei, la școală și la sediul C.A.P. avem ore speciale de însușire a cunoștințelor despre «arta» creșterii animalelor. Dacă vă uitați mai cu atenție, livezile comunei noastre au devenit adevărate «țărișoare» pentru păsările călătoare care au și început să vină; în copaci se află căsuțele îngrijite ca niște garsoniere, pe imașuri ciobănașii, își scot în fiecare dimineață oile la păscut și pe urmă vin la școală, iar la crescătoriile și fermele de vite, atît fetele cît și băieții își au și-și respectă cu strictețe un adevărat orar de activități: curățenia, hrana, încălzirea, îngrijirea fizică, gimnastica de înviorare, joaca sînt tot atîtea verigi importante din programul pe care-l desfășurăm în mijlocul animalelor mici.

— Cineva ar putea crede că vă și distrați...

— Să creadă. E adevărat că ne și distrăm. Numai că această distracție în forul ei principal înseamnă muncă și talent. Chiulangii și amatorii de jocuri gratuite, dacă n-au vocația hărniciei, n-au ce căuta nici aici. Agricultură, botanica, zoologia, fizica, chimia, matematica sînt laturi esențiale în cunoașterea și creșterea acestor animale. Or, cine nu le cunoaște?... Animalele mici, după cum se poate înțelege, cer și ele de la noi... învățatură și hărnicie.

Ion Cringuleanu

EXPEDITIILE „CUTEZĂTORII”

SPEONAUȚII DIN HALMEU

În vara lui '80, echipajul celor doisprezece pionieri-expediționari din Halmeu. Satu Mare, cu profesorul-comandant soseau și se instalau «la punct fix» în Munții Bihorului, în chiar «inima» celei mai renumite zone carstice din țara noastră, cu intenția de a realiza două obiective de o temeritate ieșită din comun: își propuseseră, mai întîi, să petreacă cel puțin cinci zile la 109—110 metri sub pămînt, iar apoi să încerce forțarea «sifonului» nr. 2 de la Avenul Negru din Poiana Ponor, încercare întreprinsă, de-a lungul anilor, de numeroase echipe de speologi maturi din țară și din străinătate, rămasă însă fără succes.

De cîțiva ani, o parte dintre pionierii de la Școala generală din Halmeu, constituiți în echipajul «Lanterna magică», în fruntea căruia se află profesorul de limba și literatura română Mircea Sfășie, au făcut din speologie preocuparea numărul 1 din timpul lor liber; de cîțiva ani se pregătesc necontenit se documentează temeinic în acest domeniu, se antrenează în scurte ieșiri de cîte 2—3 zile în zone carstice din apropiere, își confecționează singuri echipamentul necesar (ei sînt inventatorii unor blocatoare, mai bune și mai sigure decît oricare altele — spun specialiștii); de cîțiva ani, în fiecare vacanță de vară, efectuează, în această zonă, expediții care s-au soldat cu noi descoperiri de peșteri, cu noi performanțe speologice care le-au adus numeroase distincții (printre care și «Busola de aur» la cea de-a IX-a ediție a concursului nostru).

În acest context, cele două îndrăznețe obiective pe care și le-au propus pentru expediția din vara anului trecut apar ca ceva firesc. Firesc pentru ei, dar totalmente inedite pentru noi. Și, mai ales, extraordinar de greu de atins. Și totuși ei le-au realizat cu... brio.

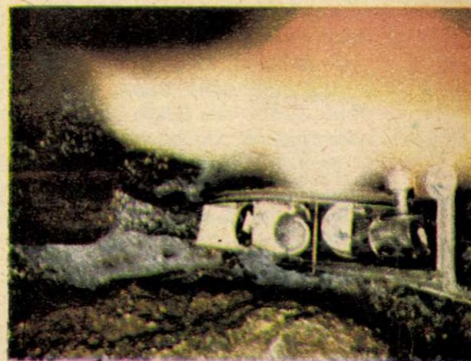
Dotati cu sute de metri de coardă împletită de ei, cu «celebrele» blocatoare, cu lanterne și lămpi de carbid, ba chiar și cu o microhidrocentrală portabilă (încă o invenție a acestor copii), cu un original telefon (cu un singur fir), cu cort și saci de dormit, cu tot ceea ce le era necesar, doi dintre ei — pionierii Victor Bura și Alexandru Maghiar, împreună cu profesorul comandant — coboară la 110 metri în peștera Gemănata (unul dintre renumitele și încă puțin cunoscutele subterane din rețeaua de peșteri Lumea Pierdută). Aici «locuiesc», fără nici o legătură cu cei de afară (care, de fapt, îi așteaptă pregătiți de orice intervenție la gura peșterii...), renunțînd la orice posibilitate de-a măsura scurgerea timpului, cinci zile și cinci nopți. E o experiență inedită, cu rezultate spectaculoase. Printre altele, se ajunge astfel la concluzia că, în subteran, timpul trece mai repede pentru om (după calculul celor trei, ei credeau că au stat în adîncuri doar patru zile, cînd stătuseră, de fapt, cinci) și că se doarme mai profund și mai mult, mai odihnitor, peșterile oferind astfel posibilitatea tratării unor afecțiuni, precum nevrozele.

Al doilea obiectiv le ia și mai mult timp, le cere eforturi și mai mari, dar, mai ales, dîrzenie și curaj. După cîteva încercări nereușite — după peripeții petrecute la peste 90 de metri sub pămînt, în labirinturile subterane, și care fac din acești copii eroii unui palpitant roman de aventuri —, celebrul «sifon» nr. 2 al Avenului Negru e forțat, e cucerit. Ei sînt astfel primii care reușesc să-l parcurgă și să descopere, în spațiile lui, o nouă peșteră, înscriindu-și astfel în palmares încă o performanță speologică de mare prestigiu, atestată ulterior de către specialiști.

Timp de 22 de zile, cît a durat expediția lor, cei doisprezece pionieri-speo-

nauți din Halmeu, împreună cu comandantul lor, s-au aflat și au trăit, clipă de clipă, la un pas de extraordinar. Zilele acelea, prin experiența densă și inedită cîștigată de-a lungul lor, au rămas, după cum mărturisesc în jurnalele de bord, cele mai frumoase și mai «pline» din viața lor. Atît de «pline», încît, deși s-au întors acasă tot copii, știu de-acum că sînt în stare de mult mai mult decît presupuneau ei înainte, că pot, dacă vor și dacă e nevoie, să realizeze, în orice împrejurare, lucruri la fel de mari și de importante ca și oamenii maturi.

C. Diaconu

Nota redacției

Apreciînd în mod deosebit rezultatele expediției pionierilor speologi din Halmeu, juriul republican le-a acordat trofeul «Cutezătorii». În același timp însă, ținînd seama de faptul că asemenea expediții speologice prezintă în unele momente un ridicat grad de pericolozitate,

juriul a recomandat ca în organizarea expedițiilor să se aibă în vedere măsuri severe de protecție și prevenire, măsuri ce vor fi subliniate și mai pregnant în regulamentul celei de-a XII-a ediții, 1981, a Expedițiilor «Cutezătorii».

În curînd veți putea cunoaște pe cîștigătorii marelui trofeu «Busola de aur», și ai celorlalte trofee!

BIBLIOGRAFIE (selectivă)

**BILETE PE ADRESA PRIETENILOR MEI;
ZIMBITI, VĂ ROG;
HAI ÎN LUNĂ;
BUNĂ SEARA;
DORLI, ARHITECTUL FIRELOR DE IARBĂ;
LUMEA ÎNTR-UN DEGETAR (sub tipar).**

*Cosii, dragii mei, nu uitați
să fiți buni.*

Lucia Olteanu

LUCIA OLTEANU

DESENE
ANIMATE

Cu un creion, simțitor ca un om, pictorul desenează pe rind tot ce-l trece prin gând.

O mânășă care face: «miau!»; o pușculiță plină numai cu «au»; două boabe de fasole îndrăgostite ascultând un concert pe capacul oalei care dă în fier; un elefant zburind ușor, elegant, din floare în floare, luat ucenic de-o albină, pentru polenizare (urgent, trebuie împădurit un continent).

Și ca la un carnaval, personajele trag unele pe altele, val după val. Doar că sala de spectacol e o simplă foaie de hîrtie, vie, în care pătrunzi fără bilet de intrare, foaia e lumea mare.

Atenție, a intrat în scenă un om fără pretenție, un clown care să uite de zilele triste, își schimbă, ca pe batiste, capul bun de socoliț cu cel pus pe șotii și pe glumit sau cu cel uituc și distrat, iar în dreptul inimii poartă afișul: «de închiriat».

Cine să fie noul personaj care face în jur atîta tapaj? E un pui abia ieșit din ou (poartă încă bucațele de găoace pe scăfîrlie), se interesează la un bou și la o mătușă rață așezată pe varză în farfurie dacă pentru noroc în viață se plătește chirie sau se dă cu împrumut, adică pe datorie?

Dar creionul arde la degete omul, ca și cînd ar fi băgat în priză, aruncă pe foaie surpriză după surpriză; sare spre noi o minge doldora de nervi, ca un lup ținut în cușcă. Dacă o atingi, te mușcă. Norocul nostru, lingă creatura asta incomodă a apărut o miriapodă invidioasă pe fotbaliști. Ca și ei, concentrîndu-și întreaga valoare în picioare, e o omidă harnică

nevoie mare, toată ziua bate step cu cele zece perechi de picioare.

Pierdut în rețeaua asta de-nîmplări, pîlpie un punct, un om mărunț, care-ntr-o legăturică duce în spinare pămîntul cel mare (în loc de toiag se sprijină de o floare).

Toate născocirile astea sar de pe foaia de hîrtie drept în cutia cu acuarele, precum în capul blond al copiilor, puii de rîndunele, apoi, pline de culori ca o brezaie, încep călătoria prin odaie.

Desenatorul, pe neașteptate născuți de curînd, începe să-i dojenească blînd. Dar ei să se cumințească nici gînd. Ba fac horă și i se adună deasupra capului — coroană de scorneli tandre și caraghioase, ca-n visele frumoase. Omul caută să se apere cu mîinile, dar n-are scăpare. Încearcă să le sperie cu o gumă, cu o uitare, dar ele, pui alinați, i se ascund prin sprîncene, prin buzunare, după o manșetă, după

un rever și așa iese la iveală că desenatorul este chiar Gulliver.

De fapt, el, purtînd pe cap și pe brațe atîtea năzdrăvăni, e și pom de Crăciun doldora de jucării, nu de cumpărat, ci de visat și nu numai pentru copiii cuminți, dar și pentru părinți. Privindu-l, chiar decembrie devine april și din orice om, fie cît de bătrîn, ne face semne un copil.

Desenatorul se trezește din joacă și din visare și suflă ușurel spre rojul de omuleți să se ducă spre lumea mare, așa cum suflă în puf de pădăii, ca să-i înveselești pe copii.

Dar picurii de viață desenați sînt sfîșii, cu degetul încearcă depărtarea, așa cum încercați voi, gîdilați de răceala apei, marea.

Apoi urmează încolonarea în șiruri lungi indiene, după cum povestesc întîmplări de fiecare zi sau basme cu Cosînzene.

Întîmplările se adună pe vîrste, pe nuanțe, pe sentimente și formează un fel de buchete, mai bine-zis continente, cu etichete: bune pentru copii, bune pentru furnici, ba uneori și pentru bunici.

Aceste trenuri cu un număr limitat de vagoane, zboară prin fața noastră sub formă de filme pe ecrane. Aveți grijă, copii, ca această scurtă întîlnire, clipa trecerii pe ecran, să nu fie o dezamăgire pentru omuleții desenați, stați cuminți, să nu-i speriați!

CASA

Voi știți că orice casă, ca orice floare, trebuie îndreptată spre soare?

Pentru oameni căldura, temperatura, nu-i doar o problemă de energie, ci mai ales de fantezie. Caselor, ca să le aperi de intemperii, le cumperi pălării. Dar sub streșina mică — o știe orice furnică — așezi și un cuib de rîndunică. Chiriașele rînduncii fie mari, fie mici, toată ziua ciripesc și, simțitori cum sîntem, ne încălzesc.

Problema temperaturii în familie o mai reglați copii și voi, cînd aduceți de la școală anumite note: un patru, un doi...

Cînd faci pentru casă un proiect, asta o știe și un copil nu numai un arhitect, trebuie să respecți un tipic, nu poate fi concepută o locuință în care să nu prevezi și un loc pentru pisic. Ba unii renunță la un coridor, ca să creeze spațiul pentru Azor. Purcelor durduii, li-niștiți-vă, n-o să le duceți dorul, în apartament rolul lor îl joacă, cu mare talent, unii copii.

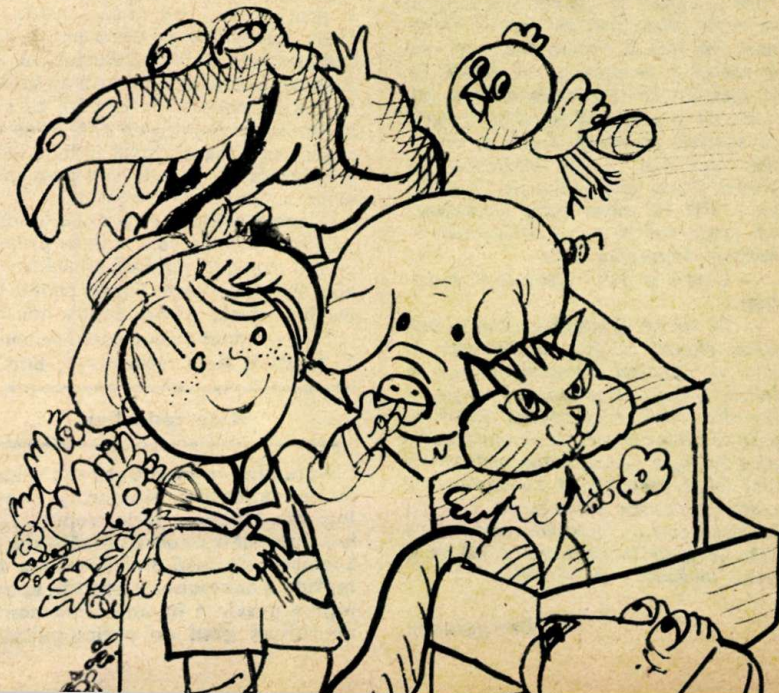
Dar pe crocodili, girafe sau elefanți nu-i puteți aduce plocon, nu încap în balcon, nici în baie, nici chiar în odaie. Nu e cazul să invitați aici, sub pretextul că sînt mici, un lăntșor de furnici, că doar casa nu e Arca lui Noe, pentru sfîntul Sisoe!

În casă se îndesă ca într-un geamantan: ibric și pisic; cîteva pietricele, un melc, o pleopă de sidef și alte asemenea averi care se numesc amintirile unei veri: un șifonier din lemn de pădure (au mai rămas agățate de el cîteva mure); pentru vise frumoase busuioac; pentru certuri un cît de modest loc; nu uitați, sentimentele calde nu se țin în frigider, ci în altă parte și apoi în casă puteți aduce cît de mult vreți, cai verzi pe pereți, pot fi și violeți sau roz, dar mai aruncați-le cîte o mină de orz, merită, în lipsa unui aeroplan, vă mai plimbați cu ei pe tavan.

Casa e mărginită de trotuar (un fel de hotar) și de stradă, unde zi și noapte are loc o paradă; trec mașini, căței și alte patrupeze. Să te miri că biata casă amțește atît de repede?

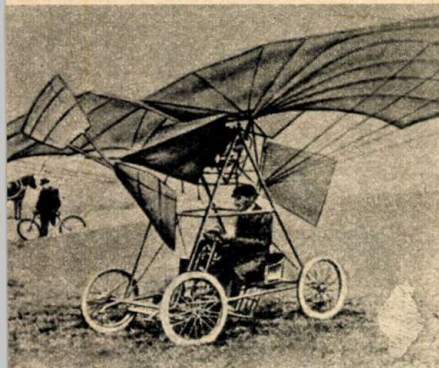
Casa cu etaje, aidoma unui pom, e doldora de cuiburi, iar noaptea, plină de somn. În zori de zi se aud ciripind în cuiburi numai și numai copii.

Știm că joaca e frumoasă, dar faceți un mic sacrificiu, copii, și mai veniți pe acasă, fie și numai pentru masă.

ORIZONT ȘTIINȚIFIC

DIN TAINELE
VIEȚII

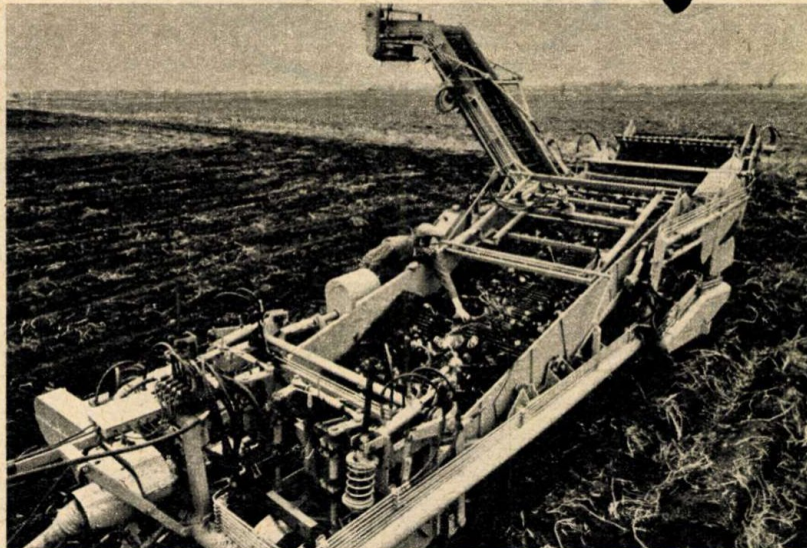
O istorie corectă a aviației mondiale nu poate fi concepută decât cu respectarea cronologiei impuse de o mare realizare, care a revoluționat zborul mecanic: aparatul realizat în 1906 de inginerul Traian Vuia. Dacă Ader a construit primul avion, dacă frații Wright au făcut cel dintâi zbor cu un avion catapultat, Vuia, detașat ferm de înaintașii săi, a realizat **primul avion care s-a ridicat în aer folosind numai mijloacele instalate la bordul aparatului.**

Să ne amintim faptele: la 18 martie 1906, pe cîmpul de la Montesson în Franța, lângă Versailles, un culezător reușește, pentru prima dată în lume, să se ridice în aer fără catapultare, cu un aparat construit de el însuși, folosind numai forța motorului de la bord.

Copil de țaran, Train Vuia s-a născut la 29 august 1872 în satul Surducul-Mic din apropiere de Lugoj. Pasionat de problemele zborului, s-a străduit patru ani să construiască ciudata sa mașină de zburat, care avea să deschidă o nouă eră în tehnica aviației mondiale. Într-adevăr, toate aparatele construite mai târziu au urmat principiile elaborate de inventatorul român.

În fotografie vedem aparatul care a uimit lumea acum șaptezeci și cinci de ani. Este un monoplan cu elicea de 2,20 m, care face 450 de ture pe minut. Aripile au 7 x 2,20 m. Motorul este de 20 CP. Greutatea totală: 240 kg. Aparatul se deplasa pe patru roți de bicicletă. Instantaneul este luat în momentul în care Vuia, aflat la manșa aparatului, pornea în memorabilul său zbor.

ION MUNTEANU

În folosul agriculturii

În căutarea celor mai productive mașini agricole, specialiștii englezi au creat-o pe aceea din imagine, numită RU 460. Ea poate recolta cartofi, morcovi, ceapă și chiar bulbi de flori. Productivitatea ei este de 0,4 ha/oră.

Operațiunile executate de mașină sînt comandate hidraulic și controlate cu ajutorul electricității de către mecanicul care o conduce. Mașina selecționează legumele de alte vegetale și le curăță de pămînt, în care scop dispozitivele ei pot fi ajustate după nevoie.

MAI REPEDE CA LUMINA

Conform teoriei lui Einstein, publicată în 1905, părea stabilit că nici un corp material nu se poate deplasa cu o viteză superioară celei a luminii. Într-adevăr, căutările intense ale cercetătorilor naturii nu au putut pune în evidență decenii în șir astfel de viteze.

Iată însă că recent au fost descoperite corpuri cerești care străbat universul cu viteze întrecînd de zece și douăzeci de ori viteza «limită». Verificări repetate i-au făcut pe mulți specialiști să accepte în cele din urmă această realitate: în patru cazuri pînă în prezent, observarea **quasarilor** a pus în evidență deplasarea unor corpuri cosmice cu peste 300 000 km/s. Quasarii sînt surse cosmice radio

și luminoase, compozite, mult mai mici decît galaxiile. Ei bine, în patru cazuri pînă acum s-a observat că elementele care compun **quasarul** se depărtează unele de altele cu milioane de kilometri pe secundă.

Pînă în prezent, nu toți specialiștii acceptă drept incontestabile observațiile amintite. Au fost elaborate numeroase ipoteze care ar putea să explice fenomenul drept o eroare, drept o iluzie — dacă nu optică —, atunci datorată metodelor de observare înseși. Cum însă nici aceste ipoteze nu au putut fi încă verificate, observațiile își păstrează actualitatea, pledînd încă o dată pentru înființarea formelor de existență și de mișcare ale materiei.

Atunci cînd este vorba despre minerale, natura își toarnă creațiile în creuzetul unor date fizico-chimice precise și fără dubiu. În esență ea procedează la fel atunci cînd își «proiectează» creațiile biologice — plantele și animalele. Numai că aici trebuie să țină seama de datele a două sisteme: pe de o parte, de cel al factorilor de mediu, pe de alta, de cel impus de condiția vieții. Creațiile de acest fel trebuie să fie viabile, să dispună de datele necesare pentru a trăi, a se dezvolta, a realiza fotosinteza (în cazul regnului vegetal) sau asimilația-dezasimilația (în cazul celui animal), a se reproduce. Fără a corespunde ambelor sisteme, nici o încercare a naturii nu va prinde viață, nu va dăinui. Cea mai mică «eroare de calcul» în «proiectarea» unei făpturi va face să eșueze încercarea și cea mai neînsemnată modificare a condițiilor de mediu va duce la stingerea speciei. Animalele preistorice au fost victime unor asemenea modificări.

1. Pterosaurul a fost prima vertebrată cu aripi. Corpul specific reptilei se distinge limpede. El măsoară 60 cm, iar coada 2 m.

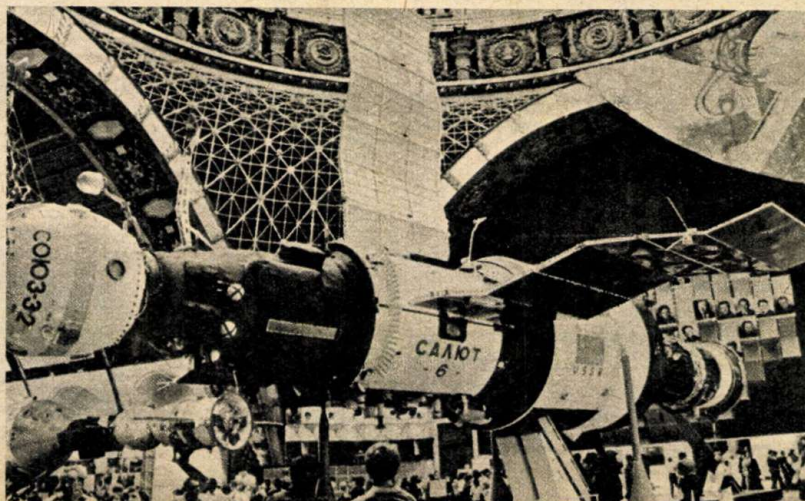
2. Carnivore sau nu, animalele intrau adesea în conflict, apărîndu-și terenurile de vînațoare sau «pășunab» de năvala oricărui intruș.

LABORATOR SPAȚIAL

Recent s-a încheiat cu succes zborul spațial realizat de un cuplu internațional: sovieticul Vladimir Djanibekov și mongolul Jugderdemidin Gurragea. Pornind de pe Terra cu nava «Soyuz»-39, ei și-au desfășurat activitatea la bordul laboratorului spațial «Saliut»-6. Aflat în serviciu de trei ani și jumătate, acest campion al spațiului circumterestru a găzduit numeroase echipe de cosmonauți. Laboratorul este aprovizionat periodic, folosindu-se navele-cărâuș automate «Progress». Trei «aripi» purtătoare de baterii solare furnizează energie stației orbitale. Printre înzestrările «de vîrf» de la bordul ei se numără și o cameră de luat vederi cu șase obiective, aparat cu multiple utilizări în cercetarea scoartei terestre și a spațiului cosmic.

În imagine: «Saliut»-6, admirat într-o expoziție a realizărilor tehnice sovietice.

JUANA

În fiecare dimineață, Juana se trezește foarte devreme. Își strânge în grabă așternutul — o împletitură din pai, adusă tocmai din sătucul ei din munții Anzi —, își răcorește obraji cu apă rece și se îndreaptă spre bucătărie. Până se trezesc toți ai casei, fetița așază masa și le pregătește micul dejun. Apoi se va ocupa de cei doi copii ai stăpînului casei, pentru a-i pregăti de școală. Abia după aceea Juana va trebui să rezolve celelalte treburi pe care trebuie să le termine pînă la amiază: să pornească spre magazine după cumpărături, să se ocupe de curățenia casei, să așeze în ordine fiecare obiect din camera celor doi copii ai stăpînului ei, să spele vasele, să curețe zarzavaturile... Are mult de lucru, și spre sfîrșitul zilei simte cum oboseala i se cuibărește în tot corpul, iar minulele muncite încep să-i tremure. Cele mai neplăcute i se par după-amiezele în care cei doi copii, întorși de la școală, se joacă cu mingea. Atunci Juana trebuie să alerge să le-o aducă din locurile unde este aruncată de copii. De zeci și zeci de ori. Uneori ar vrea și ea să se joace, dar nu are voie pentru că ea este «cria». (În limbajul oamenilor din orașele sud-americane, «cria» este persoana a cărei ocupație este aceea de a îngriji copiii.) Juana a început să facă această muncă încă de la șase ani. Nimeni din familia Juanei n-a vrut ca ea să plece de acasă, din satul ei. Mama a plîns tot drumul în autobuzul cu care a adus-o pe fetița la oraș. Dar n-au avut ce face. Cu toate că părinții munceau de dimineață pînă seara, veniturile erau mici, iar puținele roade ale ogorului nu îndestulau ne-

voile familiei. Tot sărăcia a făcut ca pentru Juana, ca pentru mulți alți copii din satul ei, școala să rămînă doar un vis.

Seara, după ce termină treaba și-și așază din nou mica împletitură din pai într-un colț din încăperea, Juana se pregătește de culcare. Pînă adoarme, gîndurile îi zboară departe, la ai ei, la copiii cu care zburda pe întinderile platourilor pe care pășteau puținele animale ale sătenilor. Se gîndește la

căsuța lor în care, seara, se aduna întreaga familie. A doua zi, dimineață, Juana se va trezi și va începe din nou aceeași muncă, iar pe chipul ei trist se vor așterne din nou urmele oboselii.

Juana trăiește în orașul Cuzco și este unul din milioanele de copii ai lumii care, deși aflați la o vîrstă fragedă, sînt nevoiți să-și câștige singuri existența zilnică. Ei pot fi întîlniți atît în țări aflate în curs de dezvoltare cît

și în țări capitaliste industrializate. Statisticile arată că numărul copiilor sub 14 ani, care lucrează în cele mai diferite domenii — adesea în mediu toxic sau în munci cu un grad ridicat de pericolozitate — se ridică la peste 52 de milioane.

Jucării

Pretutindeni, copiii iubesc jocul și le place să-și construiască jucării. Cu mijloace dintre cele mai simple — o cutie de tablă și patru roți de argilă arsă — cei doi copii, care trăiesc în zona saheliană a Africii, și-au construit un ingenios cărucior. Mii și mii de astfel de jucării — rod al creativității copiilor din întreaga lume — au făcut obiectul unei expoziții internaționale organizată la Paris, sub egida UNESCO.

Rodrique, Felix și încă 700 de milioane

Din pragul căsuței aflate în apropierea lacului Nyassa, în care locuiesc Rodrique și Felix, împreună cu mama lor, se pot vedea de jur-împrejur lanurile de floarea-soarelui și porumb, plantațiile de orez, bumbac și tutun ale sătenilor. Cei doi băieți cunosc bine fiecare cultură, fiecare semănătură și pot spune oricînd, aproape cu precizie, dacă recolta va fi bună sau nu. Pentru că

atît Felix cît și Rodrique, ca și mulți alți copii din sat, sînt muncitori agricoli. Se scoală în zori și, împreună cu mama lor, merg să lucreze cu ziua. Parcela lor e foarte mică și, oricît ar lucra-o de bine, nu dă o recoltă prea mare. Uneori, cînd ploile se lasă așteptate, la vremea culesului abia scot semințele pentru semănătura viitoare. De aceea sînt nevoiți să lucreze din zori și pînă în seară, împreună cu mama lor, pe la cei din satul lor și la cei din satele apropiate. Deși au trecut de mult de vîrstă învățării alfabetului, cei doi băieți au rămas neștiutori de carte. Nici mama lor nu știe nici să se iscălească, asemenea majorității sătenilor. În țara lor, Malavi, situată pe continentul african, cu toate că se depun eforturi pentru a se construi școli, pentru a se pregăti profesori, numărul neștiutorilor de carte a rămas încă foarte mare, asemenea locuitorilor din cele mai multe țări aflate în curs de dezvoltare. Dar Rodrique și Felix sînt numai doi din cei peste 200 de milioane de copii neștiutori de carte ai lumii; sînt numai doi dintre cei circa 700 de milioane de copii care trăiesc în satele țărilor în curs de dezvoltare. Problemele lor sînt asemănătoare cu cele ale milioanele de fete și băieți care trăiesc în sărăcie absolută. Și în timp ce

sute de milioane de copii ai lumii sînt lipsiți de bucuria de a trăi o copilărie adevărată, zbatîndu-se în nevoi, lipsiți de hrană, de școli, de cea mai elementară asistență medicală, în timp ce milioane de vieți de copii cad secerate de foame și boli, în lume se cheltuiesc sute de miliarde de dolari pentru înarmări.

Dacă numai o mică parte din cele 550 de miliarde de dolari cheltuiți în anul 1980 pentru arme ar fi fost afectați acoperirii nevoilor copiilor lumii, Rodrique, Felix, Juana, ca și milioanele și milioanele de semeni ai lor, s-ar putea bucura cu adevărat de frumoasa vîrstă a copilăriei.

E. ROȘCA

AGENDA CENACLULUI „Cutezătorii“

Sedinta de lucru a cenaclului „Cutezătorii“ din 26 martie a.c. a însemnat, mai mult decât în alte dăți, un dialog strins între „creație și critică“, o adevărată dispută între emoție și luciditate, între aspirație și confirmare. De data aceasta, în „competiția“ afirmării s-au prezentat la pupitrul lecturii, cu egală rezistență, atât poezia cit și proza. Au citit poezii **Cristina Ștefănescu, Anita Dragomirescu, Raluca Sălișteanu, Alice Stoica, Daniela Mirea, Cornel Vrinceanu și Iulian Pop.** Un deosebit succes a fost înregistrat de proza celor doi «concuranți»: **Cristina Stamate**, care a citit schița «Taina» și **Andrei Peicu**, autorul povestirii «Făgașul». **Luminița Pană, Almira Negoiescu, Cornel Vrinceanu și Alin Georges-cu** (cîțiva dintre cei mai... curajoși critici pionieri) au adus substanțiale observații privind atît realizarea artistică cit și cea a conținutului din lucrările citite.

În cenaclu, poetul **Mihai Negulescu** a citit un ciclu de poezii din noul său volum adresat copiilor, primit cu viu interes de către cei prezenți.

Au mai participat scriitorii **Călin Gruia, Costache Anton, G. Chiriță, G. Albu Gral, Dumitru M. Ion, Carolina Ilica, Ion Crînguleanu.**

Următoarea sedință a cenaclului „Cutezătorii“ va avea loc în ziua de 16 aprilie, ora 9,30 la sediul redacției, și se înscrie în cadrul acțiunii «Tot înainte».

JURNALUL Olguței

● Pentru că a venit, în sfîrșit, primăvara, după ce ne-am aranjat îmbrăcămintea și încălțămîntea de iarnă, după ce am ajutat-o pe mama la curățenia generală, ce-ai zice să ne ocupăm puțin și de florile din apartament? Voi căuta deci să vă sugerez cîteva idei de îngrijire și păstrare a lor.

● Înclocuiți urgent ghivecele ciobite sau numai crăpate. E de preferat să nu le înveliți nici cu poleială, nici cu hîrtie creponată, ca să permitem și pămîntului să respire.

● Schimbați pămîntul de la suprafață, acoperind bine rădăcinile sau bulbii, altfel florile se vor usca.

● Dacă vi se pare că pămîntul din ghivece s-a uscat prea tare și că apa îl traversează prea repede, cufundați ghiveciul într-un vas cu apă și lăsați-l așa 10—15 minute. «Baia» le va prinde bine florilor.

● Frunzele lucioase ale plantelor ornamentale s-au prăfuit în timpul iernii. Curățați-le pe rînd cu o cîrpă uscată, mușată în puțină glicerină.

● Nu uitați că locul ghivecelor trebuie să rămîna același de la început.

● Este de preferat ca fiecare ghiveci să fie așezat într-o farfurioară sau pe un suport adecvat, ca să aibă unde să se scurgă surplusul de apă. După unii specialiști, e mai bine chiar ca udatul să nu se facă direct în ghiveci, ci să se pună apa în farfurioară, de unde pămîntul o va absorbi treptat.

● Și încă un sfat: apa cu care udați florile să aibă temperatura camerei.

Cu drag,

Olguța

Un milion de prieteni

«ATLETI FĂRĂ GLORIE». Iată una dintre cele mai interesante scrieri sosite la dezbaterile noastre. Sper că rîndurile lui **V. Tiberiu**, clasa a opta, Brașov, să fie o surpriză plăcută pentru toți! Să-l ascultăm. Eu mi-am permis doar să-i dau un titlu:

ATLETUL... CU GLORIE!

Unii colegi, după ce au citit cele tipărite în rubrica «Un milion de prieteni» din numărul 14 al revistei, au sărit pe mine spunînd «bătăușul ăsta ești tu, despre tine e vorba aici!». Lucrurile nu stau chiar așa pentru că eu nu obișnuiesc să fumez, dar eu am fost foarte impresionat văzînd că băiatului care v-a scris îi este rușine că a fugit din fața unui bătauș. Eu nu m-am gîndit niciodată că atunci cînd mă port urît cu un coleg și chiar îl ameninț el se poate simți atît de rău, adică speriat și umilit. Eu de acum înainte n-o să mai vorbesc cum nu trebuie și nici n-o să mai ridic mîna la nimeni. Eu mă voi ține de cuvînt.

Iată un băiat care, în ciuda defectelor pe care le are, e sincer și găsește puterea de a le recunoaște. Admirabil, Tiberiu! Nădăduim să nu uiți ceea ce promiți și să devii un atlet cu... glorie!

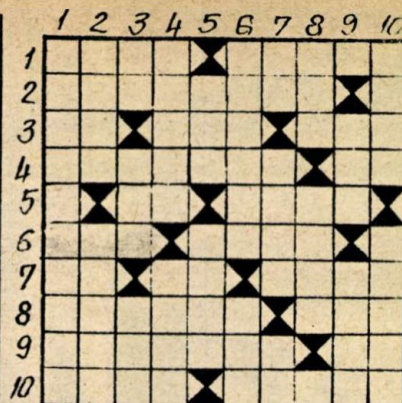
Stimați cititori, așteptăm noi scrieri în cadrul dezbaterii noastre începute în nr. 14.

ȘI ACUM, PE SCURT:

● Lui **Viorel Stoica**, cl. a șaptea, Gherșani — Buzău: Dragă prietene, nu încape nici o îndoială: tovarășa profesoară de engleză a procedat foarte bine «ascultînd tema de acasă». Ce-ai fi vrut să asculte?! ● **Ancăi Păunescu**, cl. a șaptea, Șc. gen. nr. 5, Craiova: Ai dreptate, dar asta nu înseamnă că **Sorin T.** trebuie să aștepte la nesfîrșit «ajutor». Îi invit să-i fie clar că întreaga răspundere pentru felul în care se poartă îi revine lui, iar «metoda de a se îndrepta» tot el o cunoaște cel mai bine. Dacă nu-și vede de treabă, îi vom publica numele întreg! ● **Liliane Deac și Mirelei Popa**, cl. a patra, Șc. gen. nr. 4, Tîrnăveni-Mureș: Îmi scrieți că problema compusă de **Luis Funar** (cîștigător de olimpiadă de matematică și campion republican de gimnastică), apărută în reportajul pe care i l-am dedicat în nr. 12 al revistei, «nu are o soluție bună». Problema constă în găsirea vîrstei pe care o împlinește un elev în 1981, ținînd seama că ea este egală cu suma cifrelor anului de naștere. Voi ați calculat corect că s-a născut în 1958, deci $1 + 9 + 5 + 8 = 23$ de ani, totuși obiectați că «soluția nu e bună intrucît un elev nu poate avea 23 de ani». Recunoșc că sînteți înzestrate cu un ascuțit spirit de observație — dar dacă e vorba de un tînăr muncitor care este elev la liceul seral?

„Ov. Z

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea «Un milion de prieteni».

TIMPUL FLORILOR

ORIZONTAL: 1) Liliacee cu flori albe, strălucitoare și miros foarte puternic (sing.). Pom roditor cu flori albe. 2) Musetel. 3) Miroș. Gura lui e o... floare. Copăcel de pădure cu flori albe, așezate în umbrelă și cu fructe comestibile. 4) Are flori albe, roz, violete sau albastre, frumos mirositoare, așezate ciorchine în virful tulpinii. Ultima floare! 5) Îndoită. Stînjenele. 6) Tesătură de proveniență orientală. Împodobit cu flori de pietre scumpe. 7) Flori de gențiană! M-am înțepat într-un spin! Capacitatea de a mirosi. 8) Uleiuri volatile extrase din flori (sing.). Ca albastrele în serile senine. 9) Moși. Pe ramuri. 10) Măiestria japonezilor care practică ikebana, aranjînd cu mult rafinament florile. Răsărit.

VERTICAL: 1) Plantă din familia compozelilor, care înfloarește toamna tîrziu, cu o înflorire mare și bogată, în culori foarte variate. 2) Trandafir. Floare de primăvară. 3) Noroi. Florile dintr-un tablou de Luchian (sing.). Răsărit. 4) Plantă erbacee cu flori multicolore utilizată în medicină. Insulă lîngă Brazilia. 5) Nai (pop.). Rapid. 6) Plantă cu frunze spinoase și cu flori roșii. Anul geofizic internațional (abr.). 7) Ieși! Eroare. Cămașă înflorată. 8) Se încarcă primăvara de flori. Pieptar tîrînesc. 9) Mare amator de zmeură. Arbori fructiferi cu flori albe, parfumate. 10) Adăpost pentru răsadurile de flori, care sînt mutate în parcuri și grădini odată cu venirea primăverii. Pat pentru... flori.

DICTIONAR: ANNA, NEI

Din opt în opt

Pornind de la o anumită căsuță și citind de fiecare dată a opta literă în sensul de deplasare al acelor de ceasornic, veți afla numele unei reviste citite de toți pionierii.

Glopoțelul

Un clopoțel voios ridică
Argintul lujerului sus.
Ce bine-mi pare — vrea să zică.
Azi primăvara v-am adus.

RADU URSULESCU

CLUBUL LOGICIENILOR

Prezintă prof. univ. dr.
EDMOND NICOLAU

RĂSPUNS LA PROBLEMA DIN NUMĂRUL TRECUT

$((3!))! = 720!$
 $720 \times 719 \times 718 \dots 100$. Dar acest număr este mai mic ca produsul $100 \times 100 \times 100 \dots \times 100$, luat de 620 de ori; adică, 100^{620} . Cum $100 = 10^2$, înseamnă că numărul căutat e mai mare de $10^2 \times 620^2 = 10^{1240}$, deci, într-adevăr, e un număr care se scrie cu mai mult de 1 000 de cifre în sistemul zecimal.

— DRAGĂ MIHĂIȚA, M-AM SIMȚIT
MÎNUNAT, NU VOI UITA
OSPITALITATEA TA...
ÎN VACANȚA MARE
ESI! INVITAȚUL MEU!!!

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr:
ION CRÎNGULEANU
Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMĂȘ

Redacția: Piața Scintei nr. 1.
București 33. Telefon: 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scintea»
TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENT: prin oficiile și agențiile
P.T.T.R. Cititorii din străinătate
se pot abona adresîndu-se la
ILEXIM — departamentul export-
import presă P.O.B. 136—137 telex:
11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

Index 41633

ÎNȚILNIRE ÎN SPAȚIU

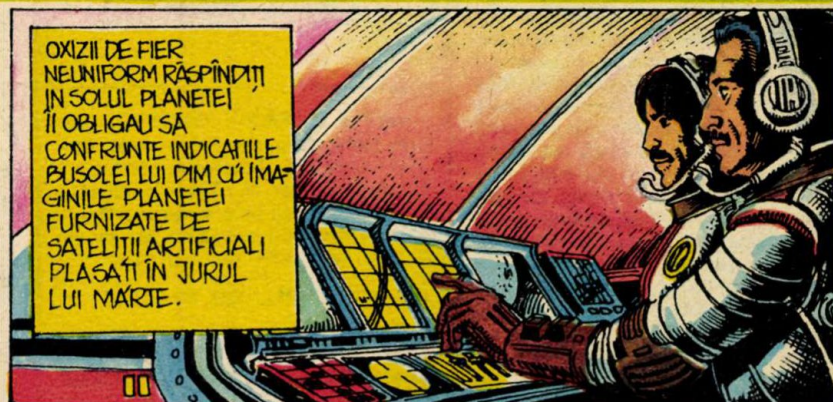
Scenariu: Horia Aramă
Desene:
Valentin și Liana Tănase
PARTEA A DOUA

Episodul 5

ÎN FRUNTEA UNEI COLOANE AUTOPURTATE, NIC PORNEA SĂ EXPLOREZE ZONA POLARĂ NORDICĂ.

OXIZII DE FIER NEUNIFORM RĂSPÂNDIȚI ÎN SOLUL PLANETEI ÎI OBLIGAU SĂ CONFRUNTE INDICAȚIILE BUSOLEI LUI DIM CŪ IMAGINILE PLANETEI FURNIZATE DE SATELITII ARTIFICIALI PLASAȚI ÎN JURUL LUI MARTE.

ZILELE ERAU SCURTE ÎN ZONA POLARĂ. LA APUSUL SOARELII EXPEDITIONARIIL ÎNȚINEAU „CORTUL” - O ADEVĂRATĂ CAZEMATĂ GONFLABILĂ OCROTITĂ DE „CORT” ÎȘI PUTEAU SCOAȚE UNEORI COSTUMELE SPAȚIALE, LĂȘINDU-ȘI CORPUL SĂ RESPIRE.

ÎNTR-O NOAPTE SE DEȘTEPTARĂ ÎN SUNETELE ASURZITOARE ALE PAZNICULUI ELECTRONIC.

CE S-A ÎNȚIMPLAT ?

O FIGURĂ ÎN DOMUL PORTATIV...

ÎNTR-ADEVĂR CORTUL PREZENTA O MINUSCULĂ SPARTURĂ.

REPEDE, COSTUMELE SPAȚIALE !

SĂ NU FI NIMERIT VREUN METEORIT ?

NU VĂD NICI URMA DE AȘA CEVA.

ATUNCI ROBOTUL !

ROBOTUL MARTIAN ?

E LA LOCUL LUI MAI PASNIC CA NICIODATĂ.

ATUNCI ?

UN AL DOILEA ROBOT !

ÎNȚI SĂ NE PUNEM LA ADĂPOST, APOI VOM CERCETA.

(Va urma)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

DIN SUMAR

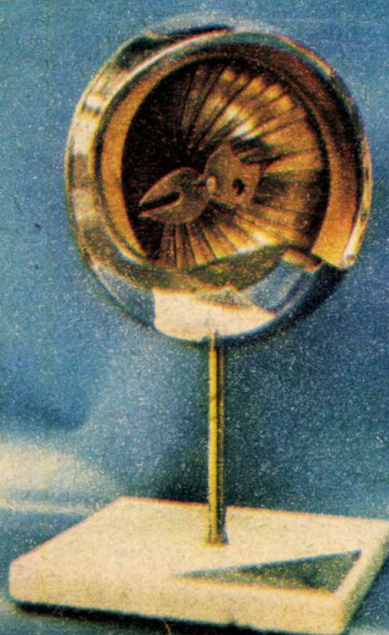
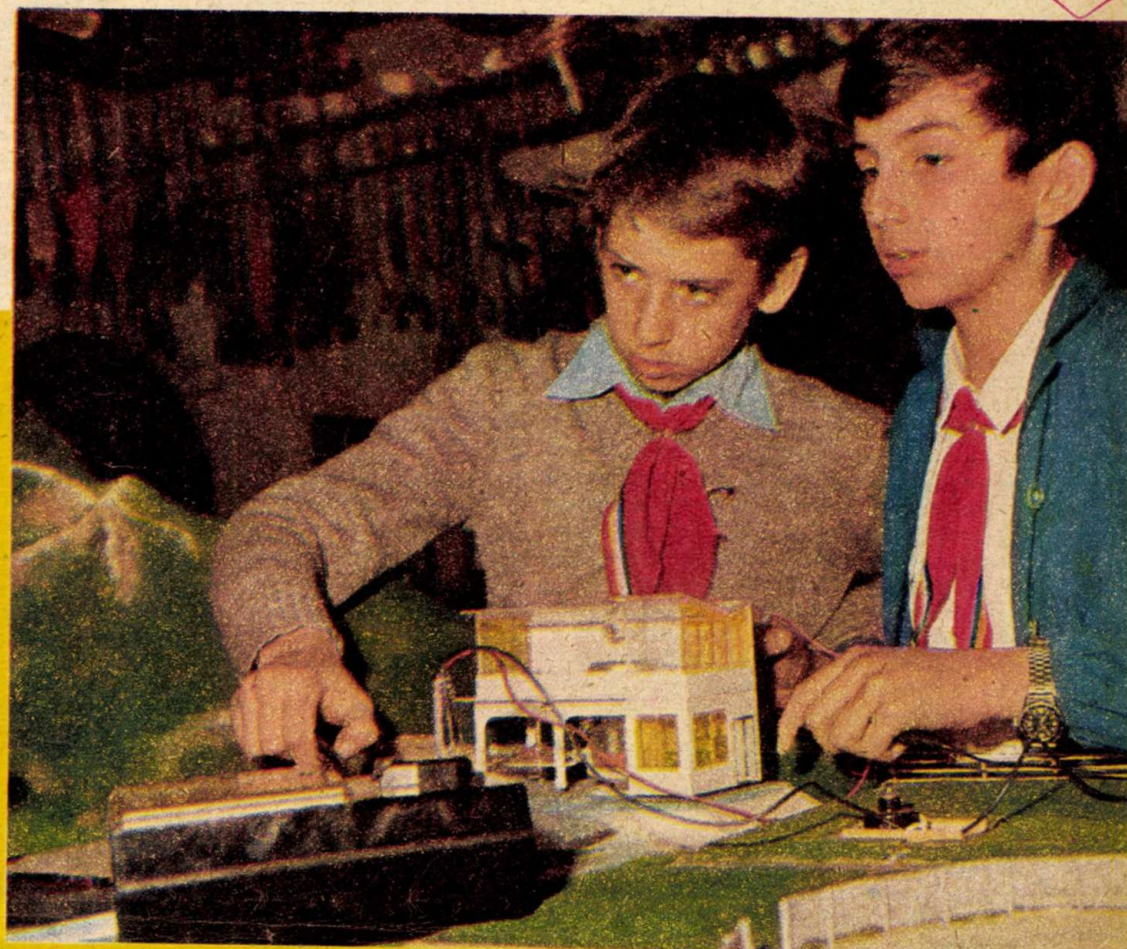
- PIONIERII CINSTESC GLORIOASA ANIVERSARE A FĂURIRII PARTIDULUI.
- ȘTAFETA GENERAȚIILOR
- REZULTATELE CONCURSULUI «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII», EDIȚIA 1980.

Ceea ce vedeți în imagine nu este o jucărie, ci macheta microcentralei electrice pe care automaticienii și modelisții de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Brașov o vor construi pe malul pîrlului care trece pe lângă satul lor de vacanță denumit «Poiana Soarelui»! În acest fel, va fi autonom din punct de vedere energetic!

17

JOI, 23 APRILIE 1981,
ANUL XVI (NR. 708)

MARELE TROFEU TRANSMISIBIL «BUSOLA DE AUR» — PENTRU CEA MAI REUȘITĂ EXPEDIȚIE, PENTRU CELE MAI COMPLEXE ȘI MAI VALOROASE INVESTIGAȚII ȘI CULEGERI DE MATERIALE A FOST ACORDAT ECHIPAJULUI «SPERANȚA», ȘCOALA GENERALĂ OREAVU, BUZĂU, COMPUS DIN:

Nagiț George
căpitan

Galbenu Costel
secund

Călinescu
Valentin
istoric

Nagiț Margareta
reporter

Poselt Robert
geograf

Ciobanu Rafael
geolog-desenator

Strutu Emil
sanitar

Bercan Marian
bucătar

Crețu Romică
etnograf

Mihalcea Vasile
botanist

Eftenaru Gh.
etnograf și
botanist

Prof. Nagiț Ionel

(Palmaresul Integral, în pag. 6—7)

La mai puțin de o săptămână de când a fost prezent în mijlocul lucrătorilor ogoarelor din mai multe județe din partea centrală a țării, în cursul zilelor de 16 și 17 aprilie, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, președintele Republicii Socialiste România, a efectuat noi vizite de lucru în unități agrozootehnice și industriale din județele Argeș, Sibiu, Olt și Teleorman.

Secretarul general al partidului s-a aflat din nou în unități agricole cooperatiste și de stat — pentru a urmări la fața locului cum se desfășoară campania agricolă de primăvară, cum se acționează ca toate sectoarele acestei ramuri de bază a economiei naționale să-și îndeplinească integral și la indicii de calitate și eficiență sarcinile stabilite de Congresul al XII-lea al partidului.

Pregătită din timp, condusă de cadre competente, de specialiști și activiști, dispunând de o puternică bază tehnică, cea mai importantă campanie agricolă a anului a cuprins fiecare sat. Îndeplinirea și depășirea obiectivelor stabilite în planul pe acest an privind dezvoltarea producției agricole, încheierea la timp a însămînțărilor prin utilizarea rațională a bazei tehnico-materiale și a forței de muncă are — așa cum s-a arătat de la tribuna înaltului forum al țărănimii noastre — o însemnătate deosebită în bătălia pentru piinea țării. Fiecare zi, fiecare oră cîștigată, acum, la vîrf de campanie, înseamnă un spor de recoltă, producții mai mari și mai bune pentru satisfacerea cerințelor sporite de consum ale populației, mai multe materii prime pentru industria prelucrătoare precum și excedente pentru export. Tocmai pentru aceea, conducerea de partid și de stat, personal tovarășul Nicolae Ceaușescu, urmăresc ritmurile în care se desfășoară activitatea oamenilor muncii de pe ogoare, felul în care unitățile zootehnice își desfășoară activitatea în acest sector al agriculturii cu efect direct asupra nivelului de trai.

În toate cele patru județe vizitate, tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost primit cu deosebită dragoste și căldură de oamenii muncii. Secretarul general al partidului a purtat un amplu dialog de lucru cu țărani cooperatori, zootehniști și specialiști din toate cele patru județe. Modernizarea producției și dezvoltarea zootehniei ca ramură de mare importanță a economiei naționale au fost temele majore ale acestui dialog. Specialiștii, țărani cooperatori l-au asigurat pe tovarășul Nicolae Ceaușescu de interesul, pasiunea și înalta răspundere cu care privesc sarcinile mari ce stau acum în fața zootehniei, că vor munci fără preget pentru a le îndeplini.

Secretarul general al partidului a vizitat de asemenea și unități fruntașe ale industriei noastre constructoare de autovehicule și mașini. Cu acest prilej, tovarășul Nicolae Ceaușescu a analizat, împreună cu muncitorii și specialiștii acestor întreprinderi, probleme majore ale înnoirii, modernizării și calității producției, promovării pe scară mai largă a progresului tehnic, indicînd o serie de măsuri menite să stimuleze creșterea și mai accentuată a eficienței din aceste întreprinderi.

PIONIERII CINSTESC GLORIOASA ANIVERSARĂ A PARTIDULUI

Ore fierbinți, ore de muncă intensă au premers acestui final de trimestru încununat cu exemplare succese la învățătură pe care pionierii din întreaga țară le-au dedicat apropriei aniversări a împlinirii a 60 de ani de la înființarea P.C.R. Numeroaselor activități desfășurate în cadrul amplei acțiuni pionierești «Tot înainte!» li se alătură efortul vostru pentru continuarea autodepășirii la învățătură, pentru o ireproșabilă comportare și frumoasă colaborare colegială. El este ilustrat și prin sutele de bănci — zilnicul vostru loc de muncă — distinse cu însemnul «Banca de onoare». Bucuroși pentru aceste izbînzii, înscriem în chenarul de onoare al autodepășirii numele unor noi cîștigători ai distincției.

La Școala generală nr. 1 Costești — Argeș, acțiunea «Banca de onoare» a declanșat, și în trimestrul II, un pasionant spirit de emulație între colegi, cu toții năzuind să dovedească întreaga măsură a forțelor, a capacității și calității muncii lor. Dar surpriza cea mai plăcută au oferit-o elevi care altădată se mulțumeau cu foarte comodele «note de trecere». Bilanțul se prezintă acum îmbucurător tocmai pentru că s-au înregistrat însemnate progrese în diminuarea mediocrității. Daniela Sandu, din clasa a VI-a B, ne poate explica mai bine mobilul și rezultatul «competiției» cu sine însăși: «Nu vreau să se creadă că a fost... o întimplare cîștigarea acestui însemn care se află acum pe pupitrul nostru. Știam că pot învăța mai mult, mai bine și m-am hotărît s-o și dovedesc. N-a fost prea greu, dar nici prea ușor. Foarte serios m-a stimulat și exemplul colegului meu de bancă, Ștefan Dobre (foto 1). Dealtfel victoria noastră este și rodul intrajutorării colegiale». Cum harnicul nostru fotoreporter de la Costești — pionierul Richard Tușcă — ne-a transmis recent aceste imagini, iată-i pe cîțiva dintre noii deținători ai tro-

feului autodepășirii, elevi în clasa a VI-a B: Daniela Nicolescu și Florin Stănculescu, Daniela Sandu și Ștefan Dobre, Lucica Marin și Maria Răduciuiu (foto 2).

Adăugăm acestei foto-galerii a «Băncii de onoare» și imaginile transmise de Marcela Brustur de la subredacția «Tot înainte» din Hunedoara. Dealtfel aici, fiii ștețarilor, racordînd propriile eforturi la munca eroică a părinților, au declarat trimestrul II — trimestrul calității și al eficienței. Felicitîndu-i pentru împlinirea exemplară a acestui angajament, vi-i prezentăm pe cîțiva dintre proaspeții «laureați» ai «Băncii de onoare»: Monica Ionescu și Dorin Rodeanu, cl. a VII-a A, Școala generală nr. 1 (foto 3), Gabriela Mica și Ilie Nuțoiu, cl. a VII-a, Școala generală nr. 10 (foto 4), Viorel Barbu și Dorina Mărginean, cl. a VII-a A, Școala generală nr. 8 (foto 5).

«Doresc să publicați această fotografie» — ne scrie pioniera Elena Ciobotă de la Școala generală nr. 17, Sibiu. «Surpriza va fi foarte mare!» — adaugă ea. După cum vezi, dragă Elena, îți îndeplinești dorința și sperăm că surpriza va fi, într-adevăr, foarte mare! Fiindcă în această imagine se vor recunoaște colegele tale Cristina Hang și Lilian Păsat — «două eleve harnice, disciplinate, ordonate — adică tot ce poate caracteriza un pionier care merită distincția «Banca de onoare» (foto 6).

Mai bogați cu un trimestru de noi cunoștințe temeinic și trainic însușite, de noi succese dobîndite la locul vostru de muncă de fiecare zi — banca de elev — iată-vă în pragul ultimului asalt al acestui an școlar — trimestrul III. Vă dorim succes!

CONTRIBUȚII ROMÂNEȘTI LA PROGRAMUL „INTERCOSMOS”

Cu prilejul împlinirii a 20 de ani de la istoricul zbor în Cosmos al lui Iuri Gagarin — cunoscutul pilot-cosmonaut sovietic, general-maior de aviație Pavel Popovici, adjunct al șefului Centrului de pregătire a cosmonauților («I.A. Gagarin», a răspuns întrebărilor adresate de redactorii ai Agerpres și Televiziunii Române, declarînd, între altele: «Aș dori ca în numele prietenilor mei, piloții-cosmonauți, să transmit — în această «Zi mondială a aviației și cosmonauticii» — un salut călduros poporului român.

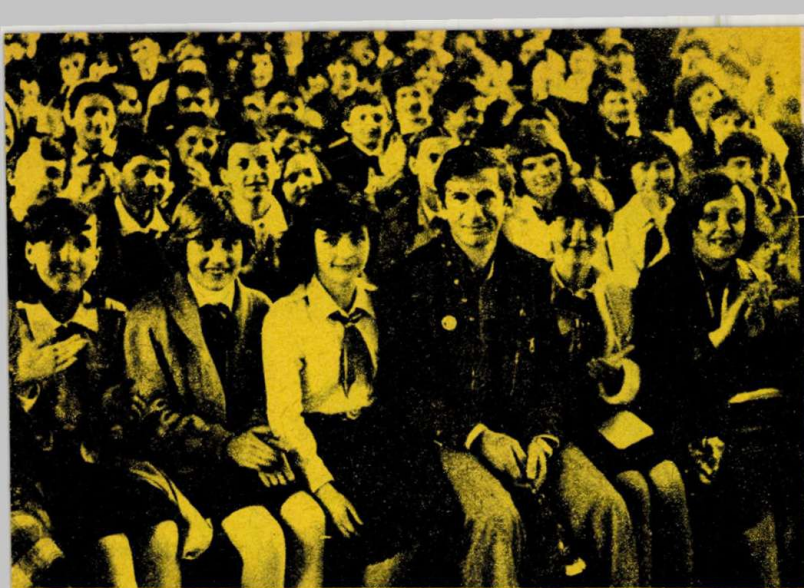
Programul «Intercosmos», la care România aduce o însemnată contribuție, joacă un rol foarte

important în cercetarea spațiului cosmic. Împreună, umăr la umăr, e mult mai ușor să pătrundem în Cosmos.

După cum știți, în curînd va porni spre înălțimi astrale și un cosmonaut român, care în prezent se pregătește pentru zbor aici, la Centrul din «Zvjozdni Gorodok». Am dori ca această strînsă colaborare pentru cucerirea spațiului cosmic să continue în scopul obținerii unor rezultate rodnice, spre binele popoarelor noastre.

Cercetările întreprinse de cosmonauți — a spus Pavel Popovici — prezintă o importanță maximă pentru geologie, metalurgie, bio-

logie, medicină, astronomie, astrofizică și geofizică, domenii pentru care Cosmosul reprezintă un cîmp de activitate infinit. Sînt convins că va veni o vreme cînd în Cosmos vor lucra mari echipe internaționale, în folosul progresului, fericirii și bunăstării întregii noastre planete, al omului pe Pămînt. Uniți, prin colaborare, putem rezolva orice problemă, oricît ar fi de grea, în folosul omului și progresului general. De aceea, noi salutăm participarea României la programul «Intercosmos» și sperăm că această colaborare a noastră se va dezvolta în continuare pe o linie ascendentă».

Cu țara noi mergem înainte

Ni-i țara o grădină din poveste
În larg covor de flori înveșmîntată
Și mîndră floare-n lume este
Și ni-i copilăria minunată.

Azi învățăm să fim frumoși și harnici,
Cutezători și inimoși să fim,
Părinții ni-i iubim cu-nflăcărare
Și patria din suflet o iubim.

Și pentru anii noștri fără grijă,
Pentru-al copilăriei cer senin,
Viteazului conducător, din inimă,
Tovarășului Ceaușescu-i mulțumim.

Lavinia Mihai
clasa a VII-a C,
Școala generală nr. 15, Buzău

MANIFESTARE DEDICATĂ ANIVERSĂRII PARTIDULUI: „ȘTAFETA GENERAȚIILOR”

Rm. Vilcea. Aprilie fulgura petale de primăvară nouă peste orașul parcă prea din vreme trezit pentru o zi de duminică. Nici nu era, de fapt, o dimineață obișnuită aici, la Rm. Vilcea. Soarele însuși devenise mai generos. Comitea, desigur... în secret, un gest de solidaritate cu cei mai tineri gospodari ai tradiționalei frumuseți a acestui oraș reîntinerit printr-o nouă geografie urbanistică, dar care reține sensibil în linia zveltă a construcțiilor moderne specificul arhitectonicii vîlcene. Părtași efortului și priceperii meșterilor săi edili, cei 10 000 de pionieri și uteciști din școlile și liceele municipiului au declanșat marele asalt de primăvară în cadrul unei acțiuni care se bucură deja de atributele tradiției: ca în fiecare an, în prima duminică a lunii aprilie, arhipelagul zonelor verzi — dealul «Capela», parcurile «Zăvoi» și «Mircea», peluzele din preajma sălii polivalente, scuarurile noilor cartiere sau ale cvartalelor de blocuri aflate în stadiul «precipitat» al primirii noilor locatari — reintră în stăpînirea hărniciei tineresci. Și, tot prin tradiție, acestor ore de muncă patriotică le-a urmat o întîlnire care pe drept cuvînt se înscrie sub genericul de frumoasă și mobilizatoare emulație — «Ștafeta generațiilor»: întîlnirea cu primul secretar al Comitetului județean al P.C.R., tovarășul Teodor Coman, prilej cu care pionierii și uteciștii au raportat acum, în preajma apropiatei aniversări a partidului, rodnicul bilanț al faptelor de muncă și învățătură. Întîmpinîndu-i cu căldură și felicitîndu-i pentru exemplarele succese obținute în toate domeniile activității lor, tovarășul Teodor Coman a evocat, totodată, pagini ale luptei revoluționare legate de însăși istoria orașului Rm. Vilcea. Iată un episod dintre cele mai impresionante, din anii grei ai ilegalității: la 1 Mai 1935, într-o clădire aflată în parcul «Zăvoi» — locul unde pentru înția oară, la 1848, răsunase «Deșteaptă-te române» — s-a desfășurat, sub conducerea unui tînr pe-atunci de numai 17 ani, prima conferință regională a Organizației U.T.C. Oltenia. Era tînrul revoluționar comunist **NICOLAE CEAUȘESCU**, care prin exemplul său de curaj și bărbăție, prin marele său crez revoluționar înflăcărarea inimilor, dinamiza conștiințele pentru intensificarea luptelor muncitorești și în acest județ. O amintire mereu vie și un prilej de înaltă mîndrie pentru tinerii, pentru comunitățile acestor meleaguri care adaugă azi pe harta patriei unul dintre marile șantiere socialiste. Ce poate fi mai elocvent pentru actuala înflorire economică a județului Vilcea decît următoarea cifră comparativă? Dacă în 1965 producția industrială era de 1,3 miliarde lei, în prezent se ridică la 11 miliarde, pentru 1985 estimîndu-se la aproape 25 miliarde lei.

La împlinirea marilor imperative ale epocii pe care o trăim, un aport deosebit revine pionierilor, uteciștilor, căci — așa cum spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu — «tineretul trebuie să se afirme cu puterea sa revoluționară, cu spiritul său novator, ca o forță puternică a progresului, a

luptei pentru socialism și comunism».

Fără îndoială, drumul spre auto-descoperire, spre exemplară muncă și hărnicie, urcă treptele devenirii comuniste pe sub arcadele de lumină ale marilor pilde de eroism, de abnegație și demnitate comunistă a generațiilor mai vîrstnice. Iar această generoasă ștafetă a generațiilor înseamnă solidaritatea eforturilor, un permanent transfer de experiență și înțelepciune, precum și o emoționantă osmoză de tinerețe.

Dealtfel, un asemenea schimb de experiență și cunoaștere și-au propus, la nivelul vîrstei lor, pionierii și uteciștii vîlceni în cadrul ciclului de acțiuni desfășurate în ziua de 5 aprilie sub genericul «Ștafeta generațiilor». Două dintre acestea — «Mîini de aur» și «Știință, tehnică și producție» — au prilejuit interesante demonstrații practice la Casa pionierilor și șoimilor patriei și apoi în incinta Casei științei și tehnicii (recent construită și destinată tineretului). Pionierii și uteciștii și-au confruntat propriile realizări în domeniul creației și tehnicii, și-au împărtășit opiniile și, desigur, și-au exprimat reciproc aprecierile. Nu a lipsit din repertoriul acestei acțiuni și o întîlnire cu foști pionieri vîlceni — actorul Florin Zamfirescu și dramaturgul Doru Motoc. Cum era și firesc, s-a declanșat un dialog plin de vervă despre secretele meseriei de actor, despre tainele laboratorului de creație al unui dramaturg. Întîlnirea s-a încheiat, potrivit obiceiului, cu autografe, dar și cu calde promisiuni din partea invitaților de a reveni în mijlocul entuziasmelor gazde. Dealtfel, sub bagheta... regizorală a dramaturgului Doru Motoc, pionierii și uteciștii au susținut în cursul dimineții spectacolul omagial «Crestem odată cu țara», dedicat aniversării partidului.

«Ritmurile tineretii» — o după-amiază distractivă în sala «Casei științei și tehnicii» a repus în drepturi și în valoare inepuizabilul umor tineresc, dragostea pentru cîntec și, evident, talentul interpretelor care s-a afirmat și confirmat pe scenele Festivalului național «Cîntarea României».

Această amplă acțiune — desfășurată sub simbolicul generic «Ștafeta generațiilor» — își va îmbogăți în viitor repertoriul cu noi manifestări, participanții angajîndu-se deopotrivă să-i confere prestigiul unei adevărate activități ce tinde să devină tradițională în județul Vilcea. «Dorinta noastră» — spunea eleva Carmen Nitu (clasa a VIII-a, Liceul «Vasile Roaită»), care a trăit recent emoționantul moment al primirii în organizația U.T.C. — este de a iniția, în primul rînd, un «dialog al meseriilor» cu muncitori frunțași în producție — uteciști și comuniști — care să ne familiarizeze cu meseriile care ne așteaptă în întreprinderile industriale, pe noile șantiere ale județului nostru.

Așadar, o zi însoțită de aprilie aici, la Rm. Vilcea, o zi în care caratele hărniciei și tineretii au strălucit cu marea forță de iradiere, de prefigurare a viitorului.

FLORI ALESE DIN CREAȚIA PENTRU COPII

Ca și în ceilalți ani, Biroul C.N.O.P., pe baza consultării unor jurii formate din specialiști, creatori, educatori și cadre didactice, a atribuit premiile Organizației Pionierilor pentru cele mai valoroase creații literar-artistice realizate între 1 decembrie 1979 și 1 decembrie 1980. Prin reliefaarea acestor valori noi ale culturii noastre socialiste, dorim ca voi, dragi cititori, să luați cunoștință despre interesul, dragostea și talentul cu care creatorii de azi se apleacă spre frumusețea și orizonturile copilăriei voastre.

Adresându-se copiilor, care se pregătesc temeinic, în spirit revoluționar pentru muncă și viață, autorii din domeniul literaturii și artei au în vedere atât mlădițele fragede ale patriei de astăzi, cât și pe oamenii maturi ai mileniului viitor, creatori ei înșiși ai valorilor materiale și spirituale ale României comuniste de mâine. Această minunată investiție de sensibilitate, de talent și responsabilitate reprezintă o constantă pe care juriile de specialitate, cititorii, copiii o regăsesc cu bucurie în conținutul fiecăreia dintre lucrările literare, al fiecăruia dintre cîntecele, piesele de teatru, lucrările de artă plastică sau filmele premiate.

O aleasă încredere în copil, o bună cunoaștere a psihologiei și a aspirațiilor celor care cresc astăzi la școala muncii și a omeniei se împlinesc în expresia artistică a fiecăreia dintre lucrări prin mijloace specifice fiecărui scriitor sau artist plastic, compozitor sau cineast. Înscriindu-se în noile valori create sub semnul luminos al «Cîntării României», lucrările premiate reprezintă un tezaur tînar care acum își ia zborul spre mintea și inima copiilor.

Înțelegînd menirea presei pionierești de a se implica mai mult în îmbogățirea literaturii și artelor adresate copiilor, tinerei generații, vă invităm, stimați creatori, să veniți iarăși și iarăși în rîndul copiilor, în tabere, în expediții, în școli și ateliere. Vă rugăm să le vizitați expozițiile care reușesc rodul creativității lor tehnice. Vă rugăm să participați mai des la întîlniri și dialoguri cu cititorii. Veți fi primiți pretutindeni cu florile inimii, oriunde, în unitățile și detașamentele noastre de pionieri. Eroii și destinații lucrărilor dumneavoastră sînt dornici de asemenea întîlniri, sînt dornici de lucrări tot mai frumoase, tot mai bogate în învățăminte.

Cutezătorii

DEDICAȚII...

ANA BLANDIANA

Doresc cutezătorilor ceea ce îmi doresc din toată inima, și fără încetare, și mie: să rămînă, cît mai mult și cît mai adevărat, copii și chiar și atunci cînd vor crește mari să fie — undeva în secret, în fundul sufletului lor de oameni mari — fericiți și copii ca acum.

Ana Blandiana

VALENTIN TĂNASE

Cutezătorilor, cele mai bune gînduri!

Valentin Tănase

INA STERESCU

Întotdeauna celor mici — ce este mai frumos.

Ina Sterescu

DIMITRIE RACHICI

Scriind pentru copii, am tonica senzație că îmi înmoi stilou-n lumină.

dimitrie rachici

Ne bucurăm că un cîntec dedicat pionierilor țării a întrunit cerințele vîrstei lor.

Alexandru Velehorsi — Nicolae Dumbravă

VIOLETA ZAMFIRESCU

Emoția juriului a fost mare datorită valorii general ridicate a cărților semnate de poezi pentru care atât de dificila poezie pentru copii nu reprezintă nici joc grațuit, nici nivel artistic scăzut.

Sensibilitate, grație și profunzime a comunicării, inventivitate, inteligență poetică a expresiei, hărăzite să fie și învățatură pentru cugetarea și inima copiilor. Un minunat har de bogăție spirituală sînt cărțile premiate. Multă frumusețe luminînd idei și sentimente, emanînd nedidacticist acel necesar didactic totuși pentru copii. A învăța prin emoția estetică, emoție cu care te învăluie aura poeziei — poezia naturii, poezia vieții, poezia sufletului omenesc, poezia patriei, poezia limbii — este harul de lumină al poeziei, har dăruit copiilor, vieții, pentru o lume mai bună.

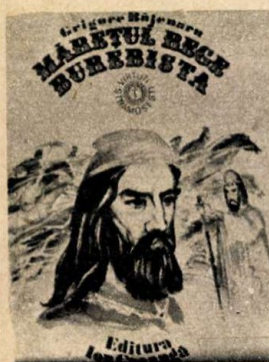
«Întîmplări din grădina mea» de Ana Blandiana, «Dicționar de omonime și familii de cuvinte» de Tudor George, «Trei legende române» de Tiberiu Utaș și «Joc de rouă» (în limba maghiară) de Laszloffi Aladar sînt o incintă pentru copii și pentru toți oamenii în al căror suflet vibrează dragostea pentru poezie.

MIRCEA SÎNTIMBREANU

Există pe stadioane situații de excepție cînd, în pofida cronometrelor (electronice), cîștigătorii unor curse sînt hotărîți «la fotografie». Este, cred, regula în cursa anuală a cărților spre premii. Iată de ce la această mare sărbătoare a cărții românești pentru copii care este decernarea premiilor C.N.O.P. nu pot să nu revăd «fotografia sosirii» și, odată cu laureații, întreaga linie a victorioșilor... absenți. Adică pe acei autori ai anului 1980 care, lipsind din palmaresul adus publicității, aleargă totuși spre inima micilor cititori, cucerind zi de zi laurii acestui uriaș juriu. Și care, aflați pe fotografia sufletului nostru cu mîiestre cărți, nu au fost departajați de lauri decît de îngustimea absolut ocazională a podiumului: Iuliu Rațiu, Ilie Tănăsache, Lucia Olteanu, Marin Ioniță, Simion Dima, Mircea Diaconu, Vasile Cojocaru...

ION LUCIAN

Mă bucur ori de cîte ori scriitorii noștri se adresează publicului tînar și mai ales cînd aleg calea dramaturgiei. Cele două lucrări premiate m-au

AU CUVÎNTUL MEMBRI

AI JURIULUI:

GIGA IUTEȘ

Dacă mă refer numai la proza anului 1980 — tot ar trebui remarcat faptul că majoritatea volumelor care au concurat la premiul Consiliului Național al Organizației Pionierilor au fost într-o strînsă competiție.

A povesti copiilor marea și minunata poveste a trecutului și a tradițiilor noastre eroice, a-i transmite tînărului cititor sentimentul că el este stăpînul

viitorului, moștenitorul tuturor bunurilor, a-l face să cunoască viața familiei lui, a patriei, a pămîntului străbun, a-i insufla ideea că omul este constructorul temerar al lumii care-l înconjoară — iată numai cîteva idei mari și generoase care au făcut ca, dintre toate cărțile de proză, să fie premiate «Croitorul de povești» de Marta Cozmin; «Mărețul rege Burebista» de Grigore Băjenaru; «Căutătorul de rezervă» de Ovidiu Zotta, «Mi și Mo și Balthazar» (în limba germană) de Rolf Bossert.

Cred că premiarea unor cărți pentru copii este un fel de a sărbători primăvara.

Strălucita figură a gloriosului Burebista, cel dintâi rege al Daciei, m-a atras încă din copilărie și m-a urmărit toată viața. Sint fericit că am izbutit, să scriu pentru pionieri, un roman inspirat de acest mare erou al neamului nostru. Cu atât mai mare este bucuria mea cu cât această lucrare a fost distinsă cu premiul C.N.O.P.

Gigel Solomonescu

**LISTA COMPLETĂ
A LAUREAȚILOR PREMIILOR C.N.O.P.
PE ANUL 1980 ÎN DOMENIUL
CREAȚIEI PENTRU PIONIERI,
A APĂRUT ÎN NUMĂRUL 15
AL REVISTEI NOASTRE.**

Pionierilor, cu dragoste și aleasă prețuire.

Iovan Miclea

Mi-amintesc cu plăcere de anii petrecuți la școala elementară, cînd învățătorea Maria Hangiu, pe lângă atitea altele, ne învăța să cîntăm frumos. Erau cuprinse în intențiile sale dragostea ce ne-o purta, ambiția de a crește mari, curajoși și demni. Sint adunate, poate, cite ceva din toate acestea în cîntecul **Demni de măreția ta**, pe care l-am scris cu puțin timp în urmă și care doresc să sune ca o chemare plină de optimism și sinceritate.

Anton Zogaru

Doresc purtătorilor cravatei roșii cu tricolor să fie tot mai demni de măreția zilelor pe care le trăim.

Nicuşor Contautruşen

Pentru copiii țării
din toată inima,

T. Căpiora

GELU SOLOMONESCU

Un crîmpei de cer senin dăruit ție,
copilărie!

Val Munteanu

UVIDIU ZOTTA

Multe episoade din acest volum sint inspirate din întîmplări adevărate, ale cititorilor revistei «Cutezători», cărora cartea le este dedicată cu toată stîmă și dragostea autorului.

Uvidiu Zotta

Val Munteanu

Moșii mei mi-au dăruit povești. Acum,
eu le trec spre voi, cu toată dragostea.

Tudor Oprea

DIALOG CU LAUREAȚI

După momentul de o anumită solemnitate al decernării premiilor, îl aflăm într-un colț al sălii pe cunoscutul grafician **Val Munteanu**, unul dintre laureați, care ne spune:

— Sint bucuros pentru premiul pe care l-am primit. Înseamnă că publicul tînr mă aprobă și aceasta îmi creează și mai mari obligații. Dealtfel, țin să spun că am lucrat cu multă pasiune la ilustrațiile cărții marelui Sadoveanu «Aventurile șahului», urmîrind să sugerez prin desen gînduri, mentalități ale personajelor.

— La ce lucrați în prezent?
— Sint pe punctul de a termina ilustrațiile la fascinantă carte a lui Anton Pann «Poveștea vorbii».

Cu binecunoscuta sa volubilitate, **Tudor Oprea** este gata să acorde cîteva minute bunilor săi prieteni, cutezători.

— Premiul C.N.O.P. cu care a fost încununată cartea mea «Uzina Flora» înseamnă de fapt aprecierea pe care un for de educație comunistă, cum este Consiliul Național al Organizației Pionierilor, o acordă literaturii de informare. Mă bucur că eu inaugurez ciclul de premii pentru o astfel de literatură, atît de importantă în formarea tinerei generații, și sint sigur că și în continuare îi sint rezervate premii.

— Ce aveți pe masa de lucru?

— Nu peste mult, sper să predau editurii «Ion Creangă» lucrarea «Viața la marginea posibilului», un itinerar pe glob, oferit tinerilor cititori spre cunoașterea plantelor și animalelor care viețuiesc în cele mai neobișnuite condiții ale naturii.

cucerit de la început prin stilul modern de redare a conflictului și prin adresa directă: lumea copiilor de azi. «Cinci băieți toți isteți» a lui **Emanuel Engel** dezbată problema alegerii meseriilor, la baza căreia trebuie să stea nu numai priceperea, dar și pasiunea. «Bagheta fermecată» de **Eugenia Zaimu** este o piesă de teatru bogată în elemente de basm exprimate cu multă fantezie.

În încheiere aș dori să fac o invitație scriitorilor de a oferi pionierilor cît mai multe piese de aleasă ținută artistică.

ION SĂLIȘTEANU

Premiile anuale ale Consiliului Național al Organizației Pionierilor pe 1980 mi-au confirmat părerea că tot mai mulți artiști plastici se lasă fascinați de universul copilăriei, imaginînd forme și culori pline de farmec. Ei se dedică cu o mare plăcere, cu o mare bucurie artei destinate celor mai tineri cetățeni ai țării. De aceea și în anul acesta vom găsi printre laureați cunoscuți artiști plastici ca **Val Munteanu**, **Adriana Mihăilescu**, **Livia Rusz**, **Toma Ion**, **Virgil Jansen**, dar și mai tineri ca **Valentin Tănase**, format la revista «Cutezători», ca și **Helga Unipan**. Aceștia din urmă s-au impus printr-un

desen bogat în detalii, printr-o notă de umor care plac foarte mult celor tineri. Grafica de carte pentru copii cunoaște în prezent, spun cu mîndrie, o puternică înflorire.

GEO SAIZESCU

Juriul s-a orientat în premiarea peliculelor ținînd cont de noutatea temelor, de prospețimea tratării lor cinematografice. Laureații **Liliana Petruțiu**, regizoare, și scenarista **Cassandra Căruțu**, regizoarele **Tereza Bartha** și **Luiza Ciolac** au corespuns pe deplin, realizînd trei scurt-metraje de certă valoare. La aceasta se adaugă și faptul că sint tinere, ceea ce dovedește că filmul pentru copii va beneficia de noi cineaști înzestrați care înțeleg să-și dedice creația lor copiilor. Nu ne îndoim de faptul că foarte curînd cineaștii de lung metraj își vor înscrie și ei numele într-un viitor palmares.

MARTA COZMIN
proză

TUDOR OPREA
lit. de informare

TOMA ION
grafică

TEREZA BARTHA
regie film

TUDOR GEORGE
poezie

LILIANA PETRUȚIU — regie film

EMANUEL ENGEL — dramaturgie

EUGENIA ZAIMU
dramaturgie

ADRIANA MIHĂILESCU
grafică

ROLF BOSSERT
proză

LUIZA CIOLAC
regie film

ANTON DOGARU
muzică corală

REZULTATELE
CELEI
DE A XI-A
EDIȚII
(1980)

EXPEDIȚIILE «CUTEZĂTORII» ȘCOALĂ A IUBIRII DE PATRIE

● **«BUSOLA DE ARGINT»** — echipajului «Zada» Șc. gen. nr. 23 Iași, compus din: Cătălin Zaharia, Victor Lupu, Cristian Hatmanu, Gabriel Bahrim, Marius Manea I, Alexandru Zaharia, Marius Manea II, Călin Croitoru, Iulian Ioniță, Iulian Manu, Valentin Asandei, Cristian Rosu, Bahrim Dumitru, profesor.

● **«BUSOLA DE BRONZ»** — echipajului «Tulnicarii Iancului», Șc. gen. Avram Iancu, Alba, compus din: Tiberiu Jude, Ionel Chira, Gamaiei Gavra, Horia Furdul, Ioan Bec, Eugen David, Radu Bolt, Marius Gița, Dorel Tomuș, Cristian Todea, Valer Chira, Ionel Gambos, profesori.

● **«CUTEZĂTORII»** — pentru dirigenție și curaj în învingerea greutăților și dificultăților întâlnite pe traseu — echipajului «Lanternă magică», Șc. gen. Halmeu, Satu Mare, compus din: Victor Bura, Geannina Donghi, Alexandru Maghiar, Maria Babă, Gheorghe Risco, Mircea Șiman, Carmen Fănățean, Alexandru Iszak, Florentina Florea, Cornel Demian, Aurel Bîlt, Liviu Șiman, Mircea Sfășie, profesor și Maria Sfășie, profesor.

● **«CHEMAREA MUNTILOR»** — pentru cea mai reușită expediție ce și-a propus cunoașterea și ocrotirea naturii patriei — echipajului «Vulturii», Casa pionierilor și șoimilor patriei Sadu, Gorj, compus din: Sorin Stăniloiu, C. Giuverdea, Gh. Belgun, D. Petraș, B. Pușcașu, Ina Lupulescu, L. Giuverdea, C. Lenghel, V. Coadă, C. Bejancu, Ecaterina Lupulescu, profesor.

● **«SCUTUL DACIC»** — pentru cercetări deosebite cu profil istoric — echipajului «Vulturii», Șc. gen. nr. 3 Moldova Nouă, Caraș-Severin, compus din: Mirel Mioc, Marcel Harangus, Constantin Cio-roianu, Vasile Cincur, Ioan Nan, Aum Coșa, Tibor Szabo, Nicoleta Iuci, Simona Munteanu, Mariana Dascălu, Gabi Stroia, Camelia Mereuță, Marcel Harangus, Ilie Băcilă, profesor, Ana Băcilă, profesor.

● **«MIORITA»** — pentru colecții și studii deosebite de etnografie și folclor — echipajelor reunite «Maralza», Casa de copii școlari și Șc. gen. nr. 7 Baia Mare, Maramureș, compuse din: Daniela Iajiban, Gabriela Hotea, Maria Libotean, Ileana Papelaș, Liliana Șerban, Livia Sabău, Elvi-

Au trecut, iată, doisprezece ani de când, din inițiativa revistei noastre, a fost lansat acest mare concurs pionieresc de cunoaștere a frumuseților patriei prin intermediul turismului și cercetării științifice. De-atunci, din 1969, în fiecare vară, mii de copii-expediționari, constituiți în echipaje, pornesc pe cărările țării, petrecându-și în mod original, deosebit de plăcut și de instructiv totodată, două și chiar trei săptămâni din timpul vacanței mari. Dacă ar fi să adunăm toate jurnalele de bord ale echipajelor scrise în această perioadă în care au fost consemnate peripețiile de tot felul și rezultatele observațiilor și investigațiilor expediționarilor, am avea nevoie, fără îndoială, de un... camion de mare capacitate! De-a lungul acestor ani, câteva sute de mii de pionieri și școlari au avut la dispoziție prin acest concurs un mijloc în plus de a vedea și admira, la fața locului, frumusețile și bogățiile patriei, mărturiile istoriei noastre milenare și marile înfăptuiri ale prezentului socialist, de a cunoaște pe oamenii muncii din cele mai diferite domenii, de a-și consolida astfel cunoștințele obținute la școală și de a-și cultiva aleele calității fizice și morale. Așa se explică de ce și cum Expedițiile «Cutezătorii» au devenit și sînt considerate ca una dintre cele mai reușite acțiuni ale Organizației Pionierilor din țara noastră.

În acest moment — cînd încă o ediție a concursului s-a încheiat și cînd alta, nouă, se află în pragul startului — ne face plăcere să evidențiem valențele deosebite ale Expedițiilor «Cutezătorii», convinși că pionierii și școlarii noștri vor folosi din plin, și în anii viitori, posibilitățile pe care această mare acțiune le oferă tuturor. Ne dă această certitudine și succesul înregistrat de ultima ediție a Expedițiilor «Cutezătorii» la care au participat 2 074 de echipaje, totalizînd aproape 30 000 de expediționari, cele mai multe dintre «aventurile» acestora din vara anului trecut constituindu-se în expediții deosebit de reușite.

Recent, în urma amănunțitei cercetări a jurnalelor de bord și a celorlalte materiale selecționate de către juriile județene pentru faza finală, juriul republican a acordat tradiționalele trofee, celelalte distincții și premii, următoarelor echipaje:

ra Suci, Rodica Mesaroș, Mariana Lingurar, Anca Mureșan, Zoia Babici, profesor, Petru Damșa, profesor și Cristina Hindli, Adrian Purda, Elena Mois, Dorel Butnaru, Daniela Itu, Petru Butean, Rozica Barani, Adrian Nistor, Elena Kiss, Iosif Bodor, Mariana Boțoc, profesor.

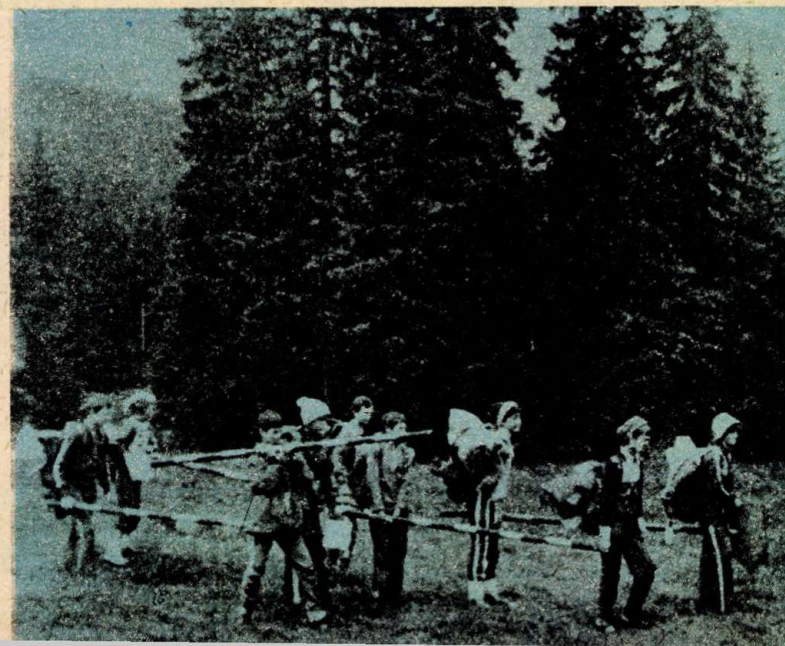
● **«SFÎNXUL CARPAȚILOR»** — pentru marcări și remarcări de tra-

see turistice — echipajului «Teme-rarii 6», Șc. gen. Dărmănești, Argeș, compus din: Bican Camelia, Dănuț Niță, Carmen Chiva, Mariana Andreescu, Daniela Niță, Florin Stoica, Simona Oprea, Marius Marinescu, Marcela Stoica, Dorin Alexandrescu, Ion Mitoi, Doru Bican, Vasile Stoica, Constantin Gălișteanu, Corneliu Marinescu, utecist, Ion Niță, profesor.

● **«CASETA DE CRISTAL»** — pentru cele mai valoroase colecții și studii geologice și geografice — echipajului «Sarmatica '80», Șc. gen. nr. 5 Tirgoviște, Dimbovița, compus din: Bogdan Davitoiu, Simona Bădoiu, M. Zahaichievici, Adi Davidoiu, Ovidiu Păunescu, Adriana Metz, Cătălin Bucura, Radu Niculescu, Călin Zamfir, Violeta Ioniță, Cătălin Petcu, Alexandrina Savu Dinu, profesor.

● **«JOBĂRAT»** («Prieten bun») — pentru cea mai reușită expediție a unui echipaj format din cititori ai revistei cu acest nume — echipajului «Harasi Gyopár», Șc. gen. Vaida Cămarăș, Cluj, compus din: Ioan Farkas, Ana Varró, László Farkas, Alexandru Takács, Ioan Varró, Ana Farkas, Maria Portik, Maria Balász, Csaba Orban, Ioan Veres, Gy. Földvári, L. Csákány, Alexandru Nagy, profesor, Cătălin Gáll, profesor.

● «EGRETA DE FILDEȘ» —

— pentru cea mai reușită expediție în Delta Dunării sau pe riuri — echipajului «Lăcarul». Casa pionierilor și șoimilor patriei Sintana, Arad, compus din: **Dorel Duma, Karol Henger, Rihard Mayer, Nicolae Darcga, Gerhard Nekerle, Ladislau Czebely, Florentina Bunai, Mirela Niță, Dan Sarca, Eusebiu Stănculescu, Pavel Havas, Tiberiu Katona, Luca Horvat, profesor.**

● «TERMOSUL DE ARGINT» —

— pentru cele mai frumoase rezultate în domeniul autofinanțării și autogospodăririi, pentru spirit colectiv și autoconducere — echipajului «Șoimii munților», Șc. gen. Deleni, Helegiu, Bacău, compus din: **Viorica Axinia, Mariana Pavel, Costică Axinia, Daniel Sandu, Miricica Pavai, Veta Drug, Elena Pătrașcu, Micu Marcu, Adi Drug, Gelu Drug, Ileana Miron, Mariana Nică, Ioan Istudor, Ion Busuioc, Gheorghe Pîrjol, Mircea Parascan, învățător, Corneliu Sburian, profesor.**

● «CORTUL DE MĂTASE» —

— pentru romantism și voie bună — echipajului «Cireșarii», Șc. gen. nr. 177 București, compus din: **Marian Grigore, Simona Plătică, Dan Harvalia, Diana Neacșu, Flavius Petre, Călin Popovici, Ionel Pridie, Cristi Pavel, Carmen Grigore, Daniela Chiriacescu, Corina Pavel, Mihaela Stroiescu, Nicoleta Nițu, Anca Dragoș, profesor.**

● «PANA DE AUR» (individual)

— pentru cel mai bun jurnal de bord — pionierei **Giannina Donghi, cronicarul echipajului «Lanterna magică», Șc. gen. Halmeu, Satu Mare.**

● «PANA DE ARGINT» —

pionierei **Mihaela Tradu, cronicarul echipajului «Gentiana 22», Șc. gen. nr. 22, Brașov, județul Brașov.**

● «PANA DE BRONZ» —

pionierului **Gamalei Gavra, cronicarul echipajului «Tulnicarii lăncului», Șc. gen. Avram Iancu, Alba.**

PREMIILE SPECIALE ALE JURULUI AU FOST DECERNATE URMĂTOARELOR ECHIPAJE:

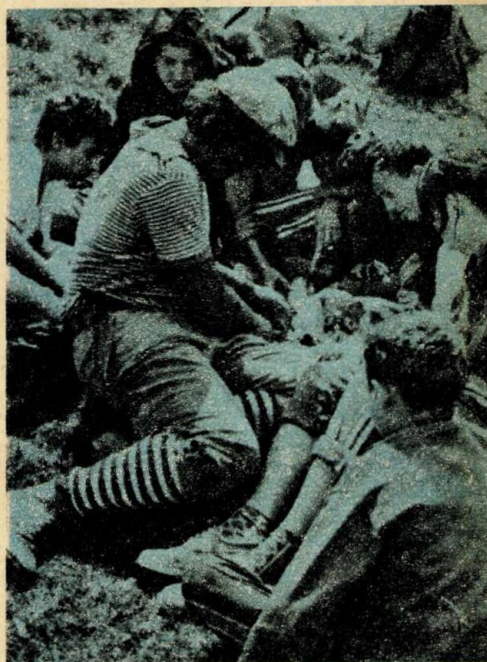
— «FLOARE DE COLȚ», Șc. gen. nr. 3 Gura Humorului, Suceava; «CARST 4», Șc. gen. Siret, Suceava; «EGRETA» și «PELAGHIA ROȘU», Șc. gen. Mărișel, Cluj; «INDAGATORES», Șc. gen. Borca, Neamț; «DRUMETII VESELI», Șc. gen. Ostroveni, Vilcea.

MENTIUNI:

«Dacica 5», Șc. gen. Asău, Bacău; «Pronatura», Șc. gen. nr. 30, Craiova; «Nepoții breslașilor», Casa pionierilor și șoimilor patriei, Tg. Secuiesc, Covasna; «Carpatica», Șc. gen. nr. 11 Iași; «Moromeții '80», Șc. gen. Siliștea, Nouă, Teleorman; «Speos», Șc. gen. nr. 1, Buzău; «Vlădeasa '80», Șc. gen. nr. 8, Satu Mare; «Urmașii tomitanilor», Șc. gen. nr. 33 Constanța; «Prietenii Șurianului», Șc. gen. nr. 2 Cugir, Alba; «Trestia», Liceul de artă-coregrafică Cluj-Napoca; «Leagănul Mioriței», Șc. gen. nr. 36 București; «Miorița», Șc. gen. nr. 3 Hunedoara; «Pescăruș '80», Șc. gen. nr. 2 Măcin, Tulcea; «Floarea Banatului», Șc. gen.

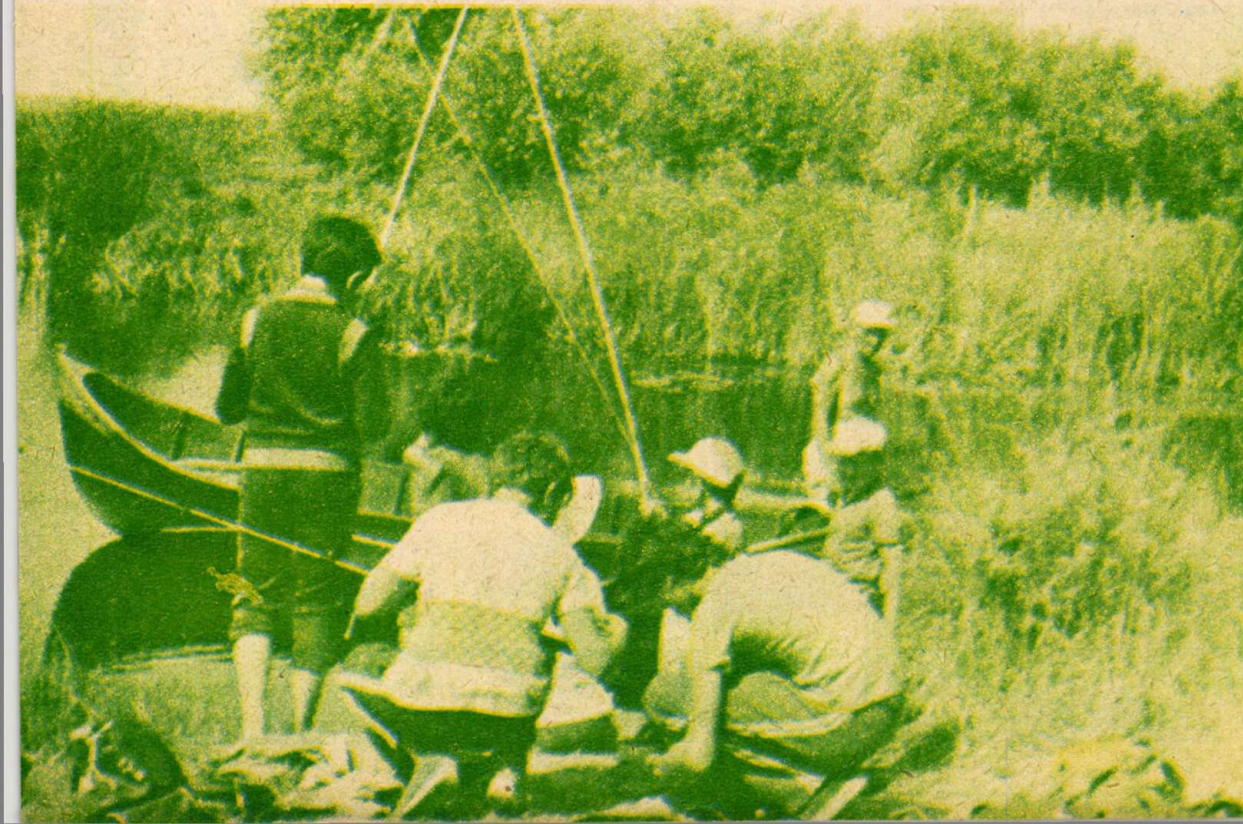
nr. 7 Reșița, Caraș-Severin; «Cristal», Casa pionierilor și șoimilor patriei Timișoara; «Floare de colț», Șc. gen. nr. 10 Reșița, Caraș-Severin; «Pajura Apusenilor», Casa pionierilor și șoimilor patriei Marghita, Bihor; «Bistrița», Șc. gen. Rădeni-Păstrăveni, Neamț; «Chemarea munților» și «Bufnițele îngimfate», Șc. gen. nr. 2 Reghin, Mureș; «Samus 2000», Șc. gen. Năpradea, Sălaj; «Acvila II», Șc. gen. Tirnave, Sibiu; «Kecskek II», Șc. gen. Ulieș, Harghita; «Tuszataba», Șc. gen. nr. 1 Lunca de Jos, Harghita; «Almas», Șc. gen. nr. 1, Odorheiu Secuiesc, Harghita; «Argesis '80», Șc. gen. Merișani, Argeș; «Argidava 4», Șc. gen. Vilcele, Argeș; «Vidra», Casa pionierilor și șoimilor patriei Cristuru Secuiesc, Harghita; «Nufărul 5», Șc. gen. Urși-Stoilești, Vilcea; «Egreta», Șc. gen. Perieni, Vaslui; «Zorile Carpaților», Șc. gen. Crasna, Sălaj; «Gentiana 22», Șc. gen. nr. 22 Brașov; «Cocorii», Casa pionierilor și șoimilor patriei Botoșani; «Porolisum», Șc. gen. nr. 2

Jibou, Sălaj; «Săgeata Carpaților VII», Șc. gen. Avrămeni, Botoșani; «Teme-rarii», Șc. gen. nr. 8 Tarcuța, Vaslui.

LA INCHIDEREA EDIȚIEI:
EXPOZIȚIA
EXPEDIȚIILOR
«CUTEZĂTORII»

Luni, 13 aprilie a.c., în București, în holul sediului Centrului de perfecționare a cadrelor care muncesc cu pionierii a fost deschisă — în prezența unor activiști ai C.N.O.P., a unor pionieri și comandanți-instructori din Capitală — expoziția celei de a XI-a ediții, 1980, a Expedițiilor «Cutezători». Organizată în contextul amplelor și diverselor acțiuni prin care purtătorii cravate-roșii cu tricolor întâmpină apropiata sărbătoare a împlinirii a 60 de ani de la crearea P.C.R., expoziția oferă vizitatorilor posibilitatea de a cunoaște jurnalele de bord, albumele, oglinzile și alte materiale aparținând echipajelor participante la această ediție, echipaje distinse de juriul republican cu trofee și premii speciale.

«PARTICIPARE, DEZVOLTARE, PACE»

În calendarul lumii, anul 1979 a fost Anul Internațional al Copilului, — o clipă lungă, de 365 de zile, în care omenirea s-a gândit la cei care intră în viață, cu dragoste și speranță. Și, iată, la un interval foarte scurt, marele forum al popoarelor planetei Pământ — Organizația Națiunilor Unite — a declarat anul 1985 An Internațional al Tineretului, ca o confirmare adâncă a adevărului că nu există nimic mai important decât construirea unui viitor de liniște, de pace pentru generațiile care vor veni, acesta fiind cel mai deplin însemn de frumusețe a ființei umane.

Este pentru voi, pentru fiii României socialiste — țară care și-a făcut din ocrotirea copilăriei, din asigurarea celor mai bune condiții de formare și afirmare a tinerei generații principiu ferm al politicii sale — un prilej de profundă mândrie faptul că marele forum mondial a luat această hotărâre la inițiativa președintelui **Nicolae Ceaușescu**, a cărui concepție înnoitoare despre rolul și locul tineretului în lumea contemporană reprezintă un tezaur inestimabil pentru definirea viitorului de pace și progres al planetei. Partidul Comunist Român, secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, consideră tineretul «viitorul însuși al națiunii noastre socialiste». Tinerii sunt cei care vor construi lumea de mâine, cei care vor lumina lumea de mâine, prin gândul lor, prin faptele lor, prin visele lor îndrăznețe. Dar pentru aceasta este nevoie în primul rând de pace, de eliminarea pericolului războaielor pustiitoare, de o lume a dreptății, a libertății și progresului. La Forumul tinerei generații, din luna mai 1980, secretarul general al partidului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, adresându-se tineretului arăta că: «Trebuie să facem totul pentru a asigura pacea, pentru a avea condiții necesare și liniște atât pentru muncă, dar și pentru joacă, atât pentru copiii țării noastre, cât și pentru copiii tuturor țărilor! Nu există nimic care să justifice distrugerea vieții acelor care abia s-au născut și care au în fața lor un viitor, o viață de zeci și zeci de ani, în care pot să dea civilizației și omenirii multe lucruri minunate, multe descoperiri ale tainelor naturii. În numele vieții copiilor, a omenirii, să facem totul pentru pace, pentru independență!» Sint temeiurile care au călăuzit acțiunile permanente ale României, ale bărbatului care conduce destinele sale contempo-

rane, sint temeiurile care au făcut ca propunerea românească privind instituirea unui An Internațional al Tineretului să fie întâmpinată cu unanimă aprobare și respect de reprezentanții tuturor popoarelor întrunite în Organizația Națiunilor Unite.

Ce va însemna desfășurarea acestui «An al tineretului»? Sub deviza «**Participare, dezvoltare, pace**» vor fi organizate acțiuni complexe care își propun să determine participarea conștientă și responsabilă a tinerei generații din întreaga lume la dezbaterile și soluționarea tuturor marilor probleme ale epocii noastre: înfăptuirea unui climat de pace; încetarea cursei înarmărilor și realizarea dezarmării, în primul rând a celei nucleare; lichidarea sărăciei și subdezvoltării, a inegalităților dintre state; lichidarea discriminării rasiale, adică a «filosofiei» inumane care-i împarte pe oameni în «rase superioare» și «rase inferioare» etc. De asemenea, acțiunile din cadrul Anului Internațional al Tineretului își propun să afirme în toate țările lumii drepturile tineretului la muncă, la educație și cultură, participarea neîngrădită a tinerilor la dezvoltarea țărilor lor.

Fără îndoială, toate aceste țeluri nu pot fi atinse într-un timp limitat. De aceea, pentru ca ele să devină o permanență, România pledează pentru declararea unui «deceniu al tineretului», între anii 1985—1995. Este deosebit de important faptul că pregătirile pentru «Anul tineretului» au și început. Reunit recent la Viena, Comitetul consultativ al O.N.U. pentru Anul Internațional al Tineretului a dezbătut măsurile concrete ce trebuie adoptate pentru ca această idee generoasă să devină realitate. Și ca o nouă dovadă a stimei de care se bucură în întreaga lume politica țării noastre privind tineretul, Comitetul consultativ a ales ca președinte al său pe tovarășul Nicu Ceaușescu, secretar al C.C. al U.T.C., președintele Asociației tineretului și studenților din România pentru Națiunile Unite.

Putem spune că, de fapt, Anul Internațional al Tineretului a început dincolo de datele stricte ale calendarului. Pentru popoarele lumii, pentru tineretul lumii, el trebuie să fie o manifestare a voinței de pace și colaborare, de edificare a unei lumi mai drepte și mai bune, în numele a tot ce este mai frumos și mai nobil în ființa umană, în numele viitorului.

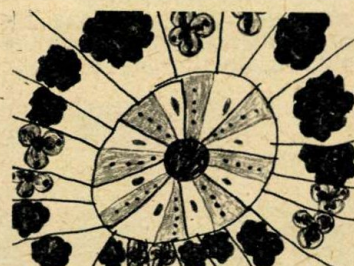
DOINA FRUNTELATĂ

BORIANA ȘI DESENELE EI

O expoziție mai puțin obișnuită a atras nu de mult atenția a sute și sute de vizitatori de toate vârstele din orașul **Vidin, R.P. Bulgaria**. Autoarea lucrărilor expuse este o fetiță de șase ani — **Boriana Dimitrova**. Talentul ei deosebit a atras atenția educatorilor care i-au îndrumat, mai apoi, pașii, învățând-o pe Boriana să se exprime prin culoare. Astfel, fie cu ajutorul creioanelor colorate, fie cu ajutorul guașei ea a realizat zeci și zeci de lucrări, ilustrând aspecte din luminosul univers al copilăriei — de la cotidienele scene de joacă, la cele de basm. Boriana caută și reușește să descopere zi de zi natura pe care o observă cu gingașie și o personifică apoi cu surprinzătoare forță de sugestie.

În imagini: Boriana și câteva dintre lucrările ce fac obiectul expoziției ei.

O obișnuită oră de curs la o școală elementară din **Luanda, capitala Angolei**. De la introducerea învățământului elementar obligatoriu și gratuit, imagini asemănătoare pot fi întâlnite nu numai în orașe, ci și în așezările rurale ale țării. Până în anul 1982, anul încheierii campaniei de alfabetizare aflată astăzi în plină desfășurare, toți locuitorii din Angola vor ști să scrie și să citească, toți copiii de

vîrstă școlară vor avea asigurat un loc într-o bancă.

Teatrul de păpuși se numără printre distracțiile preferate ale copiilor de pretutindeni. Mulți dintre ei nu sînt doar spectatori, ci și artiști ce mînuiesc cu îndeminare păpușile. În imagine: o trupă de artiști păpușari de la o școală din **Moscova — U.R.S.S.**

iar la geamul căsuței bătrînul le zîmbea pe sub mustața albă de ninsorile multor ani. Rîndunica abia sosită la vechiul cuib ciripea mîndră, aducîndu-și aminte de freamătul falnic al codrului.

Ne-am strîns apoi cu toții în odăiță. Focul dudua puternic în sobă. Bătrînul, cu ochii blajini și părul presărat cu borangic, ne zîmbea cu duioșie, cu dragoste.

— Pentru frumoasa voastră ispravă, ce vreți să vă dau, scumpii moșului?

Cu ochi iscoditori priveam cu toții insigna militară ce strălucea pe perețele din fața noastră.

— Dacă vrei, spune-ne un basm cu Feți-Frumoși sau o legendă de vitejie.

...După ce bătrînul găti de istorisit, copiii se uită încîntați unul la altul, fără să scoată un cuvînt. Într-un tîrziu, cînd noaptea încep să coboare peste sat, o pornim către casă. Privirea lui moș Ilie ne veghea prin geamul aburit poate de lacrimile bucuriei și dragostei pentru noii săi prieteni.

Maria Dumbrăveanu
Școala generală Dersca,
județul Botoșani

CASETA DIN AUTOBUZ

În după-amiaza zilei de 10 martie 1981 colegul nostru Ion Corboș deveni eroul unei întîmplări foarte palpitante. Se întorsese de la școală și își pregătea, sirguincios, ca de obicei, lecțiile pentru a doua zi. Într-un tîrziu — mai exact pe la orele 17,40 — cînd termină de învățat, ieși în curte să se mai recreeze. Aruncă distrat o privire spre stradă și un fapt... ciudat îl atrase atenția. În autobuzul de călători, parcat la cîțiva metri de casa lui, zări strecurîndu-se printre scaunele goale o persoană necunoscută și cam... suspectă! Bănuitor, lonică stătu la pîndă. Urmărind fiecare mișcare a individului, nu mică îi fu mirarea cînd îl văzu înșfăcînd cu iuteală caseta cu bani de pe bordul autobuzului. Îl zări apoi cum forța ușa din spate, intenționînd, desigur, să dispară neobservat.

Convins, acum, că are de-a face cu un infractor, lonică alergă la șoferul autobuzului pe care-l zărise cîțiva pași mai încolo, sînd de vorbă cu niște săteni. Le șopti ce se întîmplă și cu toții, alertați de inimosul lonică, reușiră să prindă făptașul exact în clipa cînd acesta încerca să se facă nevăzut. Așadar, dînd dovadă de vigilență și acționînd cu o abilitate pe care nu i-o cunoscusem pînă acum, colegul nostru a fost principalul factor care a condus la prinderea infractorului.

Liliana Coroș
clasa a VIII-a A,
Școala generală Araci,
județul Covasna

CLUB 14

LA PORTILE MESERIEI

(Urmare din pag. 3)

Aici, în laboratoarele școlii, în atelier, în cadrul numeroaselor activități pionierești, copiii mari — de-acum preadolescenți — au îndrăgit munca, s-au străduit, împreună cu profesorii lor, să-și dea răspuns celor mai diverse probleme, legate nu numai de materiile școlare, ci și de viață. În ce măsură au ajuns la cele mai bune concluzii, vom avea prilejul să vedem din discuțiile ce vor urma. Deci:

Te cunoști indeajuns?

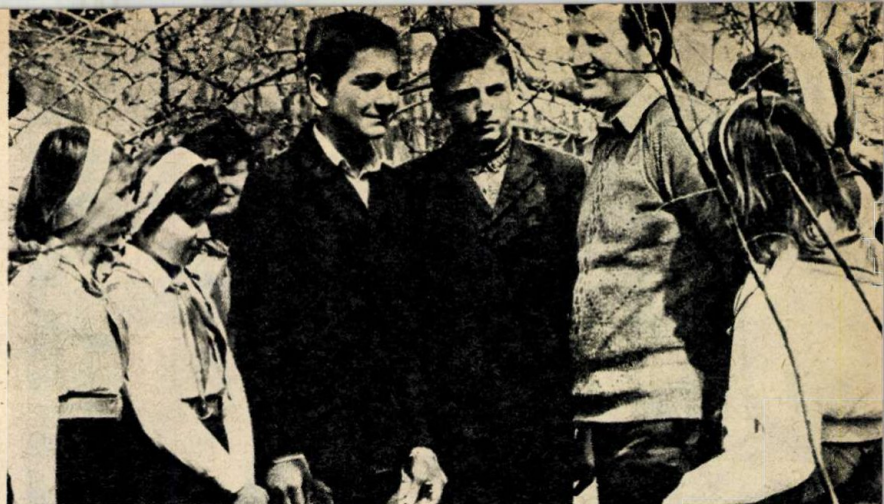
De obicei, întrebarea surprinde. «Bineînțeles că mă cunosc!» pare să dea răspuns mimica feței.

«Îmi place pădurea, îmi place să alerg, să privesc copacii, spunea, de pildă, **Nicușor Hulea** din Matca. Mă voi face deci silvicultor. Am și un văr mai mare, pădurar...»

Colegii mai mari au zîmbit atunci. Nicușor este doar într-a șasea, are timp să învețe, să se gîndească. Ei însă...

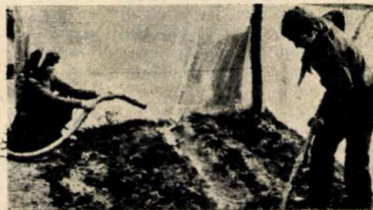
— Părinții mei sînt țărani cooperatori. Și eu vreau să muncesc alături de ei. Deși, uneori, parcă îmi simt că ar dori altceva de la mine. Să se fălească, de pildă, cu un fiu profesor sau doctor. Nu zic, sînt profesii frumoase. Dar nu sînt potrivite pentru mine. De mic îmi plăceau livezile, urmăream transformările pomilor în toate anotimpurile, visez să creez soiuri noi de fructe, citesc cărți de specialitate, am pomișorii mei pe care îi îngrijesc și îi urmăresc atent, îmi fac însemnări. La Casa pionierilor și șoimilor patriei am fost nelipsit de la orele de protecția mediului și biologie. Fac cu îndemînare și alte lucruri, dar nici una cu mai multă plăcere decît munca în livadă. De aceea mă voi duce la Liceul agroindustrial de la Tecuci. Sigur, ar fi minunat să fiu și doctor. Dar unul bun. Și eu nu cred că aș fi... (**Gheorghiță Ciocan**).

— Îmi place mult să văd colegi de vîrsta mea care știu sigur ce au de făcut. La noi în clasă, de pildă, la a VIII-a B (Șc. gen. nr. 29) a fost de ajuns să apară, îmbrăcat în uniformă, **Silviu Grigorescu**, un băiat mai mare, elev la marină, ca să le clatine serios hotărîrile multora dintre băieți. «Mergem la marină, hotărît!» ziceau ei fermecați mai ales de uniformă, deși unii nici măcar să înnoate nu știau. Oare poți renunța atît de ușor la visul clădit cu răbdare, cu muncă chiar, cu muncă

Convorbire «profesională» între pionierii ecologi (îndrumați de profesoara Lucia Huc) și inginerul Constantin Buruiiană, secretar adjunct cu propaganda din comuna Matca.

de cunoaștere? Pentru că profesorii noștri ne vorbesc despre meserii, ne organizează vizite în întreprinderi, la Combinatul siderurgic. Sigur, se poate merge și la marină, dar nu pentru... uniformă! Tata, de pildă, este pilot fluvial. Are și uniformă. Nu mă tentează. Îmi place mecanica. Și asta voi urma (**Gicu Nacu**).

E bine să fii foarte încrezător?

De ce n-ar fi? Dar cu o condiție: să-ți asiguri o «bază de susținere». Aceasta a fost și părerea colegilor lui **Costel Osanu** (Șc. gen. nr. 29).

Costel s-a văzut întotdeauna îmbrăcat în halat alb, umblînd cu eprubete, realizînd cele mai neașteptate combinații chimice, comunicînd rezultate senzaționale. Pînă una alta însă și-a dedicat timpul liber, mai ales, ciclismului, sportului în general. La Casa pionierilor și șoimilor patriei tot la ciclism activează. La școală are note obișnuite. La fel și la chimie. Niciodată nu l-a văzut cineva zăbovind în laborator, cu substanțe prin servietă sau buzunare, cu degetele îngălbenite de soluții. Se vrea însă cercetător în domeniul chimiei, o ramură de mare viitor, după cum a auzit el. «O fi, oare, marea lui vocație? se întreabă colegii. Poate totuși ar trebui să se mai gîndească...»

La 14 ani ești în măsură să hotărâști?

Emil Ancuța: — Da!; **Anișoara Artic** — Da!; **Gabriela Bucur**: — Da!; **Gicu Nacu**: — Da!; **Gheorghe Voicu**: — Da!; **Maricica Andrei**: — Da! Același răspuns l-au dat toți ceilalți colegi întrebați. Argumente?

«Cunoaștem bine ceea ce se petrece în jurul nostru, participăm la importante acțiuni sociale, înțe-

legem ce se așteaptă de la noi, am învățat multe în Organizația Pionierilor, de ce n-am participa și la adoptarea hotărîrii în privința viitorului nostru?»

«La această vîrstă trebuie să fii în măsură să hotărâști, depinde însă de tine, dacă ești pregătit pentru aceasta...»

Discuțiile din cadrul «Clubului 14» pe tema alegerii profesiei au fost îndelungate, aprinse și, nu de multe ori, contradictorii. Unii au susținut că trebuie respectată întocmai părerea părinților, chiar dacă nu concordă cu a ta, alții au fost de părere că trebuie să-ți convingi de adevărul tău. Unii au pus în balanță și avantajele materiale, alții și pe cele ale satisfacției profesionale. N-au lipsit, bineînțeles, referirile la necesitățile actuale ale economiei etc.

Asupra acestor aspecte vă invităm și pe voi, dragi cititori, să vă spuneți părerea. De asemenea, ne interesează să aflăm dacă despre profesiunea pe care vreți s-o îmbrățișați, cunoașteți:

● cerințele, exigențele pe care aceasta le impune;

● locul de muncă unde doriți să lucrați după absolvire;

● perspectivele de dezvoltare ale ramurii industriale sau agricole respective;

● dacă ați vizitat măcar o dată liceul de specialitate la care urmează să vă înscrieți.

Așteptăm răspunsurile voastre pe adresa rubricii «**Club 14**», revista «Cutezătorii», Piața Scintei nr. 1, București.

● **MARELE TROFEU TRANSMISIBIL «BUSOLA DE AUR»** — pentru cea mai reușită expediție, pentru cele mai complexe și mai valoroase investigații și culegeri de materiale a fost atribuit astfel:

1969 (ediția I) — «VÎNĂTORII LUI DRAGOȘ», C.P.S.P. Iași; 1970 — «SARGEDAVĂ», Orăștioara de Sus, Hunedoara; 1971 — «GETICA», C.P.S.P. Cimpina; 1972 — «ARCAȘII LUI ȘTEFAN», Suceava; 1973 — «PIATRA PITIGOIULUI», Baia Mare; 1974 — «AURORA 2» Ogzezeni — Giurgiu; 1975 — «SÎNZIENELE», Baia Mare; 1976 — «FLORILE CARPAȚILOR», comuna Nicolae Bălcescu, Bacău; 1977 — «LANTERNA MAGICĂ 1 ȘI 2», Halmeu, Satu Mare; 1978—1979 — «INDAGATORES», Borca, Neamț; 1980 — «ȘPERANȚA», Oreavu, Buzău.

REGULAMENTUL CONCURSULUI

(Urmare din pag. 3)

blemă proprie, se constituie din 12—15 membri, elevi din aceeași școală sau casă a pionierilor și șoimilor patriei, din rândul cărora pot face parte 1—2 elevi uteciști, foști pionieri expediționari, cu condiția ca aceștia să nu îndeplinească funcția de comandant, căpitan sau secund.

2. Echipajul detașament este condus de către un comandant-cadru didactic, care poartă întreaga răspundere a pregătirii și desfășurării expediției în condiții de deplină securitate a copiilor. Comandantul echipajului-detașament va fi ajutat de un căpitan și de un secund, aleși de către membrii echipajului-detașament. Ceilalți membri ai echipajului-detașament vor avea sarcini

precise, în funcție de scopul expediției, de înclinațiile și preferințele lor (geograf, istoric, geolog, folclorist, etnograf, cronicar etc.).

3. Zona aleasă spre cercetare se va afla la o altitudine medie de cel puțin 500 m, excepție făcând expedițiile nautice în Delta Dunării și de-a lungul unor râuri, iar itinerarul străbătut pe jos, de la punctul de pornire până la cel de încheiere al expediției propriu-zise, va fi de minimum 70 km. Nu se admit în concurs expediții cicloturistice, acestea făcând parte din altă acțiune pionierescă republicană.

4. Toți membrii echipajului-detașament trebuie să obțină confirmarea perfectiei lor stări de sănătate prin aviz medical scris. Fiecare echipaj-detașament va fi dotat cu truse medicale și va fi temeinic instruit de către un medic în ceea ce privește alimentația, dozarea efortului fizic, evitarea accidentelor, acordarea primului ajutor. Echipajele care se vor deplasa în zone în care există vîpere vor fi dotate, obligatoriu, cu ser antiviperin, iar comandanții acestora vor fi în prealabil instruiți în ceea ce privește modul de folosire a acestuia.

5. Birourile consiliilor comunale, orașenești și municipale ale Organizației Pionierilor, conducerile școlilor vor verifica, cu toată exigența, obiectivele expedițiilor, traseele propuse, componența și denumirile echipajelor-detașamente care doresc să participe la acțiune, pregătirea multilaterală a membrilor echipajului, dotarea acestora și vor aproba fiecare expediție în parte numai atunci cînd se va constata că aceasta se prezintă corespunzător la toate capitolele mai sus amintite.

6. Fondurile necesare expediției se obțin din:

— fondurile inspectoratelor școlare județene destinate acțiunilor de vacanță;

— fondurile provenite din realizarea angajamentului la muncă patriotică,

● **Trofeul «CUTEZĂTORII»** — pentru dirzenie și curaj în învingerea greutăților și dificultăților înfrînte pe traseu:

«Paltinul» și «Paralela 45», Plaiul Cimpinii, Prahova; «Vînătorii lui Dragoș», C.P.S.P. Iași; «Alutus 1 și 2», Roman, Neamț; «Flora», Budești, Vilcea; «Drosera 1 și 2», Cota Vameș, Neamț; «Lanterna magică», Halmeu, Satu-Mare; «Haiducii 2», Călina-Prundeni, Vilcea; «Plutașii de pe Siret», comuna Nicolae Bălcescu, Bacău; «Ciuta», Casa centrală a pionierilor și șoimilor patriei, București; «Lanterna magică», Halmeu, Satu-Mare.

● **«SCUTUL DACIC»** — pentru cercetări deosebite cu profil istoric (trofeul instituit în 1969):

«Șoimii lancelui», Măguri Răcătău, Cluj; «Vînătorii lui Dragoș», C.P.S.P. Iași; «Mlădițele», Sărmaș, Mureș; «Ioan Corvin», Hunedoara; «Dacia Felix», Chendrea, Sălaj; «Zori noi», Hălchiu, Brașov; «Dacia Felix», Chendrea, Sălaj; «Urmașii lui Dragoș», Moisei, Maramureș; «Miorița», Hunedoara; «Năpăris '78», Urziceni, Ilfov; «Vulturii», Moldova Nouă, Caraș-Severin.

● **«CHEMAREA MUNTILOR»** — pentru cea mai reușită expediție ce și-a propus cunoașterea și ocrotirea naturii patriei (trofeul instituit în 1972):

«Nufărul», C.P.S.P. Focșani; «Zori noi» și «Semenicul», C.P.S.P. Reșița; «Arcașii lui Ștefan», Suceava; «Urmașii Basarabilor», Curtea de Argeș; «Zimbrul», C.P.S.P. Aiud, Alba; «Prietenii naturii», Brăila; «Vulturii», C.P.S.P. Sadu, Gorj.

● **«SFINXUL CARPAȚILOR»** — pentru marcări și remarcări de trasee turistice:

1969 — «Danubius 69», Galați; «Capra neagră», Starchiojd, Prahova; «Ancora», Galați; «Vlăstarele», Tirgu Mureș, Mureș; «Cuceritorii 74», Cimpulung, Argeș; «Montana», Topești, Gorj; echipajele reunite «Ciuta», «Chemarea muntilor», «Vulturii», «Albatros», «Acvila», «Temerarii», «Focul viu» din București; «Ciuta», Casa centrală a pionierilor și șoimilor patriei București; «Temerarii 5», Dărmănești, Argeș; «Temerarii 6», Dărmănești, Argeș.

DIN CARTEA DE AUR A EXPE

pe baza instrucțiunilor de constituire și folosire a acestor sume avizate de Ministerul Finanțelor și Ministerul Educației și Învățămîntului;

— contribuția părinților;

— economii prin C.E.C. de excursie;

— alte acțiuni proprii inițiate de echipajele-detașamente.

C. DESFĂȘURAREA

1. Înscrierea echipajelor-detașamente în concurs se va face la consiliul județean (respectiv al municipiului, București) al Organizației Pionierilor până la 26 mai a.c., pe baza unei «fișe de bord». Echipajele-detașamente acceptate în concurs vor fi obligatoriu comunicate de către consiliile județene ale Organizației Pionierilor până la data de 30 mai a.c., pe bază de tabel centralizator, Consiliului Național al Organizației Pionierilor. Redacția va trimite, pînă la 10 iunie a.c., la județe, «oglinzile expedițiilor», care vor fi completate cu fotografiile expediționarilor (format obligatoriu 4x4), cu numele acestora, funcția, clasa și vîrsta, cu schița itinerarului și cu obiectivul principal al expediției.

2. Expediția va dura 10—15 zile. Pe traseu, expediționarii se vor deplasa obligatoriu pe jos (respectiv în bărci sau cu pluta), vor dormi în corturi și-și vor pregăti singuri mîncarea. Dormitul în cabane, refugii sau internate este admis numai pe timp nefavorabil. Este cu desăvîrșire interzisă parcurgerea unor itinerare montane cu un grad mare de dificultate, care ar necesita folosirea unor mijloace și procedee de alpinism, precum și pătrunderea în peșteri sau avene în scopul efectuării de studii și cercetări. Este admis accesul echipajelor numai în peșteri deschise turismului, cu condiția ca expedi-

ționarii să fie însoțiți, tot timpul cît se află în subteran, de către ghizii aflați la dispoziția publicului.

În cadrul activității complexe desfășurate pe traseu, echipajele pot participa și la refacerea unor marce sau chiar marcarea unor noi trasee turistice, cu condiția să fie special dotate și pregătite în acest sens și să obțină pentru asemenea activități aprobarea scrisă (pe «oglinza expediției») a consiliului județean al Organizației Pionierilor din județul pe teritoriul căruia se vor efectua asemenea lucrări.

Echipajele-detașamente participante la «Asaltul Carpaților» — la acțiuni de marcări și remarcări de trasee turistice, de ocrotire a naturii —, a căror activitate se desfășoară în regim de expediții, pot fi înscrise în Expedițiile «Cutezătorii» și au dreptul de a concura la obținerea trofeelor speciale «Chemarea muntilor» și «Sfinxul Carpaților».

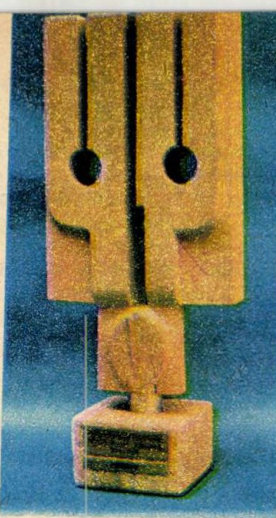
3. Fiecare echipaj-detașament va avea un jurnal de formatul unui caiet, în care cronicarul va consemna, pe traseu, întreaga desfășurare a expediției, pe zile. În jurnal pot fi inserate, tot timpul desfășurării expediției, desene, schițe, grafice și alte materiale care vor oglindi activitatea expediționarilor, iar ulterior și fotografiile de pe teren, pentru care se pot rezerva din vreme spațiile respective. Nu se admit în concurs mai multe jurnale pentru un singur echipaj-detașament și nici jurnale scrise și completate ulterior desfășurării expediției.

4. Dovedindu-se grijă deosebită pentru marile valori ale tezaurului nostru artistic, istoric și documentar, eventualele descoperiri arheologice sau obiectele etnografice de valoare deosebită vor fi numai fotografiate, descrise pe afișe speciale și semnalate orga-

● «CASETA DE CRISTAL»

— pentru cele mai valoroase colecții și studii geologice și geografice: «Pescăruș 1», C.P.S.P., Constanța; «Simion Mehedinți», C.P.S.P. Focșani, Vrancea; «Șoimii Iancului», Măguri-Răcău, Cluj; «Albatrosul», Pitești, Argeș; «Diapir», Timișoara, Timiș; «Cireșarii», C.P.S.P. Tândărei, Ialomița; «Izbuc 2», C.P.S.P. Oradea, Bihor; «Carst 1», Siret, Suceava; «Focul viu», Zărnești, Brașov; «Lotru '79», Malaia, Vâlcea; «Sarmatica 80», Tîrgoviște, Dimbovița.

● «MIORITA» (trofeu instituit în 1973)

— pentru cercetări deosebite de etnografie și folclor: «Micii cronicari», București; «Ciocîrlia», C.P.S.P., Medgidia, Constanța; «Izvoarele vieții», Boroșești, Iași; «Dacia Felix», Chendrea, Sălaj; «Vulturii Apusenilor», Cluj-Napoca, Cluj; «Miorita», Baia Mare, Maramureș; «Mara-Iza», C.P.S.P. Baia Mare, Maramureș.

● «EGRETA DE FILDEȘ»

— pentru cea mai reușită expediție în Delta Dunării sau pe riuri (trofeu instituit în 1971): «Ancora», Galați; «Maris '72», Deva, Hunedoara; «Nufărul 2», C.P.S.P. Focșani, Vrancea; «Zimbrul», Zărnești Neamț; «Zori noi» și «Semenicul», C.P.S.P. Reșița, Caraș-Severin; «Danubius '76», Pâncești, Săscut, Bacău; «Egreta», Gilău, Cluj; «Nufărul» Urși, Stoilești, Vâlcea; «Lăcarul», C.P.S.P. Sintana, Arad.

● «GENTIANA»

— pentru cea mai reușită expediție a unui echipaj compus numai din fete (trofeu instituit în 1970): «Pelaghia Roșu» — Mărișel, Cluj; «Floare de colț», Ion Roată, Ilfov; «Romanita Bărganului», Jugureanu, Brăila; «Floare de colț», C.P.S.P., Cîmpia Turzii, Cluj; «Pelaghia Roșu», Mărișel, Cluj; — «Crăițele», comuna Iancu Jianu, Olt; «Sînzienile», C.P.S.P. Baia Mare, Maramureș; «Retezat '77», C.P.S.P. sector 1, București; «Ferigutele», Cluj-Napoca, Cluj.

● «JÓBARÁT» («Prieten bun»)

— pentru cea mai reușită expediție a unui echipaj format din cititori ai revistei cu acest nume (trofeu instituit în 1970): «Șoimii din Seaca», Sovata, Mureș; «Lăcăuți 101», Zăbala, Covasna; «Comorile Oituzului», Sfîntu-Gheorghe, Covasna; «Comorile Vrancei», Sfîntu-Gheorghe, Covasna; «Nepoții lui Doja», Tîrgu Secuiesc, Covasna; «Soldanella», Cîrța, Harghita; «Șoimii din Seaca», C.P.S.P. Sovata, Mureș; «Fontinalis», Cîrța, Harghita; «Cîrbolya '78», Sîndomic, Harghita; «Havasi Gyopár», Vaida-Cămăraș, Cluj.

● «TERMOSUL DE ARGINT»

— pentru cele mai frumoase rezultate în domeniul autofinanțării și autogospodăririi, pentru spirit colectiv și autoconducere: 1969 — «Urmașii dacilor», C.P.S.P. Reșița, Caraș-Severin; «Bega 1», Timișoara, Timiș; «Flora», Budești, Vâlcea; «Paralela 45», Plaiul Cîmpinii, Prahova; «Roza vînturilor» și «Crăițele», Iancu Jianu, Olt; «Urmașii lui Bogdan», Bogdana, Vaslui; «Frumusețile patriei» și «Dacia '75», Cota-Vameș, Neamț; «Semenicul» și «Zori noi», C.P.S.P. Reșița, Caraș-Severin; «Oltșorul», Caracal, Olt; «Speranța», Oreavu, Buzău; «Șoimii munților» Deleni, Helișiu, Bacău.

DIȚIILOR „CUTEZĂTORILOR”

nelor de specialitate. Este interzisă colectarea de plante rare, de flori sau formațiuni calcaroase declarate monumente ale naturii, precum și deteriorarea lor. Acolo unde se constată acte de încălcare a normelor de ocrotire a monumentelor naturii, a altor valori din patrimoniul național, expediționarii vor lua atitudine fie prin remedierea acestora, fie prin sesizarea organelor în drept.

5. Nu se va recolta mai mult material decît pot transporta expediționarii cu forțe proprii. Materialele culese nu vor fi supuse nici unei intervenții prin care li s-ar putea știrbi din valoare.

D. TROFEE, DISTINCȚII

1. În mod obligatoriu, fiecare expediție se va finaliza la nivelul unității de pionieri prin expoziții cu materialele colectate, confecționate sau prelucrate în expediții, albume, fotomontaje, hărți, grafice etc.

La nivel comunal, orașenesc, municipal și județean vor fi organizate expoziții ale Expedițiilor «Cutezătorii». Cu prilejul expozițiilor județene, un juriu județean va desemna primele trei echipaje-detașamente cu cele mai reușite expediții ale căror jurnale și materiale vor fi trimise Consiliului Național al Organizației Pionierilor pînă la data de 10 ianuarie a anului următor, în vederea participării acestora la finala republicană.

2. În cadrul finalei republicane anuale, un juriu național, format din oameni de știință și cultură, va acorda tradiționalele trofee. (Acele trofee sînt prezentate în paginile de față, însoțite de semnificația fiecăruia, precum și de numele echipajelor care le-au cucerit de-a lungul anilor. Imagi-

ginile reproduc trofee editiei din 1979)

3. Fiecarei expediționar, membru al unui dintre echipajele distinse cu unul din trofee de mai sus, i se va acorda diploma de onoare și medalia Expedițiilor «Cutezătorii»; echipajului cîștigător al marelui trofeu «BUSOLA DE AUR», revista «Cutezătorii» îi va acorda ca premiu o excursie colectivă prin B.T.T. Celorlalte echipaje cîștigătoare li se vor acorda premii colective în obiecte și materiale de turism, de către C.N.O.P. De asemenea, C.N.O.P. va acorda premii în obiecte și materiale de turism cronicarilor cîștigători la secțiunea trofeului «Pana de aur».

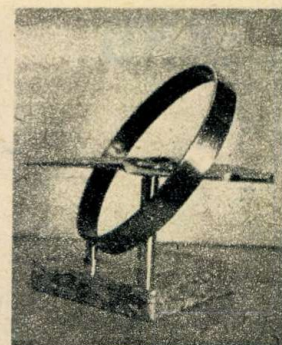
În cadrul fiecărei secțiuni (trofeu) vor mai fi acordate trei pînă la cinci mențiuni constînd în diploma și în medalia expedițiilor. Toate echipajele selecționate pentru faza republicană vor fi distinse cu diploma expedițiilor.

4. Distincții speciale vor fi acordate gazdelor, ghizilor locali și donatorilor de materiale, pentru contribuția la reușita Expedițiilor «Cutezătorii».

● «CORTUL DE MĂTASE»

— pentru romanism și voie bună: 1969 — «Gentiana», Pitești, Argeș; «Ancora», Galați; «Mugurelul», Boșorod, Hunedoara; «Fiii minerilor», Lăloaia, Bacău; «Steaua polară», Satu Mare; «Ion Corvin», Tîrgu Secuiesc, Hunedoara; «Centenarul societății științifice de geografie», Siret, Suceava; «Vlăstarii Moldovei», Săldănești, Botoșani; «Românașul», Adjulul Vechi și «Florela», C.P.S.P. Adjul, Vrancea; «Gentiana 3», Corocăiești, Suceava; «Cireșarii», București.

La unele ediții, juriul republican a mai acordat în plus următoarele trofee:

● «Busola de argint» — pentru locul doi la secțiunea Marelui trofeu: 1977 — «Lotru '77», Malaia, Vâlcea; 1978 — 1979 — «Carst 3», Siret, Suceava; 1980 — «Zada», Iași.

● «Busola de bronz» — pentru locul trei la secțiunea Marelui trofeu: 1977 — «Florile Bucovinei», Suceava; 1978—1979 — «Burebista», C.P.S.P. Cugir, Alba; 1980 — «Tulnicarii Iancului», comuna Avram Iancu, Alba.

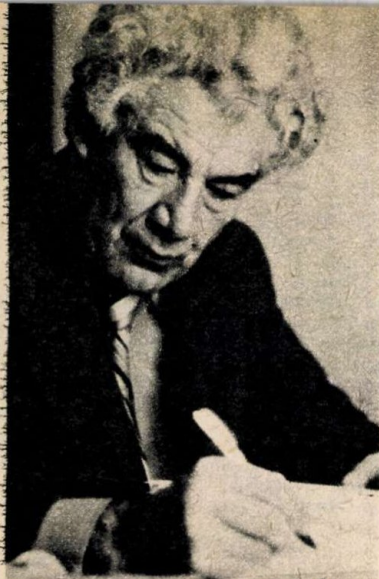
● «Asaltul Carpatilor» — pentru cea mai reușită expediție în domeniul marșării și remarcării de trasee turistice, pentru ocrotirea naturii: 1975 — «Ocotritorii Apusenilor», Filea de Jos, Cluj.

● «Columnă în milenii» — pentru descoperiri deosebite în domeniul istoriei patriei: 1975 — «Sargedava», Orăștioara de Sus, Hunedoara.

● «PANA DE AUR»

— trofeu individual (instituit în 1971) — pentru cel mai bun jurnal de bord: Elisabeta Popescu, — echipajul «Temerarii», Ploșorul, Gorj; Albu-mița Birgovan, echipajul «Bucovina '72», Fundul Moldovei, Suceava; Maria Mois, echipajul «Piatra Pîțigoiului», Baia Mare; Doru Lionchescu, echipajul «Ecoul munților», Curtea de Argeș, Argeș; Giannina Donghi, echipajul «Lanternă magică», Halmeu, Satu Mare.

MIRCEA SÎNTIMBREANU

IMAGINAȚIE
CREATOARE

OFICIAL ERA ÎN VACANȚĂ DE 24 DE ORE. Pentru el însă, pentru Emil, vacanța începea abia peste 2 ore și... 18 minute. Odată cu plecarea trenului din Gara de Nord. Două ore și 18 minute? Enorm! Mai ales când locuiești la o azvirlitură de băț de gară și când, pe deasupra, totul era pregătit din ajun: valiza, plasa cu mâncare, cartonașul cu adresa locului de destinație (parcă n-ar fi știut-o chiar dacă ar fi fost și trezit din somn!): Valea Izvoarelor, a șasea stație, ulița mare, a doua casă pe stînga de lîngă școală, o fîntînă de piatră, o laviță și un nuc bătrîn, pe care era țintuit numărul... din tablă: 264.

Și parcă n-avea să-l aștepte în gară prietenul său, Costel Bigică, bunul său prieten cu care se cunoscuse în urmă cu un an la mare, în tabăra de la Năvodari? Îi păstrase toate scrisorile și toate se încheiau cu rîndurile: «Dragă Emil, vino la mine îndată ce iei vacanță! După vreo două-trei săptămîni o să ne întorcem împreună la București! Bine? Al tău... Costel».

Și iată, sosise vremea! Adică nu, mai erau 2 ore și 18 minute... Uf! Băiatul nu-și mai găsea astîmpărul. Ce putea să mai facă să treacă timpul? Să numere tramvaiele care treceau în sus și în jos? Să dezlege cuvinte încrucișate? Să deseneze? Și, deodată, dă cu ochii de caietul de limba română. Nu trecu-

BIBLIOGRAFIE:

CU ȘI FĂRĂ GHIOZDAN;
SUB LUPĂ;
LA TELEFON, TELEFONUL;
32 DE PREMIANȚI;
EXTEMPORALE ȘI ALTE LUCRĂRI
SCRISE;
RECREAȚIA MARE;
CAMELELE CU PIPER;
ȘTAFETA FANTEZIEI;
SĂ STĂM DE VORBĂ;
FĂRĂ CATALOG;
MELCUL MINCINOS;
VIITORUL, CÎND TE-AI NĂSCUT?
ADUCĂTORULUI MULȚUMIRI;
MAMA MAMUȚILOR MAHMURI.

seră nici două zile de cînd tovarășa învățătoare le spusese:

— Prima temă pentru prima oră... în toamnă: «Cum am petrecut vacanța».
Ura! De ce să aștepte pînă la toamnă? Avea timp berechet: 2 ore și 13 minute pînă la plecarea trenului. Ei bine, într-o oră va termina tema. Într-un minut titlul era scris, apoi... apoi Emil se opri.

Nu mai fusese niciodată la țară. Niciodată! Ei și? Citise doar atîtea lucruri în cărți și în ziare! Și, pe urmă, nu străbătuse cu trenul sau autobuzul atîtea sate? Începu să scrie:

«Prima dată eu am ajuns în Gara de Nord. Acolo era o forfoteală grozavă,

oamenii se grăbeau care încotro, megafonele anunțau sosirea și plecarea trenurilor».

— Ajunge, își zise, doar n-am să-mi petrec vacanța mare în gară.

Continuă să scrie: «Curînd, trenul s-a pus în mișcare. Drumul a fost ca un vis și am ajuns cu bine în comuna Valea Izvoarelor».

— Acum va trebui să descriu puțin natura, așa cum se obișnuiește! «Cerul era albastru. Iarba era verde».

Reciti și plescăi din buze nemulțumit:

— Asta e ca în clasa întâi. Dar în iarbă, dar pe cer, nu se află nimic? Să ne ocupăm puțin de iarbă... Ce poate fi în iarbă? Niște boboci de gîscă? De ce nu?

Scrise: «În iarbă verde mișunau niște boboci de gîscă mici și pufoși, care...»

— Ce fac bobocii de gîscă? Măcăie? Tî! Asta fac rațele... Nechează? Nu! Mugescl Behăie? Ce fac gîstele, frate? se întreba cu glas tare băiatul și nu găsea nimic.

Poate pentru că era grăbit, poate din pricina zgomotului tramvaielor.

— Stai! Am găsit, se luminează Emil, și fără să mai stea pe gînduri adăugă: «...care făceau zgomot. Pe cerul albastru zburau berze care...»

— Și berzele ce făceau? Ce fac ele cînd zboară pe cerul albastru? Cîripesc? Parcă nu... Guiță? Orăcăie? Nici într-un caz! Atunci?

Privirea i se opri asupra propoziției de deasupra. Ura! A găsit! Continuă: «...zburau berze care făceau zgomot.»

Mai departe. Ceva despre cîine! «Cîinele lui Costel...» Se opri din nou:

— Cum se spune cînd o jăvră se bucură? Ce face cîinele cînd dă din coadă? Chiue? Sare într-un picior? Cam greu... Este un cuvînt, precis este! se chinuia băiatul cu ochii la ceas, dar nu-l găsea.

Și deodată se liniște. Nu-l găsește odată? Scrise: «Cîinele lui Costel făcea zgomot.» Bun!

— Acum, încă un element... Cloșca cu pui! La țară sînt cloști? Sînt! Și ce fac ele? Cloșcănesc? Parcă așa ceva, dar nu era sigur. Și puii? Puiuesc?! Parcă, parcă! dar nu mai avea timp să verifice. Atunci? Simplu!

Scrise: «O cloșcă cu pui făcea zgomot.»

Perfect, acum va încheia. Își aminti o frază care îi plăcuse mult și pe care o ținea minte cuvînt cu cuvînt.

Începu un alineat nou și scrisese: «Pretutindeni domnea o liniște poetică și adîncă. Se auzea cum crește firul de iarbă». Punct. Valiza și... fuga la gară. Mai erau 15 minute.

Pe masă rămase caietul deschis: «În iarbă verde mișunau boboci de gîscă mici și pufoși, care făceau zgomot. Pe cerul albastru zburau berze care făceau zgomot. Cîinele lui Costel făcea zgomot. O cloșcă cu pui făcea zgomot.

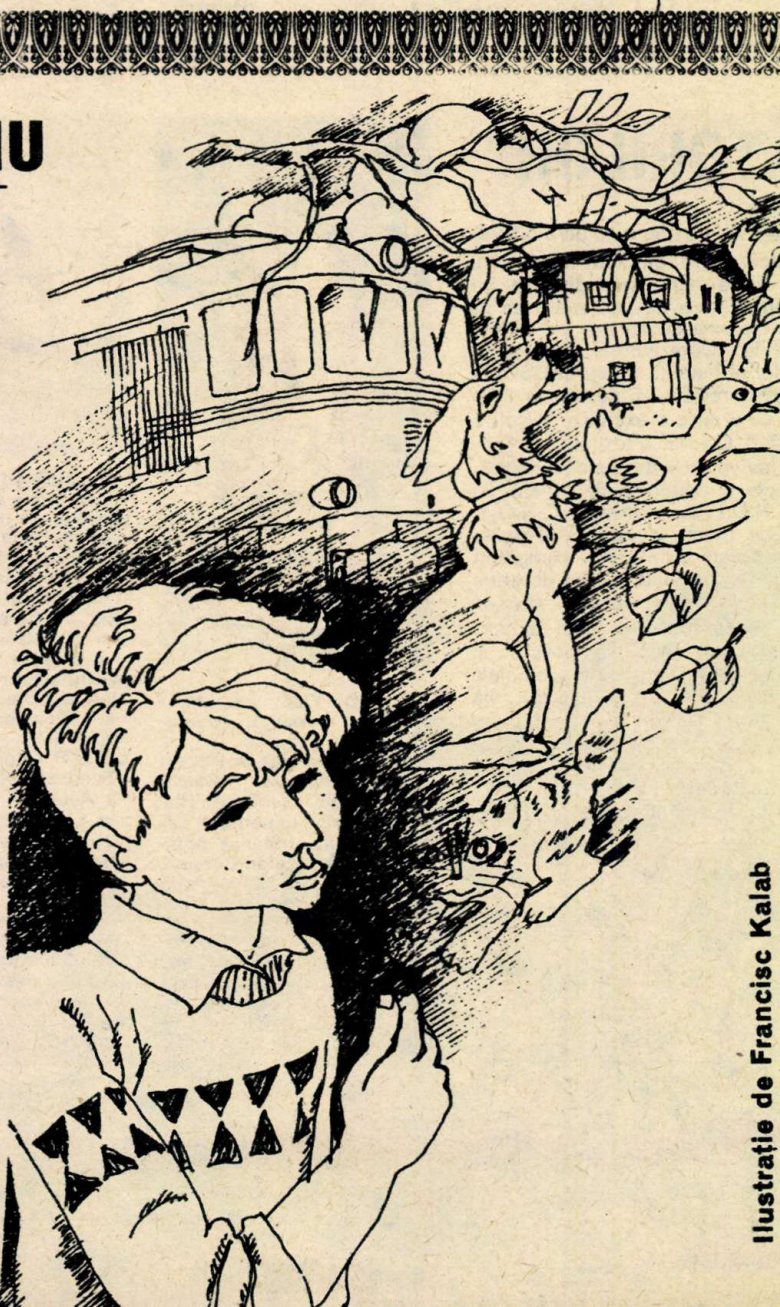
Pretutindeni domnea o liniște poetică și adîncă. Se auzea cum crește firul de iarbă».

În gară era o forfotă grozavă, oamenii se grăbeau care încotro, megafonele anunțau mișcarea trenurilor. Și Emil era fericit.

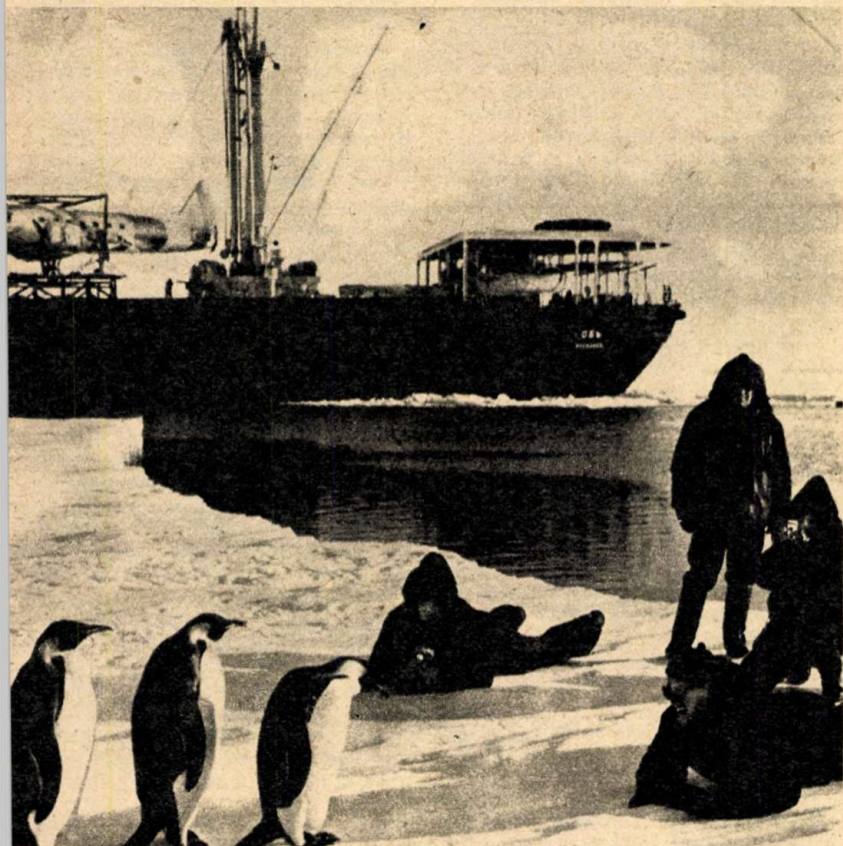
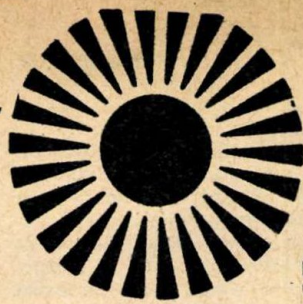
«Exact ca în lucrarea mea! se bucura băiatul. Ce înseamnă să ai imaginație creatoare! Totul am prevăzut! se felicita el de la fereastra vagonului. Curînd, pot să pariez, trenul o să se pună în mișcare întocmai ca în lucrarea mea...» Și chiar așa se întimplă.

Ureș Cititorilor Ca fiecare oră
să miște la fel de fructuoasă
ca o zi de muncă la fel de plăcută
ca o recreație mare.

Mircea Sîntimbreanu

Ilustrație de Francisc Kalab

LA POLUL SUD

În ultimii 25 de ani, continentul antarctic a fost cercetat de numeroase expediții științifice ale diferitelor țări. Cea mai recentă expediție antarctică sovietică a deplasat pe ghețurile celui de-al șaselea continent circa 1 400 de persoane, dintre care 600 de cercetători și specialiști. Printre alte misiuni ale expediției se numără crearea unei noi stațiuni științifice, efectuarea unor studii de glaciologie și geologie, oceanografie și geofizică. Sondaje submarine speciale vor cerceta legăturile dintre continentul antarctic și cel sudamerican. În același timp vor continua forarea calotei glaciare până la 2 000 m, studierea purității aerului și a ionosferei, cercetarea formelor de viață specifice temperaturilor joase și a ceea ce s-ar putea numi «medicina frigului». Un element de seamă al activității de cercetare este și participarea la programul internațional «Polex-Sud», al cărui obiectiv este mai buna cunoaștere a interacțiunii dintre ocean și atmosferă în Antarctica.

Căutări energetice. Pe străzile orașelor braziliene poate fi văzut circulând acest tip de automobil cu gazogen. Gazul este produs cu ajutorul cărbunelui. O soluție practică și puțin costisitoare. Deocamdată estetica mașinii suferă. Ce-ar fi dacă un constructor ar integra încă din fabrică gazogenul în structura autovehiculului?

MAȘINI...DE UMBLAT !

Știți câți mușchi intră în mișcare pentru ca omul să facă un pas? 86 de mușchi. În plus acționează câteva mii de nervi care comandă contractia musculară și culeg informațiile necesare menținerii corpului în echilibru în timpul mersului.

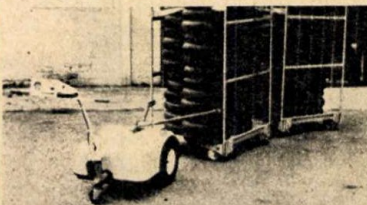
Până în prezent, un infirm este obligat să se deplaseze fie în cîrje, fie cu ajutorul unui fotoliu rulant. Cercetări îndelungate ale specialiștilor iugoslavi, americani și francezi au dus la crearea unor ansambluri mecanice și electrice de mers care permit handicapatului să se deplaseze iarăși autonom.

Aparatele sînt de complexitate diferită, ele comportînd de la două la zece motoare miniaturizate. Cel mai complicat dintre sisteme permite nu numai deplasarea în plan orizontal «pe picioare», ci și urcarea scărilor, coborîrea lor, depășirea unor obstacole. Deprinderea cu noua aparatură pretinde, firește, o perioadă de adaptare, în cursul căreia sistemul însuși suportă câteva modificări, pe măsură ce bolnavul devine mai sigur pe mișcărilor sale.

În pregătire se află o adevărată mașină de mers, comandată de microprocesoare. Acestea înregistrează în prealabil mișcărilor executate de un «martor» sănătos, de la care «învață» să meargă. Ulterior aparatul va funcționa la comanda bolnavului, executînd însă mișcările independente de acesta, după codul înregistrat.

Declarat An mondial al handicapatilor, anul 1981 va vedea progresînd cercetările în această direcție și realizarea practică a primelor aparate de mers.

Cel mai mic tractor din lume. Micul tractor electric din imagine poate transporta o greutate de o tonă. El are 66 cm lungime, 53,5 cm lățime și 35,5 cm înălțime, așadar, poate lesne intra într-un portbagaj de automobil. Bateria lui se încarcă la o priză obișnuită. Mașina poate fi adaptată celor mai felurite utilizări, dintre care imaginile noastre înfățișează două.

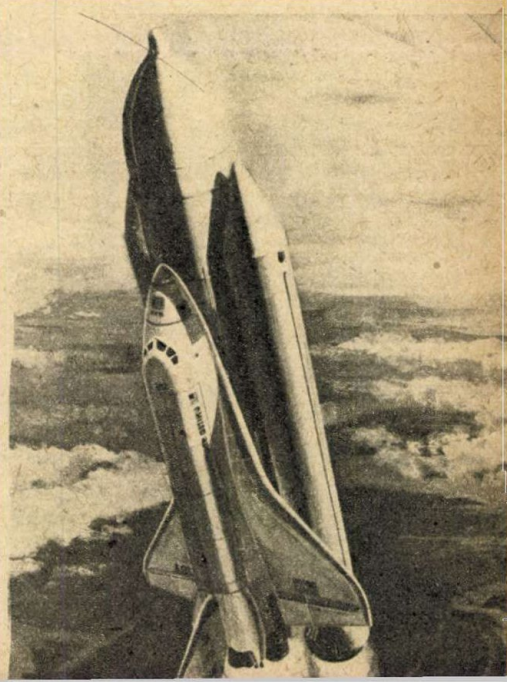

DUPĂ ZBORUL NAVETEI SPAȚIALE

Recent s-a desfășurat cu succes zborul experimental al navetei spațiale americane «Columbia», pilotată de John Young și Robert Crippen.

Până în prezent fiecare lansare cosmică presupunea risipirea a mii de tone de metale rare irecuperabile. Naveta spațială va putea fi refolosită de circa 100 de ori, ceea ce pune problema zborului circumterestru în termeni mult mai raționali. Naveta spațială are particularitatea de a decola ca o rachetă, aterizînd ca un planor. Aceasta și explică aspectul ei neobișnuit, de rachetă cu aripi.

Ce se așteaptă de la naveta spațială? Ea va juca rolul de căraș cosmic. În magazinele spațioase ale navetei vor călători pînă pe orbită viitorii sateliți artificiali ai Pămîntului, mari fragmente ale viitoarelor stații orbitale, observatoare extra-atmosferice etc. Tot cu ajutorul navetei se vor deplasa cosmonauții spre a lua loc în aceste stații cu viață lungă. Utilizarea ei va duce la economisirea a numeroase lansări și totodată va pune capăt rătăcirii în spațiu a resturilor de nave cosmice. Naveta este indispensabilă realizării marilor proiecte spațiale ale viitorului.

4x4=10!

Schiță de ȘTEFAN ZAIDES

Gligore A. Gligore — ce nume mai moștenise și el! — apăsă timid clanta ușii și păși pragul clasei în plină oră de geografie. «Deci a și început!...» se dezmetici el, parcă abia în clipa aceea.

Profesorul, cunoscându-i de mult acest tic, îl privi pe deasupra ochelariilor, lung, și parcă neamintindu-și că l-ar mai fi văzut vreodată, întrebă:

— Dumneata?

— Am... am întârziat puțin...

— A, ești din clasa aceasta, a VI-a D?!

Gligore A. Gligore susținu cu greu privirea fără reproș, dar cu un uriaș semn de întrebare în ea, a profesorului.

— Da, sînt elev în clasa aceasta...

— O, atunci nu face nimic dacă ai întârziat. Bine că știi lecția.

Gligore A. Gligore vru s-o apuce, printre rîndurile de bănci, spre locul său, de sub fereastra a doua, dar arătătorul profesorului îl pofti direct la tablă:

— Poftește încoace! Ei, ce lecție am avut pentru astăzi?

Băiatul bolmoji cîteva cuvinte, mai mult pentru sine, și clasa rîse. Rîse uscat și profesorul.

— De Asia ai auzit vreodată?

«Schimbare de ton — gîndi repede Gligore — deci sînt pe-aproape de o notă slabă-slabă de tot», se-nfioră el.

— Da, am auzit. E un continent nordic...

— Exact! Spune-i lanțurile principale de munți și ai de la mine un 10! «Ce simplu se poate lua un 10!» se minună băiatul. «Spui munții și!...»

— Ei? Il trezi din reverie glasul omului de la catedră.

— Păi, avem, în Asia Mică: Taurus, Antitaurus și... și!... («Atît am apucat să citesc acolo, pe coridor, atît știu», își spuse el cu ciudă.)

— Și!... — reluă glasul profesorului — ai luat un 4. Poftește la locul dumitale!...

La desen — desigur, pe alt scenariu (cum ar fi spus Scorțea, colegul său de bancă) — povestea se repetase și iar primise un 4.

— N-ai planșa, n-ai făcut tema! subliniae, logic, profsoara.

Iar la fizică... Evident, tot un 4. Parcă de construit «cumpăna zidarului» avusesse el timp!

În recreație, înainte de ultima oră, Florea Zăgan îl reținuse o clipă:

— Mă, Gligore, eu cred că ceva te-a împiedicat, ieri, cu adevărat de n-ai învățat și nici temele nu ți le-ai făcut! De ce nu te-ai scuzat? Toată lumea știe că ești un băiat bun, că nu s-a mai întîmplat să vii cu lecțiile nepregătite. Și ca să încheie tot el — căci Gligore îl privise alb, fără nici o dorință de a-i răspunde ceva: culmea ar fi să te mai asculte și la matematici!...

Și... îl ascultă. Și, din nou, 4!

Zăgan, în drum spre casă, iar crezuse că e bine să-i spună cîteva vorbe:

— Gligoraș, cu patru de 4... ai cam incurcat-o! Ce naiba ai făcut, mă, ieri, ai? C-ai făcut tu ceva... Ți s-a întîmplat ție ceva de n-ai învățat de fel!...

Gligore se mulțumi să-l privească lung și obosit și nu rosti decît un «Salut!» cu jumătate de voce, pentru ca o clipă mai apoi să dea cotul străzii și să dispară.

A doua zi, pe la vremea recreației mari, trei bărbați, trecuți de prima tinerețe, dar robuști și cu pas elastic, bătură la ușa cabinetului directorial. Îi văzuse — cu ochii lui — Zăgan, care tocmai venea de la cabinetul cu material didactic, la subsuoară cu o nutrie împăiată.

Apoi nici nu ajunsese el bine în clasă și nea Pavel, omul de serviciu, își viri capul pe ușa și întrebă în șoaptă:

— Gligore A. Gligore e aci? Îl pofteste directorul la cancelarie... Da' repejor!!!

Zăgan, după plecarea lui Gligore, se întoarse ușor spre Scorțea:

— A-ncurcat-o, mă! Cred că îl caută miliția...

Ce s-a mai petrecut, în continuare, la ora de zoologie n-ar mai fi putut să spună nici Zăgan, nici Scorțea. Și poate că încă mulți alții: toți se mutaseră cu gîndul acolo, la Cancelarie, la ce se va fi întîmplat cu Gligore, colegul lor care, pînă în ziua aceea, nu ieșise cu nimic în evidență, dacă ar fi fost să se treacă cu vederea pasiunea sa, poate singura, pentru învățatură.

Acum, în recreație, mîncîndu-și sandvisurile aduse în pachet, fiecare își da cu presupusul:

— Poate l-or fi prins fumînd, prin parc... Ce i-o fi venit și lui! zise Zăgan, vrînd parcă să-i ia apărarea.

— Cine știe ce altceva o fi făcut! spuse Flori Constantin. Că nu veneau ei trei ofițeri de miliție!... Numai pentru că au prins fumînd un pici...

— Îi știi tu vreo altă vină?! întrebă Vicol. Că tu prea le știi pe toate!...

— Da, știul spuse Flori. L-am văzut, într-o zi, făcînd... făcînd...

Cei din jur își lungiră rapid gîturi de lebădă — numai ochi și, mai ales, urechi:

— Făcînd, ce? nu mai putu aștepta Zăgan.

— Un act de huliganism! Așa! Să știți și voi!...

— Ei, asta-i!? nu vru Zăgan să-și creadă urechilor. Cum adică?

Flori se mai codi o vreme, se asigură cu coada ochiului că nimeni nu mai putea de nerăbdare și, cînd fu sigură că, într-adevăr, ea era centrul atenției generale, spuse:

— O trăgea de cozi pe Violeta Butăciu, dintr-a VI-a B. Iar ea ridea. Asta făcea, da!...

Zăgan pufni furios; Scorțea, prăpădindu-se de rîs, se bătea cocoșește cu palmele peste genunchi.

O clipă peste veselie generală se așternu liniște. Iar în acea clipă, pe coridor răsună cadența unor pași, mulți, și cînd ochii toți — se-ntoarseră spre capătul acela de coridor îl zări pe colegul lor Gligore A. Gligore. În urma lui cei trei bărbați străini, directorul, profesorul-diriginte, profesorul-comandant instructor veneau toți ca la o ceremonie, plini de importanță, tăcuți. Doar Gligore, săracul, parcă privea cum în clipa aceea i se înecau

toate corăbiile...

Fără să vrea, copiii se imbulziră în clasă. Își ocupară locurile.

Și cînd întregul grup păși, cu marțialitate, pragul clasei, și cînd Flori zări chipul livid de emoție al colegului ei, Gligore, o podidiră lacrimile; se întoarse repede spre Zăgan și-i spuse:

— Eu... Eu v-am mințit. Gligore n-a tras-o niciodată de cozi pe Violeta... Am... am visat eu, doar!...

Profesorul-diriginte îl împinse ușor de spate pe Gligore, mai spre centrul spațiului liber dintre bănci și tablă, apoi se adresă clasei:

— Copii, sîntem adunați aici, toți cei pe care ne vedeți și ne cunoașteți, dar și cei trei oaspeți pe care vi-i recomand: colonelul Stîrcea, maiorul Bușuleanga, maiorul Virlean, de la Comandamentul municipal al Miliției!...

Tuși puțin pentru a-și modela vocea, apoi spuse scurt:

— E vorba de colegul vostru Gligore A. Gligore. Are cuvîntul tovarășul director.

Se dădu cîteva pași înapoi, făcînd, astfel, ca în primul rînd să rămînă doar elevul Gligore și directorul. Directorul zîmbi mai întîi, așa cum zîmbea totdeauna cînd se adresa copiilor, apoi, arătînd cu mîna spre clasă, spuse:

— Copii! Toate întîmplările și evenimentele trăite de voi sînt importante și trebuie să le priviți ca atare. Ceea ce a făcut colegul vostru sînt sigur că ar fi făcut oricare dintre voi. Și mă bucur! Dar pentru că tovarășul colonel Stîrcea e mai în cunoștință de cauză, iată, îl las să vă povestească...

Colonelul făcu și el un pas înainte. Se vedea că nu-i este prea ușor să se adreseze copiilor. Începu, cu o frază scurtă, rostită apăsător, parcă s-ar fi temut că nu este înțeles.

— Nu vreau să vă rețin. Trebuie să reîncepeți orele de curs. Colegul vostru, aici de față, a salvat de la moarte mai mulți copii.

Și în același fel scurt, sacadat, de a vorbi, colonelul le povesti cum, pe strada Ocniței, pe locul fostului arsenal unde se deschisese un nou șantier, venind de la școală, Gligore zărise pe fundul uriașei excavații niște copii care se jucau cu un obiect greu, lunguiet, pe care se străduiau să-l ridice. A coborît, cu gînd să-i ajute, dar curînd a văzut despre ceea ce era vorba, i-a oprit:

— O bombă, copii!

O bombă de 50 kg! Vă dați seama ce s-ar fi întîmplat dacă nu i-ar fi oprit la timp pe copii și dacă n-ar fi alergat să ne anunțe? Bomba fusese uitată ori rătăcită încă din timpul ultimului război, iar muncitorii de pe șantier, fiind ora de pauză, erau la cantină...

Privirile calde ale colonelului se opriră asupra lui Gligore.

— Poate că a doua zi ai avut greutăți la școală...

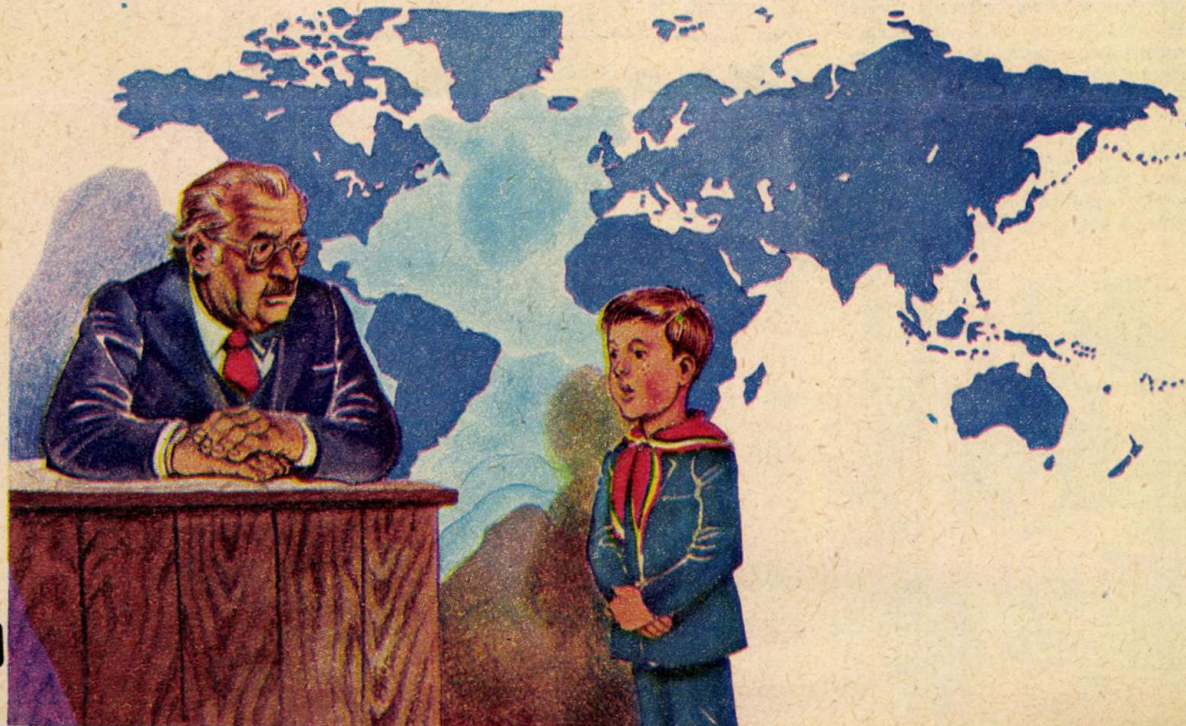
Gligore A. Gligore clătină negativ din cap hotărît: «Nu, n-am avut nici o greutate...» și ofițerul continuă:

— ...Eu vreau să-ți mulțumesc și să-ți spun simplu: comportarea ta este de nota 10. Te felicit!

Lecția începu, Zăgan se precipită spre Gligore:

— Bine, mă, Gligoraș!... Să ne fierbi tu așa pe noi!... Și cu un ton prietenos: Și zi-i așa! De 4 ori cite 4 fac, uneori, și zece, da?

Și-n privirea colegului, Gligore citi aceeași căldură prietenească pe care, de mai bine de zece minute, o descoperea, rînd pe rînd, în privirea oricăruia dintre colegii săi. Ori o mai citise și altădată?!

Cînd s-a răcit, se răstoarnă cu grijă în compotieră sau într-un platou cu pereții mai înalți și se pune la frigider una sau două ore. Crema se poate și orna cu fructe din dulceață, compot sau cu un strat subțire de frișcă.

Olguta

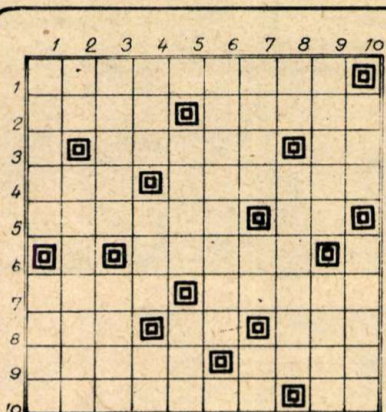
POIENILE CU NARCISE

La fiecare început de primăvară înfloresc, doar pentru scurtă vreme, narcisele. Ele cresc pretutindeni, dar nicăieri înflorirea lor nu devine un eveniment ca în poienile care le poartă numele. Unele sînt celebre, altele mai puțin cunoscute. Iată-le: poiana din comuna Vad, de la poalele Făgărașilor, lângă Șercaia, la 50 km de Brașov; cea de la poalele dealului Mocrea de lingă

Ineu, unde gingașele flori sînt adăpostite de brîul de stejari al pădurii Rovina; tot atît de gingașe sînt și narcisele din poiana Negrasi, aflată la 55 km de orașul Pitești; cea de la Tg. Jiu, situată la 3 km de centrul orașului; cea de la Hida, județul Cluj; cea de pe Valea Gurghiuului, la 5 km de orașul Reghin, precum și însorita poiană de pe vîrfurile Hăghimaș, județul Covasna.

Milioane de narcise albe, imaculate. Întîzi mîna, te apleci să culegi o floare, dar nu o rupi, pentru că și alții să se bucure de această frumusețe cu care natura, generoasă, ne-a îmbogățit pămîntul. Sînt monumente ale naturii. Legea le ocrotește. Să le ocrotim și noi.

I. VASILIU

ÎN NATURĂ

ORIZONTAL: 1) A scris «Împărțita apelor» și «Valea frumoasei». 2) Îi aparține pictura «Popas la munca cîmpului» — Semnează volumul de povestiri «Muntele de aur». 3) Autorul povestirilor «Soarele din peșteră» — Culese! 4) Aici (reg.) — Personajul

principal al romanului «Străinul» de Titus Popovici. 5) Luți — Elena Tudor. 6) Acesta din Moldova. 7) Autorul poeziei «Flori, frumoase flori» — În «Orele satului» de Ion Brad. 8) Un raid neînceput! — Vîrf de vulcan — Cei mai iscusiți prieteni ai naturii. 9) Ne învață științele naturii (pl.) — Cîrculă prin văi și munți. 10) Perioada de dinaintea primăverii — Care!

VERTICAL: 1) «Ploaia de iunie» este una dintre nuvelele sale — «Orașul marilor iubiri». 2) Posed — Povestirile «Dumbrava minunată» și «Hanul Ancuței» de M. Sadoveanu. 3) Erou din romanul «Descult» de Zaharia Stancu — Îndrăgesc. 4) În conac! — Trăiește în apă și merge de-a-ndoa-selea — Luca Nicolae. 5) Acum cu copii și apoi cu nepoți (pl.) — O rută anume. 6) «La mijloc de codru des» este una dintre frumoasele sale poezii. 7) Oraș din Ardeal — În stoll — Cute! 8) Netel! Apar din nou. 9) Glasul lupului — Autorul picturii «Peisaj dobrogean». 10) La fiecare poartă (pl.) — Cel mai credincios animal.

FOTO-GHICITOARE

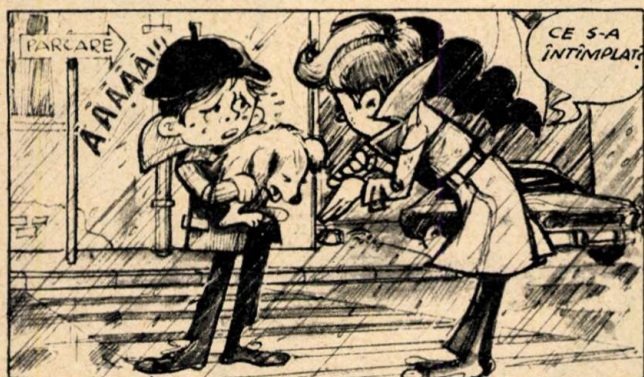
Plantă? Animal? Mineral?

Fotografal Gh. Vințilă, cel care a surprins imaginea de mai sus, propune culeșătorilor ca, dezlegînd enigma, să afle nu numai regnul în care se înscris «obiectul» pe care îl înfățișează, ci și numele lui științific.

CLEPSIDRA ȘI NODURILE

Acest antic aparat de măsurare a timpului pe baza efectului gravitațional era format din două baloane de sticlă unite printr-un pasaj îngust. Prin acest canal, din balonul superior se scurgea în cel inferior o cantitate de nisip. Curgerea făcîndu-se uniform, golirea balonului superior avea loc într-un timp determinat de volumul său, de cantitatea de nisip și de îngustimea orificiului de trecere.

Clepsidra a fost foarte răspîndită. Pînă în secolul trecut, chiar și viteza de înaintare a navelor era măsurată cu ajutorul ei. Cum? Cel însărcinat cu măsurarea distanței parcurse urmărea scurgerea nisipului în clepsidra de pe vas. La golirea ei, făcea un nod pe o sfoară anume pregătită, după care întorcea clepsidra pentru o nouă fracțiune de timp. De aici s-a ajuns la măsurarea în «noduri» a drumului parcurs pe mare, expresie care dă atîta culoare povestirilor marinărești.

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr:
COSTACHE ANTON
Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Școlii nr. 1,
București 33. Telefon: 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura
«Știința». **TIPARUL C.P.C.S.**
ABONAMENTE: prin oficiile
și agențiile P.T.T.R. Cititorii
din străinătate se pot abona
adresîndu-se la ILEXIM — de-
partamentul export-import pre-
să P.O.B. 136 — 137, telex: 11225,
București.

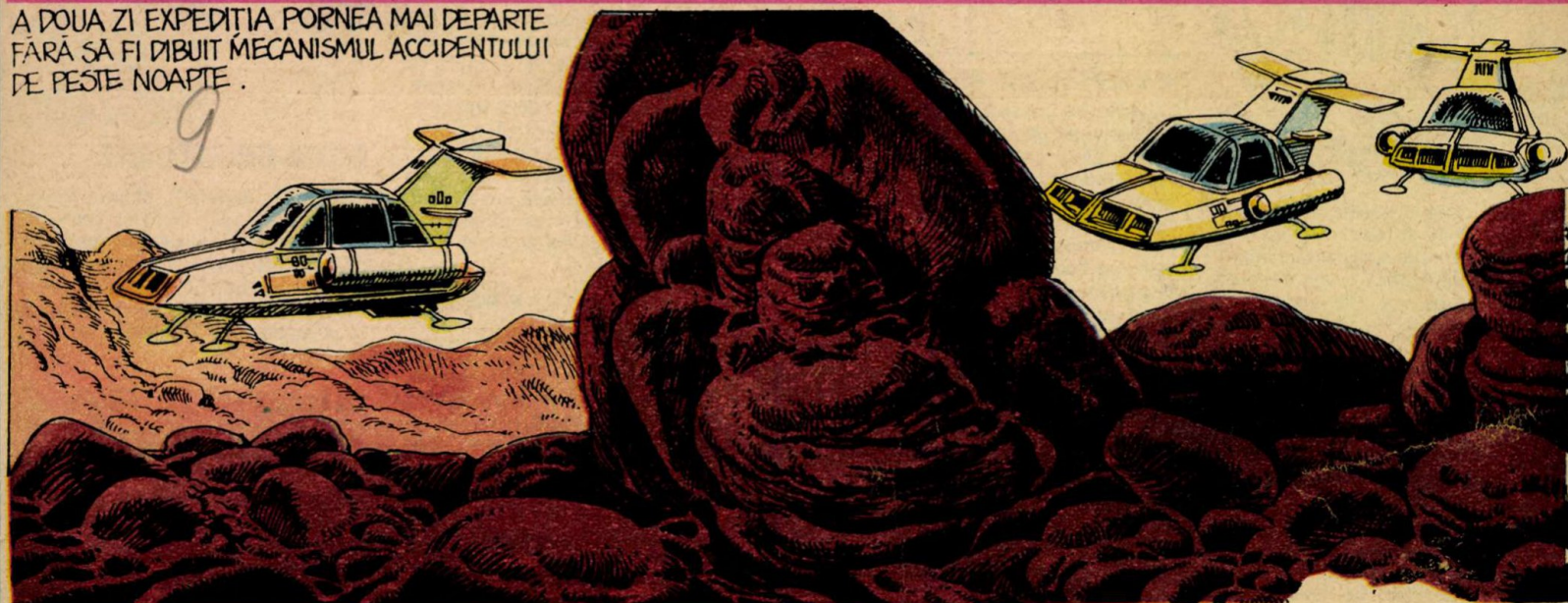
Index 41033
12 pagini, 1 leu

ÎNȚILNIRE ÎN SPAȚIU

Scenariu: Horia Aramă
Desene: Liana
și Valentin Tănase

Episodul 6

A DOUA ZI EXPEDIȚIA PORNEA MAI DEPARTE
FĂRĂ SĂ FI DIBUIT MECANISMUL ACCIDENTULUI
DE PESTE NOAPTE.

CHIMISTUL EXPEDIȚIEI O ȚINEA UNA ȘI BUNĂ.

ESTE O URMĂ
TIPICĂ DE ARSURĂ
CU LASERUL.

CELALȚI OBIECTAU.

DE UNDE LASER DE
VREME CE IMAGINILE
PRIMATE DE PE SATE-
LIT ARATĂ CĂ SÎNTEM
SINGURI PE O RAZĂ
DE 300 KM ?

ÎN PLUS, ARSURA
S-A PRODUS PE
CREȘTETUL CORTULUI.

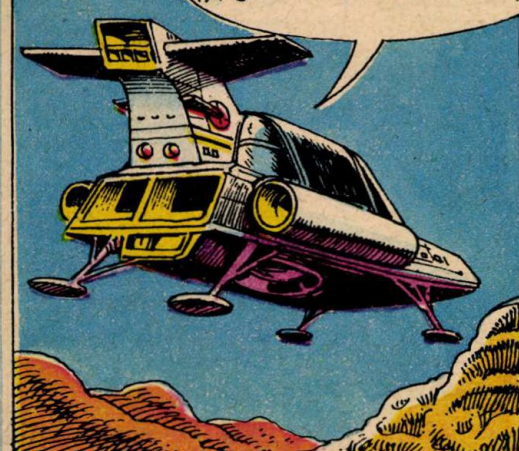
AH ! CUM DE NU
M-AM GINDIT ! SA-
TELITUL NOSTRU !

CE-I CU SATELITUL ?
DOAR NU CREZI CĂ
NE-A ATACAT ? !

ADICĂ ?

O RAZĂ TIP LASER ESTE
LANSATĂ SPRE SATELITUL
NOSTRU SUB UN UNGHII ÎN
AȘA FEL ÎNCIT RAZA REFLEC-
TĂ SĂ CADĂ ASUPRA NOASTRĂ.

N-AȘ ZICE CĂ
ACELA CARE A
PUS ASTA LA
CALE NE VREA
BINELE.

SÎNTEȚI SIGURI CĂ
ROBOTUL MARTIAN
PE CARE ÎL PURTĂM
CU NOI E CU TOTUL
INACTIV ?

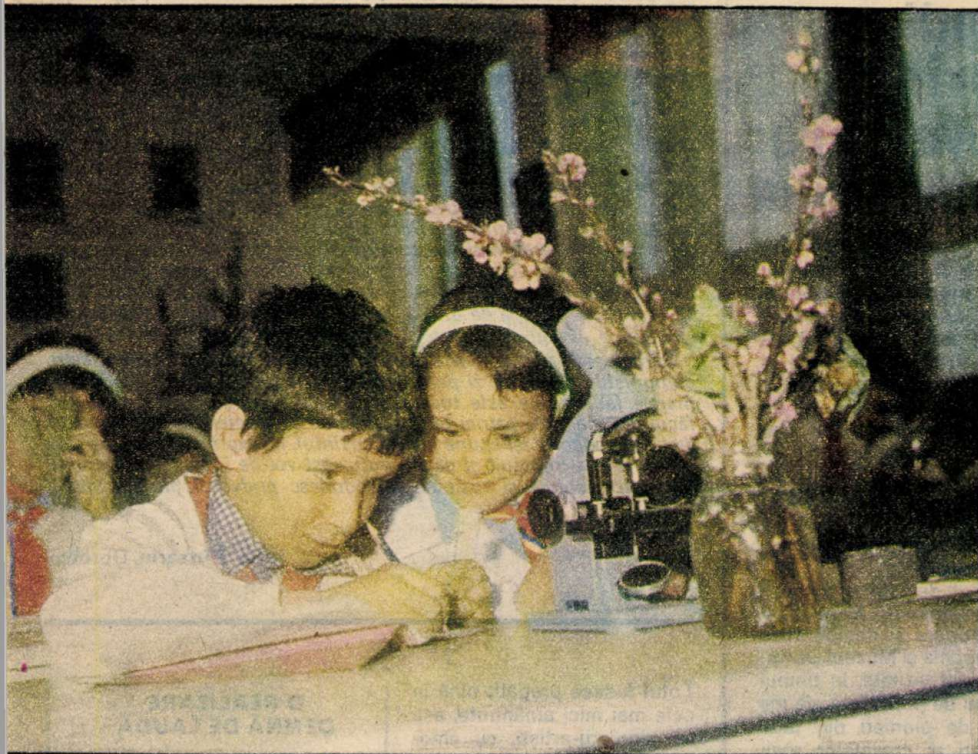
CREZI CĂ SE AFLĂ
ÎN COMUNICARE CU
CELALȚI ?

(Va urma)

Cutezători

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 30 APRILIE 1981,
ANUL XVI (nr. 709)

Lingă fila cărții — agere unelte.
Lingă rodul muncii — joc surizător.
Lingă magistrale, edificii zvelte —
Ascendentul nostru drum spre viitor
Sub drapelul roșu și sub tricolor!

DIN LUCRĂRILE SOSITE LA
CONCURSUL NOSTRU DE CREAȚIE
LITERAR-ARTISTICĂ
«EROICA 1921—1981»

PARTIDULUI

Apele trec, munții rămîn —
E-un munte-al inimilor noastre,
Deschizător de zări albastre:
Partidul Comunist Român.

Pe plaiul liber și stăpîn,
Noi creștem, floare lângă floare,
Livadă mîndră și ni-i soare
Partidul Comunist Român!

Ramuri ce toamna nu apun,
Nădejdea-acestui brav tărîm
Sîntem și ni-i părinte bun
Partidul Comunist Român!

Nicoleta Colceiar
clasa a IV-a,
Școala generală nr. 2, Capu Corbului,
jud. Harghita

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a efectuat marți, 21 aprilie, o vizită de lucru în sectorul agricol Ilfov din subordinea municipiului București. Cu acest prilej, conducătorul partidului și statului nostru a purtat un amplu și fructuos dialog cu lucrătorii ogoarelor, cu specialiști din unități de cercetare și producție situate în perimetrul sectorului Ilfov, cu reprezentanți ai ministerului de resort, ai Academiei de științe agricole și silvice și ai altor instituții centrale de profil. Cunoașterea la fața locului a preocupărilor existente în acest domeniu de activitate a permis stabilirea de măsuri menite să impulsioneze activitatea științifică, să accelereze aplicarea rezultatelor bune obținute, în vederea creșterii producției agricole și ridicării calității în această importantă ramură a economiei naționale.

Oamenii muncii din întreaga țară cinstesc prin exemplare realizări ziua de 1 Mai și împlinirea a 60 de ani de la făurirea partidului.

De pe frontul bătăliei pentru pînă țării, în săptămîna care a trecut au sosit vesti despre noi înfăptuiri de seamă. Printr-o organizare exemplară, prin mobilizarea tuturor forțelor, folosind din plin întreaga capacitate a mașinilor și fiecăre oră bună de lucru, cei ce muncesc în agricultură au raportat conducerii partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu, însemnate izbînzii în îndeplinirea celei mai însemnate munci agricole de primăvară — însămînțările. Conștienți că numai munca devotată și competentă pentru îndeplinirea întocmai a sarcinilor reprezintă izvorul creșterii nivelului de viață al poporului, oamenii muncii din agricultură își exprimă, prin fapte, hotărîrea fermă de a nu-și precupeți forțele și posibilitățile pentru îndeplinirea întocmai a prevederilor programului elaborat de Congresul al XII-lea al partidului, a prețioaselor orientări și indicații date în acest domeniu de către tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Părinții și frații voștri mai mari care lucrează în industrie au raportat cu mîndrie, în această ultimă decadă a lunii aprilie, importante și mobilizatoare succese: îndeplinirea înainte de termen a planului pe patru luni. Din lunga listă a întreprinderilor industriale ale căror colective se pot mîndri astfel cu titlul de fruntașe, menționăm doar câteva: Rafinăria Ploiești, «Automecanica» din Giurgiu, Combinatul chimic din Rîmnicu Vilcea, Întreprinderea de mașini-unelte din Dorohoi, Întreprinderea de aluminiu Slatina, Întreprinderea «Electrocentrale»-Mureș. Îndeplinirea înainte de termen a planului pe patru luni va permite colectivelor de oameni ai muncii din respectivele întreprinderi să realizeze pînă la sfîrșitul lui aprilie producții suplimentare în valoare de zeci și sute de milioane de lei.

Copiii patriei cinstesc din adîncul inimii glorioasa aniversare a partidului

Sub genericul amplei acțiuni republicane «Tot înaintea!», pionierii țării înscriu, zilnic, nenumărate activități pe care le dedică cu însoțire, cu dragoste și recunoștință, apropiatei aniversări a șase decenii de la făurirea Partidului Comunist Român.

«SĂ STĂM DE VORBĂ CU EROII, PRIN ISTORIE»

Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România și Muzeul Doftana au fost vizitate, în timpul vacanței de primăvară, de mii și mii de pionieri din țară. Purtători ai cravatelor roșii cu tricolor din localitățile Ciumbud și Girbova, jud. Alba, din municipiul Gheorgheni Gheorghiu-Dej și din orașul Moinești, jud. Bacău, de la școlile generale nr. 3, 5, 6 din Oltenița, jud. Călărași, de la școlile generale nr. 2, 5, 6 din Dej, jud. Cluj și mulți alții au pășit în aceste muzee cu interes și emoție, cu dorința de a cunoaște cit mai multe aspecte din lupta diră a comuniștilor pentru dreptate și libertate.

Acest moment din viața fiecărui copil a avut loc recent la Muzeul de istorie și artă din Zalău, Sălaj.

«SÎNTEM PRIMĂVARA ȚĂRII»

Sala Palatului Republicii Socialiste România, într-o frumoasă duminică de aprilie.

Cîntec de mai

În mai, cerul este mai înalt, copacii sînt împovărați de argintul florilor, grîul tînr se ridică în soarele dimineții, izvoarele își sună clopoștii de argint.

Pionierii întîmpină ziua de 1 Mai cu fapte cutezătoare, cu porumbei albi în mîini, încrezători în viitor. Este un 1 Mai mai frumos ca oricînd, pentru că îl cinstim în ajunul uneia dintre cele mai însemnate sărbători: aniversarea făuririi eroicului nostru partid.

Venim în acest mai cu pînă și sare, cu unelte și zîmbete, cu flori și ovații. Iar părinții noștri vin luminați de muncă. Vin să raporteze despre oțel și cărbune, despre vapoare și automobile, despre hidrocentrale și tractoare, despre case și lăcașuri de învățămînt și cultură. Vin cu conștiințe noi. Și poartă în mîini semnele emblematice ale noilor făuriri. Pentru că astăzi construim într-o zi cît altădată într-un an. Pentru că astăzi făurim într-o oră cît altădată într-un an. Iar multe din înfăptuirile părinților și fraților noștri mai mari nu își găsesc termenul de comparație în trecut, ele fiind creații depline ale erei noi, socialiste a țării. Uzine de fibre sintetice, calculatoare electronice, echipamente de automatizare, turbine de mare tonaj, utilaje tehnologice, mașini-unelte cu comandă numerică sînt doar cîteva din metaforele care vorbesc despre muncă la cel mai înalt coeficient al calității, care fac poezia și marea de azi a patriei. Sărbătoarea zilei de 1 Mai este un simbol al muncii libere.

Sărbătoarea zilei de 1 Mai este un semn de recunoștință atît către comuniștii de ieri, cît și pentru cei de azi, pentru marea luptător și marele făurar care este tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel care și-a făcut din înălțarea patriei țelul suprem al existenței. Sărbătorind ziua de 1 Mai, poporul își spune plener cuvîntul, își exprimă adeziunea față de tot ce s-a înfăptuit și dă un entuziasmat vot de încredere viitorului. Steaguri tricolore și roșii ne împodobesc pridvorul, flutură libere, libere.

Este 1 Mai

Iulia Pinzariu, Dorohoi

O REALIZARE DEMNĂ DE LAUDĂ

4 aprilie 1981 — zi de bilanț bogat pentru pionierii din orașul Ocna Sibiului, jud. Sibiu, care au ajuns la «linia de sosire» în îndeplinirea angajamentului lor din întrecerea la muncă patriotică pe anul 1981. În cinstea aniversării a 60 de ani de la făurirea P.C.R., ei și-au îndeplinit acest angajament în proporție de 103%. Acționînd ca buni gospodari, ei au reușit în circuitul economiei naționale 13 092 bucăți de ambalaje de sticlă, 10 700 kg de materiale recuperabile feroase și neferoase, 660 kg de textile și 4 521 kg de hîrtie. Cu aceiași hărnicie ei au curățat și 10 ha de pășune, pregătind în acest fel vatra finețelor bogate ale acestei veri.

APLAUZE PENTRU PIONIERII TULCENI

Harnici ca întotdeauna, sute de pionieri din municipiul Tulcea au inițiat o frumoasă acțiune de înfrumusețare și reamenajare a parcurilor și spațiilor de joacă.

În numai cîteva zile, pionierii școlilor generale nr. 2, 3, 5, 10 și 11 au făcut ca «Orașul copiilor», parcul «23 August» și cel din zona lacului «Ciuperca» să capete o înfățișare proaspătă, mai frumoasă decît cea de anul trecut, care și ea fusese foarte frumoasă!

ALĂTURI DE PĂRINȚI, LA ÎNFRUMUSEȚAREA COMUNEI...

...se află toți pionierii de la Școala generală din Crușeț, jud. Gorj. 3 000 de flori au fost trecute recent din răsadnițele școlii în parcurile și spațiile verzi ale comunei.

EROICA

1921-1981

Îi este fruntea incununată de lauri și de recunoștința fiecăruia dintre noi, îi este numele asemeni unei aurori de lumină și de purpură într-o apoteoză de glorie pe care niciodată pînă la el istoria n-a cunoscut-o.

Le-a fost dat vreodată oamenilor să simtă lîngă ei o inimă atît de curînzătoare și de generoasă, atît de înțelegătoare și atît de plină de avînt, un izvor atît de urias de energii creatoare, un prieten atît de devotat, un dascăl atît de înțelept și un braț atît de ocrotitor?

Există oare vreun vis, de la cel al copilului fraged pînă la cel al omului ajuns în amurg, pe care partidul să nu-l fi înțeles și să nu-l împlinit sau să nu lupte pentru împlinirea lui?

Există oare vreun zăcămint de talent, de îndrăzneală, de curaj, pe care partidul să nu-l descopere și să-l pună în valoare?

Există vreo sete de lumină, de cunoaștere, de bucurie, pe care partidul să nu o adape? Există vreun cerîntă la care partidul să nu răspundă?

Un cer înalt se boltește deasupra impului nostru, timp de luptă, de apăsătoare și de nepieritoare glorie, timp care s-a încrustat în istoria țării și în demnității noastre naționale cu tere de sînge, de foc și de aur; un cer înalt și senin se boltește deasupra acestui timp dăruit patriei pînă la ultimul gest creator. Dealurile generoase cu care am ornît la drum și-au găsit și-și așesc împlinirea și desăvîrșirea. România socialistă este o țară modernă ale cărei drumuri duc spre întreaga lume, cu mindria produselor ei, faptelor ei, gîndirii ei, poeziei ei, artei ei, oamenilor ei. Pe tot ce gîndim, pe tot ce înfăptuim, pe tot ce întuim se distinge amprenta celui mai modern timp al lumii. Poporul român își zidește, sub teagul partidului, cu eroism și cu credință, societatea socialistă multilateral dezvoltată. Poporul de muncitori, de țărani, de cărturari, de artiști, poporul animat de neobosi-

tul elan al creației. În iscusința fiecăruia dintre noi, în vitejia fiecăruia dintre noi, în demnitatea fiecăruia dintre noi stă fericirea patriei. Partidul trăiește în tot ce este mai de preț în noi, iar noi, fiecare în parte, sintem, în atitudinea noastră, în munca noastră, în conștiința noastră, o creație și o biruință a partidului.

Alăturată grandioaselor realizări în toate domeniile vieții, propria noastră desăvîrșire ilustrează forța revoluției socialiste, ideea că fără această revoluție nimic n-ar fi posibil. Să ne gîndim la progresul patriei, la miile de construcții de fabrici, de uzine, de complexe industriale, de orașe, de universități, de școli, de grădinițe, de drumuri spre noi bogății sufletești, la milioanele de muncitori, de țărani, de ingineri și profesori, savanți și poeți, alții, cu totul alții decît în alte vremuri. Să ne gîndim la noi, la copiii țării, la copilăria noastră, la perspectivele noastre, la condițiile noastre de viață și învățură, la bucuria cutezanțelor noastre. Să ne gîndim la ceea ce am realizat și realizăm pe atîtea șantiere și pe întinsele ogoare ale belșugului, să ne gîndim la toate spre a simți mereu în suflet bucuria acestui timp de aur al cărui făurar este poporul întreg.

Așadar, de sărbătoarea Partidului Comunist Român, să adăugăm lauri care îi încunună fruntea, floarea strădaniei și recunoștinței noastre. Cu eroismul care ne caracterizează, cu entuziasmul de care am dat dovadă în atîtea momente ale acestor ani tumultuoși. Și cu dragostea fără margini pentru patria înfloritoare și pentru libertatea pe care el, Partidul, ni le-a dăruit, învingător în atîtea aspre și lungi bucurii.

Și cu dragostea fără margini dăruită conducătorului său iubit, al său și al țării, tovarășului Nicolae Ceaușescu, marele nostru părinte și prieten.

DRAGOȘ VICOL

«TOT ÎNAINTE!»

Afiș de Szapos Gyopar, clasa a III-a, Miercurea Ciuc

DIN LUCRĂRILE SOSITE LA CONCURSUL NOSTRU DE CREAȚIE LITERAR-ARTISTICĂ «EROICA 1921—1981»

Omagiu

Simbol al fericirii și-al fructului rotund,
Coloană-a cutezantei urcînd spre bolta-albastră,
Spre zarea comunistă ni-i zborul mai fecund
Căci spre înălțimi Partidul e călăuza noastră.

El, arhitect de fară și ctitor de lumină,
Cu care împreună spiralele-împlinirii
Le-am dăltuit în stema de-afita soare plină
Nălîndu-ne statornic columna devenirii.

De fiecare dată îl știm la datorie
Creînd cu grijă țării destinul cel mai bun
Prin fapte se înalță în cînt și poezie,
Trăindu-și toată viața spre binele comun.

Țăria-i se măsoară cu gîndul și cu fapta.
Cutezători ne-ndeamnă pe-un drum neabătut,
E plin de acțiune, cu inima curată,
Și pentru țară este demn tricolor și scut.

Angela Ploscar
clasa a VIII-a,

Școala generală nr. 2 Cisnădie, jud. Sibiu

Flori de cais

În flori de cais,
E toată lumina din soare-adunată,
În flori de cais,
E mierea albinei și dragostea-mi nemăsurată.

Cu flori de cais,
Aș vrea, țară, să presar a ta cale,
În flori de cais,
E dulcea mireasmă a viselor tale

Mădălina Năstase
clasa a VII-a A,

Școala generală nr. 2 Tîrgoviște, jud. Dîmbovița

BUCURIILE MATEMATICII

-INTERVIU-

— Te-am ruga, Daniela Neghină, să ne vorbești despre noua ta performanță în matematică. Cît de mult te bucură acest succes?

— Întrebarea nu mă pune în încurcătură. Ba socot că știu deja răspunsul. Însă cred că în urma unui succes nu trebuie să-ți faci doar bilanțul muncii de pînă atunci, ci să privești mai ales la ceea ce ai de făcut în viitor. Muncind cu seriozitate, am știut că într-o zi va trebui să reușesc. Se-nțelege că premiul al III-lea pe țară, pentru cei mai buni rezolvatori de probleme, mă angajează și mai mult.

— Ți-a plăcut dintotdeauna matematica?

— De plăcut mi-a plăcut, dar nu pot spune că mi s-a părut mereu ușoară. Ba chiar am avut destule greutăți. Ca să înțeleg matematica, a trebuit să rezolv sute de probleme, a trebuit să rezolv mii de exerciții. Nu, nu-i deloc o exagerare. Numai cu prețul acelor ore de lucru dăruite din timpul meu liber am putut ajunge la bucuria acestui succes. Și, trebuie să mărturisesc, aceste ore nu au fost deloc puține...

— Pentru scurtul nostru interviu, o ultimă și foarte firească întrebare: ce proiecte ai?

— În primul rînd, să închei cu succes clasa a VIII-a și apoi să mă înscriu la Liceul de matematică și fizică. Sper ca timpul bine drămuț, bine fructificat,

să-mi fie un bun tovarăș în realizările mele de viitor.

— Îți dorim mult succes!

Convorbire consemnată de
Dorin Amăriuță
Școala generală nr. 11,
Botoșani

Leneșii pot deveni harnici

Doar muncind și învățînd,
îți cîștigi răsplată,
Nu dormind și așteptînd
Totul pe de-a gata.

Leneșii i-am urzicat
C-un cuvînt, c-o glumă
Dar de cînd s-au îndreptat,
Laude se-adună!

Alexandra Ștefan Voicu
clasa a V-a,
Școala generală nr. 178,
București

Cîntecele Magdalenei

Mi-am propus să prezint, în cadrul rubricii noastre «Pionierpres», activitatea și succesele colegei mele **Magdalena Wächter**, solistă a orchestrei de muzică ușoară de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Sibiu, elevă la Școala generală nr. 21.

Magdalena este componentă a acestei formații încă de la vîrsta de 8 ani. A

debutat ca solistă odată cu primirea sa în Organizația Pionierilor, cînd a interpretat cîntecul «Înainte pionieri!», compus de bunicul ei, profesorul Sandu Iorgu.

Talentul, dar și hărnicia au ajutat-o să obțină destul de curînd frumoase rezultate pe tărîm artistic. Astfel, la prima ediție a Festivalului național «Cîntarea României» a obținut, împreună cu orchestra de muzică ușoară a Casei pionierilor și șoimilor patriei, locul I pe țară și titlul de laureat, iar la ediția a doua a prestigiosului festival, locul II pe țară ca solistă a Casei de cultură a sindicatelor.

A cîntat în mai multe spectacole televizate, unde a fost acompaniată tot de orchestra Casei pionierilor și șoimilor patriei.

Pînă acum, Magdalena a apărut în peste 45 de spectacole pionierești, însoțind ansamblul artistic al Casei pionierilor și șoimilor patriei în turneele efectuate în 21 de localități din țară, unde a interpretat peste 40 de melodii în limba română și în limba germană. Iată și cîteva dintre melodiile foarte îndrăgite de Magdalena: «Anii bucuriei», «România de azi, România de mîine», «Cîntec de excursie», «Mîndre margarete», «Țara mea», «Copilărie» etc.

Activitatea sa artistică este pe măsura succesorilor la învățătură și în activitățile pionierești.

Spunîndu-i că doresc să scriu cîteva rînduri despre munca ei, m-a rugat să nu uit faptul că întotdeauna are mari bucurii cînd prezintă spectacole în fața șoimilor patriei, pe care îi iubeste foarte mult și îi ajută în activitățile lor, fiind și pionier-instructor pentru șoimii patriei.

Carmen Nistor
membră a cenaclului literar de la
Casa pionierilor și șoimilor patriei,
Sibiu

MUZEUL SĂTESC DRĂCȘANI

Se află în satul Drăcșani (comuna Drăcșenei — Teleorman), pe frumoasa și bogata vale a pîrlului Burdea, un muzeu sătesc care constituie un important punct de atracție nu numai pentru localnici, ci și pentru vizitatori din județ, din țară și chiar din străinătate.

La închiderea ediției:

Pe adresa rubricii «PIONIERPRES» a sosit următoarea TELEGRAMĂ: COMANDAMENTUL UNITĂȚII DE PIONIERI A ȘCOLII GENERALE NR. 3 DIN ZIMNICEA ANUNȚĂ CONSTITUIREA SUBREDACȚIEI PIONIEREȘTI «DANUBIUS». ÎN CURÎND, ȘTIRI, REPORTAJE, INTERVIURI, FOTOGRAFII DIN CEL MAI SUDIC PUNCT AL ȚĂRII, ORAȘUL NOSTRU.

Instalat într-o veche casă țărănească, ce datează de la începutul secolului XX, în apropierea Școlii generale din Drăcșani, muzeul cuprinde șase secții: arheologie, istorie, etnografie, numismatică, pictură și sculptură, manuscrise și tipărituri vechi.

Trebuie să vă spunem că muzeul este rodul muncii pionierilor școlii noastre care, îndrumați de înimosul și pasionatul învățător **Anton Popescu**, au strîns de-a lungul anilor obiecte vechi ce atestă viața materială și spirituală a locuitorilor din trecut, de pe aceste plaiuri teleormănene.

Pentru munca desfășurată în cadrul

cercului «Prietenii muzeului», unitatea de pionieri a Școlii generale Drăcșani a primit, în anul 1972, «Diploma de unitate fruntașă pe țară» în acțiunea «Căutătorii de comori». Tot atunci, cinci pionieri, împreună cu conducătorul cercului, au mers la Cozia, în prima tabără republicană a «Căutătorilor de comori».

La 24 octombrie 1981, muzeul va aniversa 10 ani de rodnică activitate. În înfrumusețarea acestui eveniment, am întocmit un plan de acțiune cu sarcini concrete pentru fiecare pionier, avînd ca obiectiv îmbogățirea muzeului cu noi și valoroase obiecte.

Tot sub îndrumarea învățătorului **Anton Popescu** am început să amenajăm, în apropierea școlii și un muzeu în aer liber.

Pînă în prezent s-au expus aici secerătoare-legătoare, trioare, rariță de lemn și butuci de la carul de lemn, rîșnițe, pietre de la moara cu tracțiune animală, buduroaie de fîntînă cioplite în piatră și lemn, jgheab cioplit în lemn etc.

Bucuroși de ceea ce au realizat și pasionați de noi descoperiri, pionierii își continuă acțiunea de sporire a colecțiilor muzeului.

Gheorghe Niculcioiu,
Școala generală Drăcșani,
Teleorman

ATELIER DE PRESĂ / INTERVIUL

Prezintă **NEAGU UDROIU**, publicist

Și zici, tinere prieten, că ți-ai propus să scrii un interviu? Nimic mai tentant, indiferent dacă locul unde va apare se numește «Semaforul» așezat pe coridorul școlii, «Pagina pionierului» din ziarul județean sau revista «Cutezătorii». Să cădem însă de acord, înainte de orice, asupra unui lucru. Nu scriem un interviu, ci **solicităm, luăm interviuri**. Așa am apucat să spunem și, cită vreme lumea consideră corect acest lucru, e bine să nu inventăm gratuit. **Cui luăm interviuri?** Omului — sau oamenilor — pe care îl considerăm potrivit să spună ceea ce vrem să transmitem, la rîndul nostru, celor ce ne citesc. Odată stabilită tema, ne vom gîndi la persoana calificată a furniza informații sau opinii care să faciliteze înțelegerea sa. Dacă vom vrea să știm cum se pregătește naționala noastră de fotbal pentru Mondiale, putem solicita un interviu antrenorului. Dacă vom dori să cunoaștem opinii cu privire la șansele noastre de calificare ne putem adresa cîtorva jucători. În primul caz am realiza un **interviu informativ**, în cel de-al doilea un **interviu de opinie**. În primul caz cerem detalii organizatorice, în cel din urmă, păreri.

Un interviu? Nimic mai simplu, se spune adesea, cu gîndul la faptul că el presupune pe cineva care **întreabă**, pe cel care **răspunde**, și un carnet de

însemnări — sau un casetofon. Cam așa și stau lucrurile, în mare. Dar să nu oitem cîteva amănunte. **Nu mergem să cerem un interviu culva, fără să știm cu cine avem de-a face**. Cînd știi mult despre cel din fața ta îl poți descoase mai bine, mai profitabil pentru cititori. Și el, **intervievatul**, va discuta cu plăcere cu un băiat deștept, care pe deasupra și-a găsit timp să aștepte o mulțime de lucruri despre cum muncește el, ce treburi deosebite a reușit să ducă pînă la cap într-o viață de om, la ce lucrează.

Să pui întrebări — iată un lucru, într-adevăr, simplu. **Să pui întrebări istețe, interesante** — iată un lucru nu o dată deloc simplu.

Și nu uitați că o întrebare trebuie să urmărească un singur răspuns. Prin urmare, nu vă grăbiți să adunați în cartușul unei întrebări «muniția» pentru șapte răspunsuri. Să-și aștepte fiecare rîndul.

Interviul seamănă într-un fel cu a conduce kartul pe o pistă plină de poale. Doar cel foarte sigur pe sine și pe volan ajunge la linia de sosire. Ne vom pregăti, așadar, pentru a lucra în orice condiții de temperatură și precipitații. Și nu vom uita că noi, de regulă, **întrebăm. Răspunsurile, așteptăm să le formuleze invitatul**. Nu de alta, dar se mai vîd cazuri cînd cel ce întreabă, tot el răspunde...

ANTRENAMENT ORIGINAL

Aleseseră anume ziua în care aveau ore mai puține pentru ca meciul să se desfășoare în voie, fără grija întârzierii de acasă. În recreație, fiecare dintre ei dăduseră tircoale mingii de fotbal, care aștepta cuminte într-un colț al clasei semnalul ultimului clopoțel.

În sfârșit, pleacă. Ziua era însorită, așa că cei șase băieți se declarau pe deplin mulțumiți.

— Avem timp să facem și un mic antrenament pînă vine echipa cealaltă... se bucură Valentin.

Discuția pe teme sportive continuă astfel pînă cînd grupul de băieți fu oprit de un munte de... lemne. Mașina care le adusese tocmai se depărta, iar în poartă o femeie vîrstnică se uita la ele neputincioasă. Băieții ocoliră obstacolul neașteptat. Costel dădu la o parte un lemn care căzuse tocmai în stradă, apoi își văzură cu toții de drum.

— Cine să stea în apărare? reluă vorba întreruptă, Gabriel.

Dar, de data aceasta, nimeni nu răspunse. Pașii îi duceau către terenul de fotbal, însă gîndurile se întorceau înapoi, la bătrîna pe care o lăsaseră în urma lor.

— Haideți să ne întoarcem, hotărî Gabriel. Poate că n-o să dureze prea mult...

«Muntele de lemne» se mutase de pe trotuar în curte, în șopronul casei. În timp ce băieții se pregăteau de plecare, bătrîna îi privea încă surprinsă și bucurăoasă de gestul lor.

— Nici n-am avut timp să vă întreb cum vă cheamă, tată-vă norocul!

— Marcel Condrat, Osman Metin, Costel Motoșcă, Gabriel Perijac, Valentin Vasile, făcu prezentările Gabriel Manea.

— Mi-ați fost de mare ajutor. Nu știam ce să mă fac. Vorbisem eu cu cineva, dar venea abia spre seară și nu puteam lăsa totul în stradă. Să vă dau ceva bun, îi îndemnă bătrîna.

— Vă mulțumim, dar sîntem foarte grăbiți. Poate altă dată, răspunseră ei.

— Am pierdut antrenamentul, reveni Marcel la ideea lui.

— Ce antrenament mai bun vrei decît ce am făcut noi acum? îi liniștiră ceilalți.

Nu știm dacă prietenii noștri au cîștigat meciul din acea zi. În scrisoarea pe care ne-a trimis-o la redacție pionierul Gabriel Manea, elev la Școala generală nr. 6 din Tulcea, nu se menționează acest amănunt. Sîntem siguri însă că ei au obținut încă o frumoasă victorie pe drumul formării lor ca oameni adevărați.

E.M.

„BANCA DE ONOARE“

Trimestrul III a demarat cu frumosul palmares al succesorilor la învățătură dobîndite în primele două trimestre, dar și cu promisiunile sigure că veți ajunge la «linia de sosire» a acestui an școlar cu un bilanț mult depășit față de cel scontat la începutul traseului său. Depășit, pentru că voi înșivă v-ați străduit să vă autodepășiți, să vă sporiiți eforturile și ambițiile, să dovediti că știți să învingeți impasurile și să vă gospodăriți cu mare eficiență timpul de studiu, să vă raportați permanent propria muncă la exigențele neconținutului progres al

concursurile desfășurate pe clasă, școală, municipiu), iubitor al muzicii (cîntă în orchestra școlii), dar și al sportului (practică baschetul) și un permanent exemplu de colegialitate. Nu se poate spune că Vasile îl «secondează», dimpotrivă, îl egalează prin aceleași succese la învățătură și e cunoscut alături de Marius printre inițiatorii și organizatorii nr. 1 în acțiunea de recuperare a materialelor refozabile și de îndeplinire, pînă la data de 8 Mai, în cinstea aniversării partidului, a 70% din totalul angajamentului la muncă patriotică. «Primăvara arădeană '81» (cum și-au intitulat pio-

cunoașterii, al culturii, al științei și tehnicii zilelor noastre. Fapt pe care-l confirmați cu fiecare nouă oră de curs, cu fiecare nouă zi petrecută în banca de elev. Și multe bănci, foarte multe bănci au fost onorate, pe parcursul acestui an școlar, cu trofeul autodepășirii. Pe voi toți cei care l-ați cucerit vă înscrim cu bucurie și cu felicitări în chenarul «Băncii de onoare». Spațiul nu ne permite să consemnăm numele tuturor (ne-ar trebui pentru aceasta o revistă care să apară... de două ori pe zi), dar vom încerca s-o facem în măsura posibilităților și cu sprijinul corespondenților noștri ale căror relatări sînt însoțite și de fotografiile colegilor laureați ai «Băncii de onoare».

De această dată îi vedeți (în imaginea 4) pe pionierii Marius Lucian Czili și Vasile Tomuța, din clasa a V-a E, Școala generală nr. 12, Arad.

Cartea lor de vizită? Marius — elev de nota 10 din clasa I și pînă acum, un pasionat al istoriei (participă cu rezultate frumoase la toate

nierii această acțiune) este, într-adevăr, o primăvară a hărniciei.

Mihaela Bucuța, comandanta unității Școlii generale nr. 1 Agnita-Sibiu, ne trimite portretele a doi colegi de bancă exemplari prin efortul pentru autodepășire la învățătură și comportare, dar și prin faptul că ei sînt totdeauna «sufletul» tuturor acțiunilor pionierești (foto 2 și 3): Elena David și Alin Opreșiu. Îi vedeți și într-o fotografie de grup (foto 1 sus) nu în clasă, ci la o... oră de primăvară însorită și plină de promisiunile rodniciei, dacă judecăm după vrednicia lor.

Din scrisoarea Lăcrămioarei Melinte, de la Școala generală nr. 2 Gura-Humului, Suceava, aflăm un fapt îmbucurător și devenit, totodată, foarte stimulativ pentru întreaga școală: 44 de pionieri dețineau, la ora cînd ne scria, însemnul «Banca de onoare».

Numărul laureaților «Băncii de onoare» va fi crescut între timp, așa că așteptăm noi corespondențe despre performanțele autodepășirii.

Ileana Pița

FOILETON

CINEMATOGRAFUL, CÎNTARUL SI... LECȚIA DE SPORT

Lecție de limba română la clasa a VII-a A de la Școala generală nr. 9 din Oradea. Elevii — «numai ochi și urechi». Oare așa să fie? În penultima bancă din rîndul de pe mijloc, Vasile începe să dea semne de nerăbdare. Se uită la ceas: zece fără douăzeci! Se scormonește prin buzunare și... nu, nu-și caută batista, ci moneda de cinci lei. În fine, a găsit-o și s-a mai liniștit. «Dacă la fără zece sună, în pas alert, că tot avem oră de sport, dau o fugă pînă la cinematograful din centru și poate am noroc! Joacă un film în ton cu sezonul și chiar titlul spune că nu-mi răpește decît o oră: «Primăvara pentru o oră! Asta înseamnă că la unsprezece, dacă o țin tot într-o fugă, pot să intru și la geografie. Și dacă nu ajung? Ei, tot sînt mai cîștigat decît ăștia care or să se întoarcă transpirați și leșinați de atîta fotbal și volei și... mai știu eu ce. În schimb, eu am să-mi îmbogățesc cultura și... cunoștințele despre viață. Că așa se spune: cinematograful este... mă rog, nu știu exact definiția».

Dar să-l lăsăm pe campionul cinematografului să-și continue monologul și să ne mai uităm prin clasă. Mai sînt cinci minute și o să se sune de ieșire.

— Pentru ora următoare, copii, veți avea de pregătit...

Toată clasa notează atent, răsfoiește manualul, numai Dana privește pe fereastră, preocupată de o dilemă fără soluție. «Problema este cum să fac? Am să-i arăt tovarășei echipamentul și am să-i spun că eu aș fi vrut să lucrez, dar nu pot pentru că mă doare capul. Da, și dînsa o să-mi spună să mă îmbrac și să vin pe teren. Parc-o aud: «Mișcarea în aer liber o să-ți facă bine și... etc.» etc.» etc. Nu pot să nascocesc o justificare mai plauzibilă? Adevărul este că sînt o fire mai sensibilă și — de ce să nu recunosc — sportul mă cam plictisește. A greșit Dana o pasă — sar toți din echipă cu gura: «Măi, Dana, de ce nu te bagi sub minge? Dacă alergai puțin, o prindeai. Parcă ai fi bătută în cuie.» Și dacă ies din joc, tot ei spun că sînt supărăcioasă. Vai de mine, a și sunat. Ce mă fac? Am să-i spun profesoarei adevărul! Eu dacă fac sport, slăbesc și dacă nu — mă îngraș prea tare. Așa că, din cînd în cînd, trebuie să mă fac și pauză. Asta e!»

P.S. Nutrim speranța că nu numai rîndurile de față, ci și forța de opinie a detașamentului clasei a VII-a A vor acționa spre reconsiderarea de către Vasile și Dana a atitudinii lor față de exercițiul fizic, de mișcarea în aer liber, de sport, în general. Și aceasta, mai cu seamă pentru că, aici, în acest detașament, imensa majoritate a pionierilor sînt mari iubitori ai sportului.

E. Teodoru